

Hristov krst

Smisao i poruke

Robert J. Vilend

Copyright © by Robert J. Wieland

Naslov originala:
In Search of the Cross
Autor: Robert J. Wieland

»Postoje beskrajne neiskorišćene rezerve duhovne energije u riznicama krsta, koje nam Pavle tako oduševljeno predstavlja. Većina od nas je svoju veru pretvorila u napornu i mukotrpnu borbu: ostala nam je nepoznata sila Jevandelja da promeni ljude - sila kojom se Pavle poslužio pre toliko vremena!«

»Žao mi je kada čujem nekoga kako govori: „Tako je lako izgubiti se, i tako je teško ići za Hristom!“ Činjenice pokazuju da je stvarnost potpuno suprotna - ako shvatimo stvarno značenje krsta lako ćemo slediti Hrista i teško ćemo se izgubiti.«

»Ako odlučimo da se ne odupiremo, Hristov krst nas „privlači“ Njemu! Milioni demona, služeći se u svom protivljenju čoveku svim okolnostima u životu, isto su tako nemoćni da spreče to privlačenje kao što konac ne može da zadrži ratni brod.«

Sadržaj

Predgovor	2
Poglavlje 1 – Zašto da tražim krst?	3
Poglavlje 2 – Krst kao tajna prirode	5
Poglavlje 3 – Isusova prva pouka o značenju krsta	7
Poglavlje 4 – Krst i Lucifer	10
Poglavlje 5 – Isusova druga pouka o značenju krsta	12
Poglavlje 6 – Ko je taj stari čovek koji treba da se razapne sa Hristom?	15
Poglavlje 7 – Podmuklo ponovno javljanje starog čoveka	19
Poglavlje 8 – Isusova treća pouka o značenju krsta	23
Poglavlje 9 – Kako sam otkrio krst	28
Poglavlje 10 – Kako krst izgoni sav naš ljudski strah	34
Poglavlje 11 – Marija Magdalena i krst	38
Poglavlje 12 – Krst i savršena sličnost Hristu	43
Pogovor	49

Predgovor

Dok sam živeo u Floridi, odlazio sam da plivam na obale Atlantskog okeana. Tu sam se veoma brzo upoznao sa silinom morskih strujanja koja mogu da savladaju čak i najsnažnije ljude. Ni očajnički napori, ni zaveslaji rukama i nogama nisu u stanju da izbave iz zagrljaja te uskovitlane vode.

Svakome od nas dobro je poznata silina vrtloga iskušenja koja i najjačeg čoveka, ženu, mladića ili devojkicu savlađuje i odvlači u dubine greha. Mi pokušavamo da ostanemo na nogama, međutim svuda se oko nas kovitla ta nadmoćna sila.

Izvor tog vrtloga iskušenja je ono što Biblija naziva »svet«. Ti možeš *pokušavati* svom snagom da budeš »dobar«, ali je svuda oko tebe »svet«, dvadeset i četiri sata dnevno, koji se trudi da te nadjača i odvuče u vrtlog iskušenja.

Šta da činimo? Ima li ikakvog načina da se poništi dejstvo tih strujanja, ima li puta da se savladaju iskušenja?

Novi zavet kaže da ima! Ali, taj »put« nije baš dobro poznat. Apostol Pavle je o tome pisao: »A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi *razape se meni svet*, i ja svetu!« (Galatima 6,14)

To je prilično težak zadatak! Ono što Pavle naziva »krstom« poništava silu vrtloga greha. Kada ti i ja naučimo da se »hvalimo jedino krstom«, i mi ćemo stajati čvrsto i sigurno; i najžešća iskušenja koja sotona može izmisliti biće nemoćna da nas pokrenu s mesta.

Upravo zato mi je žao kada čujem nekoga kako govori: »Tako je lako izgubiti se, i tako je teško ići za Hristom!« Činjenice pokazuju da je stvarnost potpuno suprotna! Ako shvatimo stvarno značenje krsta, *lako ćemo slediti Hrista i teško ćemo se izgubiti!* »Vrtlog greha« je tada »mrtav«!

Želiš li da ustanoviš zašto je to tako? Neka ti ova knjižica pomogne da jasnije shvatiš silu Jevanđelja i njenu moć da promeni tvoj život!

Zašto da tražim krst?

Čovek koji je nabavio nov luksuzni automobil želi da se on sija kao nov. On, možda, svoje misli ne izražava rečima, ali neprestano »glancanje« automobila pokazuje koliko mu je do njega stalo.

Neki se ponose lepom kućom ili poljoprivrednim imanjem, ili blistavom karijerom. Muzika, umetnost, nauka, zabave ili životna dostignuća, »ponos« su drugih.

»Ponos« apostola Pavla tema je ove knjižice. Prema jednom starom prevodu, apostol kaže: »Bože sačuvaj da se bilo čime dičim, osim krstom Gospoda Isusa Hrista!« (Galatima 6,14). U savremenom jeziku ne postoji reč koja bi u potpunosti pokrivala značenje reči »dika«. Ona objedinjuje želju da se nešto postigne: ponos posednika, strast upoznavanja i ocenjivanja, privlačnost lepote, čežnju za uzbuđenjima, sve ono što savremeni čovek oseća u svojoj beskrajnoj trci za zadovoljstvima života. I tek kada sve to uzmete u obzir, počete da shvatate šta je apostol Pavle hteo da kaže kada je rekao: »Ja se... dičim... krstom!« »Jer sam odlučio da među vama znam samo Isusa Hrista i to raspetoga!« (1. Korinćanima 2,2. Čarnić)

Da li je taj davnašnji čovek bio neki fanatik? Šta je to u krstu kod apostola rasplamsalo tu doživotnu žudnju, sličnu onoj koju je Bejb Rut (Babe Ruth) gajio prema bejzbolu, Pikaso (Picasso) prema slikanju ili Kazals (Casals) prema Bahu (Bach)? Krije li se u Bibliji nešto veličanstveno i bitno što smo mi propustili da vidimo.

Naučnici nam kažu da se u vodama okeana kriju beskrajne neiskorišćene rezerve energije, dovoljne da pokriju potrebe čovečanstva u toku mnogih budućih generacija. Verujem da postoje i beskrajne neiskorišćene rezerve duhovne energije u riznicama krsta, koje nam Pavle tako oduševljeno predstavlja. Većina od nas je svoju veru pretvorila u napornu i mukotrpnu borbu. Ostala nam je nepoznata sila Jevanđelja da promeni ljude - sila kojom se Pavle poslužio pre toliko vremena!

I samo Pavlovo obraćenje došlo je kao posledica susreta sa Hristom, i to razapetim. U jednom kratkom času Pavle je uvideo da krst na kojem je Isus umro dokazuje verodostojnost njegovog tvrđenja da je dugoočekivani Mesija. Blistava spoznaja koju je stekao na putu za Damask toga dana okružila je krst neodoljivom privlačnošću koja je zauvek promenila njegov život. Od tada je krst bio sunce koje je obasjavalo njegovo nebo. Za njega je krst bio pravi dragulj istine Jevanđelja, a ne njen okvir; bio je središte i srž Hristove poruke, a ne samo njen deo.

Naš savremeni svet zna malo ili ništa o tom krstu. Antički svet ispoljavao je zainteresovanost za krst. Za njih je to bila »ludost« ili »kamen spoticanja«, a skoro uvek »sablazan« (1. Korinćanima 1,23; Galatima 5,11. Čarnić). Međutim, za današnji svet krst je neprivaćna, dosadna nepoznanica. »Sablazan krsta« nije prestala, ali krst ne može da bude ni sablazan ako se o njemu ništa ne zna. Nije nikakvo čudo što je današnji svet jednostavno ravnodušan prema krstu. Umesto da se bori protiv njega kao što je to činio Pavlov svet, savremeni svet je ogrezao u potpunom nepoznavanju krsta.

Ta tama je zavladała kada je neprijatelj svakog dobra uspeo da ostvari svoje lukave planove. Sotona je znao da krst označava njegov konačni poraz i otkriva njegovo potpuno bezakonje. Krst je odjeknuo kao sotonino posmrtno zvono. Celi Božji svemir posmatrao je Hrista kako umire, kao što su gledaoci nekada posmatrali borbe u areni. Sotonina mržnja prema Hristu, pokazana prilikom raspeća, zauvek mu je oduzela svaku naklonost tog beskrajnog gledališta. U tom smislu je »knez ovoga sveta« bio »isteran napolje« kada je Isus umro na krstu (Vidi Jovan 12,31-33).

Njegova maska je bila zbaćena jednom zauvek. Nijedno biće koje je upoznao pravi Božji

karakter više nikada neće saosećati sa sotonom. Sotona je postao svestan, bar što se tiče bezbrojnih četa bezgrešnih anđela, da je izgubio bitku. Jedino se mogao nadati da će na svoju stranu privući grešni svet i uz njegovu pomoć zaratiti protiv Hrista.

I tako je skovao zlonamerni plan da izbriše znanje o krstu iz pamćenja ljudi. Postavljajući »gnusobu pustošnu« (Danilo 12,11), sotona je stvorio lažno hrišćanstvo, falsifikat pravog hrišćanstva. Osnovno pravilo tog lažnog hrišćanstva je da zaobilazi pravi krst, tako da čovek nema priliku da stekne bilo kakav pojam o njegovom dubokom značenju. Da bi zadržao ljude u zabludi, sotona je odlučio da što više proširi obožavanje *znaka krsta* i tako pomrači *istinu pravog krsta*.

Iako je od Konstantinovog vremena znak krsta amblem zvaničnog hrišćanstva, podmukli falsifikat Jevanđelja uspešno proizvodi »otpad pustošni« u ljudskom srcu (Vidi Knjiga proroka Danila 8,11-13) Istorija hrišćanstva više od 1600 godina od Konstantina naovamo potvrđuje proročko zapažanje o sotoninom »velikom gnevu« protiv Jevanđelja i uzbudljivi komentar: »Jer zna da vremena malo ima!« (Otkrivenje 12,12). Sotona je ljudima ponudio simbol umesto originala. Krst je postao omiljena amajlija, magijski znak, amblem koji se nosi oko vrata, podiže na tornjevima crkava ili slika na njihovim prozorima. Krstovi od drveta i metala se čak i obožavaju, dok je onaj pravi krst, načelo krsta, ostao nepoznat.

Sotona je toliko ubeđen u svoje planove da dozvoljava ljudima da slobodno razgovaraju o krstu da mu se mole, da pevaju o njemu, da ga nose, da ga upotrebljavaju kao arhitektonski amblem, da ga čak i obožavaju sve dok to onemogućuje svaki pokušaj da se stekne bilo kakav *uvid u pravo značenje krsta*. Možete li zamisliti lukaviji trik pobeđenog neprijatelja nego da se posluži znakom svoga poraza i pretvori ga u znak svoje pobeđe?

Sunca je stvarno nestalo sa neba takvog hrišćanstva. Iako istina o krstu ne mora da se zanemari ili odbaci svesno, neshvatanje pravog značenja krsta donosi tragični gubitak, isti gubitak koji je odbacivanje krsta donelo jevrejskim starešinama u Hristovo vreme. Razum prihvata simbol iako srce nije uspelo da stekne neophodno iskustvo s pravim krstom.

Međutim, ne smemo da budemo zavedeni praznom simbolikom i da zaboravimo nešto mnogo važnije. Pojava falsifikovane ideje bila je zamišljena kao prepreka u traženju originala. Već samo postojanje falsifikata govori da se negde krije i original! Oblaci i smeće koje je sotona nagomilao oko krsta biće uklonjeni i mi ćemo biti u stanju da ugledamo stvarnost u istom onom sjaju u kome ju je video Pavle!

Reči Jovana Krstitelja i danas su značajne: »*Gle, Jagnje Božje*, koje uze na sebe grehe sveta!« (Jovan 1,29). »Pogledajte u mene i spašćete se« je ono što Bog traži od nas! (Vidi Knjigu proroka Isaije 45,22)

Posmatranje je čovekova omiljena razonoda. Jedan poznati časopis već u svom imenu pokazuje želju da izvuče korist iz te čovekove sklonosti da sazna nešto novo. Milioni ljudi provode svoje slobodno vreme posmatrajući bližnje koji prolaze pored njihovih vrata, gledajući ekran televizora ili se udubljujući u časopise sa slikama. Ako se dogodi nesreća na autoputu ili bilo šta neobično, u nama se javlja neodoljiva želja da »posmatramo«. Svi mi imamo u sebi tu urođenu želju da očima upijamo ono što do tada nismo videli. U nama postoji težnja da vidimo nešto konačno, nešto što još nije otkriveno.

Iako toga nismo svesni, mi u stvari čeznemo da vidimo Isusov krst, jer nijedan drugi prizor ne može da nas zadovolji.

I kada jednom ugledamo Njegov krst, nećemo se, kao ni Pavle, »dičiti« ničim drugim! Krst će postati naš »ponos«. Kada budemo ugledali »*Jagnje Božje*«, videćemo ono što će imati silu da ukloni svako idolopoklonstvo iz našeg srca, da ga potpuno iskoreni. Novac, imanje, karijera, slava, sve će to izgubiti privlačnost za onoga koji je video šta znači Golgota! Za njega će početi pravi život!

Hajde da ga ugledamo!

Krst kao tajna prirode

Hiljadama godina je grešni čovek koračao tlo ove planete ne uspevajući potpuno da sagleda najjednostavniju i najosnovniju tajnu, zapisanu u prirodi - pravilo krsta. Seljak baca seme u zemlju da bi proizveo svoju svakodnevnu hranu, a ne primećuje pouku kojoj seme želi da ga nauči: da plodonosan život nastaje kao posledica odricanja od života i nastajanja novog stvorenja. Kad je konačno bezgrešni Mladić zakoračio na naše tlo, iz dana u dan klečao je da bi se molio svome Ocu za snagu i mudrost da čoveku može pružiti odgovore na pitanja: Kako se može rešiti problem smrti? Kako se ljudski rod može sačuvati od istrebljenja? Kako bi zli mogli postati dobri?

Kao Stvoritelj, Isus je svojim rukama napisao knjigu prirode. Sada, kao Čovek, trudio se da je shvati, da iz njenih tajni izvuče pouke koje će ukazivati na jedini pravi put u životu - put krsta.

Kasnije, kada su putnici iz Grčke poželeli da vide Isusa, On im je odgovorio: »Došao je čas da se proslavi Sin čovečji. Zaista, zaista, kažem vam, ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo; a ako umre, donosi mnogo roda. Ko voli svoj život, upropašćuje ga, a ko mrzi svoj život na ovom svetu, sačuvaće ga za večni život.«. »A ja ću, kada budem podignut sa zemlje, privući sve k sebi. Ovo je pak rekao da pokaže kakvom će smrću umreti« (Jovan 12,23-25.32.33).

Seme koje traži »sigurnost« u posudi ili na polici ništa ne postiže, jer ugađajući svom dragocenom »ja« »ostaje samo«. Smrt može da pobedi jedino ono seme koje, bez svoje krivice, biva položeno u hladni grob u mračnoj zemlji. Jedino umirući ono može da donese »mnogi rod«.

Pouka koju daje seme

Bezgrešnom Mladiću koji se trudio da pronikne u ovu tajnu, svaka rascvetala stabljika, svako izraslo drvo govorilo je o golgotskoj žrtvi semenke koja je umrla sama u hladnoj zemlji. Kakvu slavu daleko veću od žrtve koju je prinelo, postiže zrnice semena grožđa, kada se nad njegovim grobom razgranaju teške loze ukrašene bogatim rodom! Tako će, znao je to Božji Sin, i Njegova žrtva postati sredstvo da se »mnogi sinovi dovedu u slavu« (Jevrejima 2,10). Njegovo mlado biće donelo je čvrstu odluku: smatraću sebe semenom, baciću svoju sigurnost i sve što smatram dragoceninom u »zemlju« da umre! I tako je iz prirode izvukao to osnovno načelo, do tada neotkriveno, koje Ga je dovelo do čudesnog krsta, do tajnog oružja kojim je pobedio smrt.

Nije važno da li je Isus kao dečak potpuno shvatio da će Njegova žrtva biti prinesena upravo na rimskom krstu. Važno je da je taj prastari oblik izvršenja smrtne kazne nad zločincima, ta najsramnija i najspektakularnija smrt, bila najbolji način da ceo svet vidi veličinu Njegove žrtve. Za Njega, »pasti u zemlju i umreti« kao »seme« bilo je bolnije i teže nego izdržati samo fizičku smrt. Apostol Pavle nagoveštava da postoji velika razlika između »smrti na krstu« i obične smrti. (Vidi Filipljanima 2,8) Puna mera smrti podrazumeva krajnje očajanje i sramotu. Isusov krst pružio je tu punu meru!

Međutim, nama danas krst ne znači mnogo, jer je vreme donelo skoro potpun preokret na lestvici vrednosti. Iako je nekada ukazivao na najponižavajuće i najsramnije mučenje koje ljudsko biće može da podnese, smrt suviše strašnu da bi je čak i demoni mogli zaslužiti, krst je danas postao najpoštovaniji znak na svetu.

Razlog za takvu promenu vrednosti ne krije se samo u hirovitosti istorije, već je mnogo dublji. Nikakvim kultom herojstva, povezanim sa smrću mučenika, ne može se objasniti strahopoštovanje koje mnoštvo inteligentnih ljudi oseća prema Isusovom krstu i zato je svrha ove knjižice da otkrije razloge tog strahopoštovanja.

Krst zadovoljava naše unutrašnje potrebe

Bez obzira da li sebe smatra religioznim ili ne, čoveku je dovoljno samo površno upoznavanje sa značenjem krsta da bi postao svestan da se nešto, skriveno u dubinama njegovog bića, odaziva na poziv krsta. Istina o krstu budi u čoveku neko čudno poštovanje, dodiruje neke strune ljudske prirode, koje ništa drugo ne bi moglo dodirnuti. Istorija ukazuje na sopstveni vrhunac i cilj kada će istina konačno prodreti u probuđenu savest svakog ljudskog bića na Zemlji. Svaki hrišćanin je svestan činjenice da neka nežna veza sjedinjuje njegovo biće sa Golgotom, jer mu je Onaj koji je tamo umro postao tako blizak da se skoro sjedinio s njim. Saosećanje prema bilo kome na Zemlji ne može nas tako tesno vezati kao saosećanje koje gajimo prema Gospodu Isusu dok visi na krstu. Pošto je Hristos umro za sve, »znači da su svi umrli« (2. Korinćanima 5,14). Onaj koji traži istinu to dobro zna, a onaj koji je izbegava neće uspeti da izbegne suočavanje sa istinom koju želi da odbaci.

Vernik ili nevernik, svaki čovek će konačno upoznati *silu* koja se otkrila na krstu »A ja ću - kada budem podignut sa zemlje - sve privući k sebi!« - kaže Raspeti (Jovan 12,32). Mi možemo odlučiti da se odupremo toj »privlačnosti« koju osećamo u svojoj duši, ali, pre nego što osetimo patnju izgubljenosti, to odupiranje mora biti krajnje uporno. Odbacujući ljubav, kaže Hristos, »svi koji mrze na me, ljube smrt« (Priče 8,36).

Ali, ako odlučimo da se ne odupiremo, Hristov krst nas »privlači« Njemu. Milioni demoni, služeći se u svom protivljenju čoveku svim okolnostima u životu, isto su tako nemoćni da spreče to privlačenje, kao što konac ne može da zadrži, recimo, ratni brod. Isusove reči, upućene radoznalim Greima, mogu se shvatiti jedino kao polaganje prava na sveopštu moć nad srcima svih ljudi preko krsta koji će biti uzdignut. To nije tvrđenje da će svi biti spaseni, već da će svi u izvesnoj meri osetiti privlačnu silu krsta, neki zato da joj se odazovu, a drugi da joj se na svoju štetu odupru.

Neodoljiva privlačnost Hristovog krsta

Šta je to što Hristov krst čini tako neodoljivim za onoga koji zastane da razmisli o njegovom značenju? Da je Žrtva na krstu bila samo neki fanatični zilot ili poremećeni mistik obuzet čudnom idejom da je jednak Bogu, da je bila samo dobar čovek ubijen u tragičnim okolnostima, ta smrt ne bi ostavila trajniji utisak na misli budućih generacija od smrti nekog mučenika ili ubistva nekog državnika. Ali, upravo je Žrtvino tvrđenje da je Bog, dalo neprolaznu privlačnost njenoj smrti.

Međutim, kako bismo mogli znati da je On Bog? Da li je naša vera samo sujeverje? Da li je naša čežnja za večnom nagradom tako jaka da smo spremni da progutamo i neverovatno da bismo »izbegli« iz okrutnog sveta u kome se nalazimo?

Pogled na krst bolji je od svih brižljivo pripremljenih dokaza kojima se neki služe da bi dokazali Hristovo Božanstvo! Kada jednom proniknemo u prirodu ljubavi koja se otkrila na krstu, Žrtva se jasno pokazuje kao Božji Sin, i niko drugi. Samo je »Bog ljubav« (1. Jovanova 4,8). Ljudska ljubav nikada ne može ni pokazati ni izmisliti ono što vidimo na Golgoti. Ljubav, otkrivena na Golgoti, je ljubav koja se odrekla sebe, beskrajno na taj način nadvisujući ljudsku ljubav, koja je obuzeta sobom i lako promašuje cilj. Srce svakog čoveka je duboko svesno da

takva ljubav dolazi jedino od Boga i da je neprijateljstvo koje je oduzelo život Žrtvi u suštini naše »neprijateljstvo prema Bogu« (Rimljanima 8,7). Isusova ljubav sama po sebi svedoči da potiče od Boga.

Ta ljubav šalje pozive krsta svakom ljudskom srcu, otkrivajući mu da je na krstu umro najiskreniji i najbliži Rođak svih ljudi, najverniji Prijatelj koji ih je voleo upravo u trenutku kada su najviše mrzeli sebe, Pratilac koji je ostao uz njih u najtežim trenucima, koji je u njih verovao i onda kada su sami bili spremni da se odreknu sebe. Svaki čovek je bar ponekad bio makar površno svestan ove najblistavije od svih nada - da je Neko imao poverenja u njega i verovao u njega iako je bio upućen u sve njegove tajne krivice. Slađe nego reči: »Ja te volim!« zvuči uveravanje: »Imam poverenja u tebe, potpuno ti verujem. Staviću sve na kocku zbog tvoje budućnosti!« Nijedan glas koji bi bio samo ljudski ne bi nam mogao uputiti takve reči! Pošto znamo da su naši gresi beskrajno veliki, mogu nas ohrabriti samo beskrajno oprosteno i poverenje! Činjenica da su svi čuli taj glas nade i ohrabrenja dokaz je svima da se Božji Sin pojavio u našem telu. Možemo se odupreti glasu i odbaciti ga, ali ako ga budemo poslušali, bićemo privučeni da sledimo Hrista.

Glas koji se obraća našem srcu i istina koja je zapisana u prirodi - dokazuju nebesko poreklo načela krsta.

Ova knjižica ne pokušava da postigne više od *traganja za krstom*. Kada budemo završili ovo naše druženje, traganje je tek otpočelo za sve nas. Beskrajne riznice do sada neshvaćenih istina dokaz su da mora postojati i neki beskrajni život koji će biti posvećen istraživanju značenja te beskrajne žrtve. Naše traženje će se pretvoriti u saznanje i pesmu izbavljenih tokom čitave večnosti.

Poglavlje 3

Isusova prva pouka o značenju krsta

Deluje kao iznenađenje kada otkrijemo da je Isus čekao skoro do kraja svoje zemaljske misije da bi učenicima jasno ukazao na krst koji Ga očekuje.

Kada se podsetimo da je istina o krstu središnja tema Jevandelja, sunce na svodu nebeske istine, pitamo se zašto je Spasitelj tako dugo odlagao da učenicima pruži pouku o toj važnoj temi. Samo se tajanstveno i usputno osvrtao na svoju smrt. Imamo na raspolaganju samo Njegove izjave o »hramu« koji će biti razoren i podignut za tri dana (Jovan 2,19), o sebi kao o bakarnoj zmiji koja će biti podignuta (Jovan 3,14), o prilaganju svoga tela za život sveta (Jovan 6,51), o znaku proroka Jone (Matej 12,39), o žalosnom odvajanju Ženika od svatova (Matej 9,15).

Međutim, učenici nisu shvatili važnost tih značajnih izjava. Njima je bilo neophodno jasno i potpuno objašnjenje tih potresnih događaja koji su se približavali. Isus im ga nije dao sve do svoje posete obalnom području Cezareje Filipove, samo nekoliko meseci pre velikog iskušenja kojem je bila izložena njihova vera.

Isto tako, iznenađuje da se sve do tog trenutka Isus nije usudio da im postavi značajno pitanje o tome šta veruju, tko je On. Morao im je dati vremena da svoje prvo površno oduševljenje Njegovom ranom službom pretvore u trezveno ubeđenje koje će moći da izdrži kušanje.

I zaista, njihova vera u Isusovo Božanstvo bila je stavljana na bolna iskušenja. Oklevajući da se posluži titulom »Sin Božji« Isus je nalazio neobično zadovoljstvo u tome da sebe naziva »Sinom čovečjim«. On je malo po malo hladio vruće želje Jevreja u vezi sa Mesijom koga su očekivali. Odlučno odbijajući odobravanja ljudi koji bi rado u Njemu videli ispunjenje svojih

omiljenih nadanja, zadovoljavao se time da ostane siromašan i nepoznat. Nije pokazivao nikakve želje da stekne priznanje religijskih vođa, zauzimajući stav koji je naizgled nepotrebno izazivao njihovo neprijateljstvo.

Posle teške besede o Hlebu života, mnoštvo nekadašnjih učenika otišlo je da se više ne vrati. On se čak usudio da naglo raspusti mnoštvo koje je nameravalo da Ga proglasi carem. A sada je polako postajao »prezren i odbačen od ljudi«. Izgledalo je da učenici zaista imaju dovoljno razloga da odbace i onu čisto ljudsku, svetovnu veru u Isusa kao u Mesiju.

Kako su učenici prepoznali Hrista?

Međutim, istovremeno su imali i obilje dokaza koji su potvrđivali neprestano uveravanje Svetoga Duha da je ovaj Čovek zaista Sin Božji. A ti dokazi nisu bili samo fizička čuda koja je Isus činio.

Za njih su objašnjenja mogli da pronađu i prijatelji i neprijatelji, kao što su ih mogli i zanemariti. Fizička čuda samo retko jačaju veru. Ono što je *stvarno jačalo veru* učenika bila je nezemaljska, natprirodna, potpuno čudesna *ljubav* koja se izražavala svakom rečju i svakim delom Isusa Hrista. Osećala se istinska duhovna mudrost i nebeski zdrav razum u svemu što je On govorio. To su bila »prava dela« na temelju kojih je Isus pozvao Filipa da veruje u Njega (Jovan 14,11.12). Odbijanje da priznaju ova »dela« predstavljalo je kobni i neizlečivi greh jevrejskih starešina, ne protiv Sina čovekovog, već protiv Svetoga Duha. Ali, učenici su verovali! Sada, u Cezareji Filipovoj, samo nekoliko meseci pre raspeća, konačno su bili spremni da priznaju svoju veru.

Kada je došao u okolinu tog grada, »pitaše svoje učenike, govoreći: šta kažu ljudi, ko je Sin čovečji?« (Matej 16,13). Njihovi odgovori bi polaskali svakome osim Sinu Božjem. Omiljen u narodu, bio je proglašavan za Iliju, Jeremiju ili nekoga od drugih proroka. Nezadovoljan, Isus je nastavio ispitivanje da bi njihovo nejasno shvatanje oblikovao u duboko ubeđenje: »A vi, šta kažete, ko sam ja?« (Matej 16,15).

Petar je bio prvi koji je našao reči da izrazi čvrstu veru koja je obuzela njihovo biće. Ovaj Čovek nije bio samo veći od svih proroka, ne samo dugoočekivani Mesija: »Ti si Hristos, Sin Boga živoga!« (Matej 16,16).

Isus je pohvalio Petrovu veru, ali ga je odmah upozorio da ne greši očekujući da će njome steći neke zasluge: »Blažen si, Simone, sine Jonin, jer ti to ne otkri telo i krv, nego Otac moj koji je na nebesima!« (Matej 16,17). Petar nije smeo oholo da pomisli da je pametniji od ostalih. Iako ćelije ljudskog mozga imaju blistave sposobnosti, ljudski um, ukoliko nije prosvetljen Svetim Duhom, potpuno je nesposoban da prepozna Boga koji se pojavljuje inkognito. »Niko ne može reći: Isus je Gospod, osim u Duhu Svetome!« (1. Korinćanima 12,3). Božji Sin je koraćao prašnjavim putevima života pre dve hiljade godina, a ljudski rod Ga nije skoro ni prepoznao ni shvatio, kao što ni nebesku istinu u toku svih godina od tada »telo i krv« nisu prepoznali.

Pošto su učenici izrazili svoju veru, Isus je sada bio spreman da postavi temelje i ugaoni kamen svoje Crkve. »I na toj steni (na tom priznanju moga identiteta) sazidaću Crkvu svoju; i ni vrata paklena neće je nadvladati!« (Matej 16,18). I mi Ga sada gledamo kako radi vešto i brzo, kao mudri Graditelj i božanski Zidar koji podiže zgradu vere koju ni »vrata paklena« neće nadvladati.

Sada, kada su učenici bili čvrsto uvereni u Njegovo Božanstvo, On je bio spreman da ih prosvetli u pogledu svoje smrti. Uklanjanjući sve tajanstvene velove koji su obavljali prethodne kratke izjave o krstu, On im jasno, čak i grubo, govori da će biti odbačen i ubijen: »Otada poče Isus kazivati svojim učenicima da on treba da ode u Jerusalim i mnogo da postrada od starešina, prvosveštenika i književnika, da bude ubijen i da treći dan vaskrsne« (Matej 16,21).

Učenici su slušali, više zaprepašćeni nego užasnuti. Misao da Bog ima Sina bila je već dovoljno revolucionarna za njihove jevrejske umove, pa im je sada ideja da taj Sin Božji treba da

umre izgledala neshvatljiva. Jednostavno je nisu prihvatili. Raspeti Mesija umesto proslavljenog, krunisanog, koji vlada svetom, predstavljao je za njihov razum uvredu, skandal i sramotu. Što su bili uvereniji da je Isus Božji Sin, to su bili zbunjeniji i smeteniji kada im je bilo rečeno da će biti ubijen.

»Blaženi« Simon, sin Jonin, koji je prvi priznao Sina Božjega, prvi je odbacio Njegov krst! Zabrinut, očigledno, čak i za Isusovo duševno zdravlje, kada je čuo zapanjujuću izjavu koja je tako odbojno delovala na njegove drugove, dobronamerni Petar je grubo uhvatio svoga Gospoda kao da želi da Ga podvrgne nekoj vrsti šok terapije, da ga otrgne od bolesnih zamisli koje su Ga obuzele. Nemaju prava pripadnici ljudskog roda da loše postupaju prema Mesiji, a posebno se to ne može očekivati od Izabranog naroda!

»A Petar ga uze nastranu i poče ga koriti, govoreći: Bože sačuvaj, Gospode; neće ti se to dogoditi!« (Matej 16,22). Krst je za zločince, a ne za dobre ljude, naročito ne za Sina Božjeg! I tako je krst postao »kamen spoticanja« i »ludost« za prve učenike, ali i »sablazan«. On je to čak i sada za našu ljudsku prirodu!

Zbunjenost učenika ne treba da nas iznenađuje. Ako »telo i krv« nisu mogli da shvate istinu da je Isus Sin Božji, još manje je Petar mogao da shvati suštinu istine krsta. Već je i sama pomisao o tome toliko premašivala mogućnosti ljudskog uma da je morala biti neshvatljiva bez otkrivenja, bez pomoći Svetoga Duha. Bilo je dobro što je Isus prvo naveo svoje učenike da priznaju da je Sin Božji, pa im tek onda objavio tu novu, užasavajuću vest. U protivnom, oni bi ustuknuli u neverovanju i odbacili Ga isto onako kao što Ga je odbacilo i mnoštvo nekadašnjih učenika u početku Njegove službe. Religije koje je čovek izmislio mogle su da nagoveštavaju dolazak »Mesije«, ali Ga nijedna nije mogla zamisliti kao paćenika, koji iz neizrecive ljubavi daje svoj život za ljude.

Jesmo li mi bolji od Petra?

Naš nepreporođeni ljudski um je i danas isto tako slep za istinu krsta kao što je bio um prvih učenika. Mi smo još u većoj opasnosti, jer imamo ono što oni nisu imali -poznavanje činjenica o raspeću i skoro sveopštu saglasnost da se ono stvarno dogodilo. Međutim, to »predznanje« može da zakrči prilaze srcu, da nas spreči da srcem shvatimo krst, ukoliko se bavimo mislima da nam srećna okolnost što smo rođeni u vreme hrišćanstva daje bilo kakvu prednost u odnosu na Petra. Mi možemo misliti da smo po prirodi pametniji od Petra, jer živimo u jedno prosveteno doba, jer smo se izvukli iz ponora duhovnog neznanja u kojem se on nalazio. Ako je tako, onda smo promašili da shvatimo samu srž Jevanđelja!

Mi nismo u stanju ni da počnemo shvatati šta se to zbivalo u Cezareji Filipovoj ukoliko ne shvatimo da je naša ljudska priroda ista kao i Petrova. Nesposobnost da to shvatimo može nas izložiti tragediji ponavljanja, na još širem području, Petrove pogreške odbacivanja krsta. On ga je odbacio u neznanju; nama preti opasnost da ga odbacimo svesno!

Razlog takvog Petrovog ponašanja uskoro će postati jasan. Pomisao o krstu bila je nešto tako originalno, nezemaljsko, da se mogla pojaviti jedino u božanskom umu. Krst je i mudrost i sila Božja! (1. Korinćanima 1,18.24). To je božanska strategija duhovne borbe na vrhunskom nivou! Ali, Petrov odgovor na Spasiteljevu zapanjujuću izjavu bio je isti kao i odgovor ljudi svih vremena i mesta. On je izražavao misli našeg srca, danas, proglašavajući misao o raspeću odvratnom ludošću

Isus je pokazao da je shvatio Petra kada ga je ukorio zbog njegovog nepristojnog i nedostojnog ponašanja: »Ti si mi sablazan, jer ne misliš što je Božje, nego što je ljudsko!« (Matej 16,23). Petar je jednostavno bio čovek, kao i svaki drugi, koji je mogao da shvati i prihvati samo ono što dolazi od čoveka. Petar nije bio ništa više »zao« od nas - on je jednostavno bio Petar. I pošto je bio Petar, nije mogao da »misli« u onoj meri »ono što je Božje« da bi mogao da razazna značenje krsta. Ono »što je ljudsko« i što je zaslepljivalo njegov um, zaslepljuje i naš.

Međutim, mi još nismo razmatrali stvarne razloge Petrovog protivljenja Gospodnjem krstu. Isus nije bio grub prema Petru, nije se ljutio na njega; Njegove reči nisu bile izliv neobuzdane naravi. Neobična strogost sa kojom je Gospod ukorio svog dragog učenika otkriva nam poreklo Petrovih svetovnih pogleda. Isus je jednostavno stavio svoj prst na bolno mesto, na izvor ljudskog protivljenja krstu: »A On se okrenu i reče Petru: idi od mene, sotonu; sablazan si mi, jer ne misliš što je Božje, nego što je ljudsko!« (Matej 16,23) Jadni Petar! Nehotice je postao oruđe u sotoninim rukama; pokušavajući da Isusa odvraća od nameravane žrtve stavio se u sotoninu službu Hristos je shvatio da Petrove zamisli imaju svoj izvor u buntovničkim mislima neprijatelja koji je ustao protiv Boga na Nebu.

Ne treba da pomislimo da je Petar postao sotona! Ne, on je svojim odnosom prema krstu samo izrazio nešto što je daleko nadmašivalo mogućnosti grešne, neobaveštene ljudske prirode. Bio je to, u stvari, savršeni odraz sotoninog držanja. Možemo zamisliti kakva je tišina zavladała u maloj grupi učenika kada su shvatili puno značenje Hristovih reči.

Poglavlje 4

Krst i Lucifer

Ako »telo i krv« nisu u stanju da shvate suštinu krsta, mogli bismo da se zapitamo da li je sotona mogao da je razume.

Sotonino ponašanje niko ne može da opiše kao neinteligentno ili ograničeno, jer on zna šta radi! Da bi ustao protiv krsta, prethodno je morao da se upozna sa istinom o krstu! Da nije imao na raspolaganju najobimnija obaveštenja o krstu, mogli bismo pomisliti da se podigao protiv istine jedino iz zaslepljenosti, da je bio žrtva zablude. Ali, tada on ne bi ni bio đavo i sotona.

Međutim, iako je imao sveobuhvatno znanje, sotona se pobunio! *Zašto se pobunio* - ostaje nedokučiva »tajna bezakonja«! Međutim, *upravo zbog toga* što je tako duboko poznao nauku o spasenju, u sistem njegove pobune uključeno je najodlučnije preziranje krsta. U svom ljudskom neznanju Petar se usudio da stupi nogom na Luciferovo tlo kada je pokušao da Isusa odvraća od krsta.

Kada je kušao Adama i Evu u Edemskom vrtu, sotona im je kao mamac stavio obećanje da će prestupom osigurati sebi uzvišeniji nivo života od onog koji im je stvaranjem bio namenjen. »Bićete kao Bog!« (1. Mojsijeva 3,5). Ta čežnja da postanu kao Bog bila je ista ona čežnja koja je navela sotonu na prvi prestup u svemiru:

»Kako pade s neba, zvezdo Danice, kćeri zorina! Kako se obori na zemlju koji si gazio narode! A govorio si u srcu svom: izići ću na nebo, više zvezda Božjih podignuću presto svoj, i sešću na gori zbornoj, na strani severnoj! Izići ću u visine nad oblake, izjednačiću se s Višnjim!« (Isaija 14,12-14).

Niko ne može pokušavati da bude kao Bog ukoliko istovremeno ne nastoji da *zbaci Boga*, jer može da postoji samo jedan »Najviši«! Zato je ova želja stavila Lucifera u položaj »neprijateljstva prema Bogu«. U istom tom položaju smo i svi mi, ukoliko ne prihvatimo otkupljenje (vidi Rimljanima 8,7). Isus je rekao o sotonu: »Od samog početka bio je ubica!« (Jovan 8,44. NEB) To je istina, jer »ko god mrzi brata, ubica je« (1. Jovanova 3,15). Sotona je mrzeo Boga i zavideo Mu. I tako je već od prvog dana Luciferove pobune na Nebu senka krsta počela da se ocrta na tokovima istorije.

Nema nikakve sumnje da je sotona shvatio kuda će ga odvesti njegova pobuna. Uvideo je da je zlo koje gaji u svom srcu mračno i ružno - ubistvo večnog Božjeg Sina. Tako je strašna bila

ta njegova obuzetost sobom! Pet puta u istom delu Knjige proroka Isaije čitamo o Luciferovom sebičnom samoljublju. Greh ima svoj koren u egoizmu. Lucifer je dugo i ozbiljno razmišljao o putu kojim je krenuo. Treba li da se pokaje dok mu se još pruža prilika? Ako je to rešenje, tada postoji samo jedan jedini put da okaje greh kojim se zarazilo njegovo anđeosko biće - to čudesno »ja« koje je želelo da se izjednači s Višnjim, da zbaci Boga s prestola, moralo je da umre. Sebičnost je morala da bude raspeta.

Kako je Lucifer postao đavo

Krst na kojem je Lucifer trebalo da umre sebi bio je jedini izlaz iz njegove dileme, iz njegove bune protiv Boga. Sva njegova oholost, njegov egoizam, njegovo dragoceno »ja«, kojim se toliko ponosio, sve je to moralo da umre dragovoljno, po njegovoj slobodnoj odluci, da bi istina, pravednost i svetost mogli da žive. Luciferu je tako malo nedostajalo da se preda da je bio u stanju da shvati važnost tog jedinog puta spasenja koji se otvarao pred njim.

A onda je snažno, s odvratnošću, odbacio tu misao. Neće biti krsta za njega! Jednom zauvek, svim srcem, potpuno shvatajući šta čini, prihvatajući punu odgovornost za svoj postupak, Lucifer je odbacio misao o samoodricanju i žrtvovanju. Objavio je da će utemeljiti novi način života u celom prostranom Božjem svemiru - put samouzvišenja, samoljublja i egoizma. Tako je Lucifer odbacio krst.

I upravo se tada pretvorio u đavola i sotonu, u »staru zmiju... koja vara sav vasioni svet« (Otkrivenje 12,9).

Upravo zato je sotona ogorčeni, nepomirljivi protivnik božanskog načela krsta. On dobro zna da je jedini put kojim se bilo koje grešno biće u celom Božjem svemiru može vratiti pravdi upravo put krsta. Zato i ulaže tako promišljene, odlučne napore da znanje o tom putu izbriše iz svesti čovečanstva. Sve što je sotonsko, protivi se krstu; prema tome, sve što se protivi krstu, sotonsko je!

U toj svetlosti i Hristov oštri prekor, upućen Petru, postaje razumljiviji! Nije to bila neka provala razdražljivog temperamenta! Ne samo što je Petar »razmišljao« na ljudski način, »razmišljao je« i na sotonski način! On je nesvesno izražavao osećanja neprijatelja kad je nagovarao Isusa da svoje interese stavi na prvo mesto i odbaci misao da ide u Jerusalim i bude razapet. Staranje o sebi i svojim interesima, čuvanje nezavisnosti na duhovnom području, to su misli kojima se prvenstveno bavi duša tog moćnog palog anđela! A zar to nisu i naše misli?

Pokazalo se da je ono »ljudsko« poticalo iz nečistog duhovnog izvora, a u Petrovom slučaju to je postalo sasvim očigledno. Petar se nesvesno našao u ulozi sotoninog saradnika u svom zauzimanju protiv krsta. Ako se pravilno shvati, kušanje da Isusa odvrati od krsta bilo je najmoćnije oružje sotone, kojim se stalno služio u toku celog Hristovog zemaljskog života.

Sotona nije bio neznalica u pogledu načela krsta, ali jednostavno nije mogao da shvati božansku ljubav koja se otkrivala u utelovljenom Hristu, koja Ga je navodila da ide do kraja u prinošenju najuzvišenije žrtve i da to sve čini dobrovoljno. Poslednji zlonamerni poziv, dobačen Hristu, poticao je od sotone: »Pomozi sam sebi i siđi s krsta!« (Marko 15,30). A sada, u Cezareji Filipovoj, zaštita sopstvenih interesa predstavlja vodeće načelo u Petrovom srcu. I on, u stvari, govori: »Pomozi sam sebi, Gospode!« Isus ga je nazvao pravim imenom kada je rekao: »Idi od mene, sotonu!« Petar je ustao protiv krsta!

Jesmo li i mi slični Petru?

Bilo bi dobro kad hrišćani dvadesetog veka ne bi sebe smatrali boljim od jadnog Petra. U to doba on je bio hrišćanin i vatreno je voleo svoga Učitelja. Nije bio samo obični vernik Crkve,

već i rukopoloženi propovednik. Imao je pravo da se ponosno pozove na svoje iskustvo isterivanja demona u ime Isusa Hrista. Upravo je dobio naročiti blagoslov u obliku Hristove pohvale. A ipak je nesvesno bio u dosluhu sa sotonom, pokušavajući da se usprotivi Hristovom krstu.

I mi smo hrišćani koji vatreno vole svoga Gospoda. I mi, možda, radimo za Njega, i mi se, možda, ponosno i radosno pozivamo na upečatljivo životno delo, radujemo se što nam se demoni pokoravaju kad im se obraćamo u Hristovo ime, i što sotona pada s neba kao munja na jednu našu reč! Međutim, ipak je moguće da je i nama ovladalo isto ono nerazumevanje stvarnog stanja koje je ovladalo Petrom kada mu je naš Gospod rekao: »Idi od mene, sotonu!« Ako je bilo moguće da dragi, prijatni, ljubazni Petar bude tako zaslepljen da zastupa interese neprijatelja, to se lako može dogoditi i nama! Hoće li nam ta nepoželjna osobina biti pripisana ili neće, potpuno zavisi od našeg odnosa prema krstu!

Poglavlje 5

Isusova druga pouka o značenju krsta

Petar bi se prepaio da je imao vremena da razmisli o tome šta je učinio. On se, u stvari, usudio da prekori svog Učitelja, čak je stavio i ruke na Njega kao na nekog svog poznanika ribara za koga bi pomislio da je sišao s uma.

Puni strahopoštovanja i duboko dirnuti, učenici su slušali kako Isus prvi put jasno iznosi pravila nebeskog carstva. Evo šta stvarno znači ići za Njim:

»Tada reče Isus učenicima svojim: ako ko hoće za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom! Jer, ako ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako izgubi dušu svoju mene radi, naći će je!« (Matej 16,24.25)

Bilo je to kao da je u stvari rekao: Vi se čudite što ja, Božji Sin, moram da idem na krst i da umrem! Ali, to još nije cela istina, jer i vi sami, ukoliko želite da idete za Mnom, morate pristati da umrete na krstu sa Mnom! U tome smo jednaki, jer zakon krsta obavezuje sve nas!

Rečima »ko god« zaista su bili svi obuhvaćeni! Ni Bog ni čovek nije od toga izuzet! U dalekim vekovima večnosti, pre nego što se greh pojavio, Otac i Sin pružili su jedan drugom ruke, svečano se obavezujući da će, ukoliko čovek zgreši, Otac dati Sina, a Sin dati sebe, da bi se svemir oslobodio propasti izazvane sebičnošću i da će na kraju Bog podeliti svoj presto sa svima koji odluče da sa Hristom podele krst. Za Njega je to značilo da sve stavi na kocku u snažnom izražavanju ljubavi, da otkrije njene dubine i visine o kojima nisu sanjala ni bezgrešna bića. I *Bog ima svoj krst!*

Ko god da si, ukoliko želiš da slediš Hrista, *imaćeš svoj krst!* Nije neophodno da budeš sveštenik, monah, duhovnik, misionar, čak ni službenik Crkve ili verski starešina, da bi mogao da budeš obuhvaćen rečima »ko god«, koji bi inače morali da izgube svoj »život«. Seme koje želi da spase svoj život, izgubiće ga; seme koje bude bilo stavljeno u zemlju da samo umre, doneće »mnogi rod«. I u tome je, kaže Isus, srž načela na kojem je utemeljeno Njegovo carstvo!

Nije nikakvo iznenađenje što je greh, kada je ustao protiv Božje vladavine, napao upravo ovo načelo krsta. U ratu koji se rasplamsao, božanska ljubav nije uspela da pronađe nijedan drugi put do pobeđe osim puta krsta. Ljubav ga je izabrala instinktivno, jer mu je ona savršeni izraz. Nijednim drugim putem Božji Sin nije mogao da pođe osim putem prihvatanja krsta; nijednu drugu odluku Bog nije mogao da donese osim odluke da prinese svog jedinog Sina, jer je toliko ljubio svet. U tim prastarim vekovima večnosti, prapostojeći Hristos sklopio je svečani sporazum da postane Jagnje Božje. Pošto je Njegovo srce bilo riznica beskrajne ljubavi, On je izabrao taj

put. I upravo zato je bio Jagnje »zaklano od postanja sveta« (Otkrivenje 13,8).

U bilo koje srce da uđe danas, božanska ljubav će izabrati isti put kad se suoči sa problemom greha. Načelo pobede je isto, bez obzira da li se Stvoritelj bori sa problemom ili ti i ja.

Dečak Isus i krst

Istina krsta je prekrasno prikazana iskustvom koje je Isus stekao kada je došao na Zemlju. Iako je bio u potpunosti čovek i u svemu kušan kao i mi, Njegovo srce je bilo bez greha i, prema tome, čisto. I tako je ostalo - o, čudo nad čudima - riznica ljubavi! Po tome se razlikovao od svih ostalih ljudskih bića koja su se rodila na ovom svetu. On jedini nije znao ni za kakav greh, jedini *nije popustio sebičnosti* ni u kojem obliku.

Ipak, mi ne možemo pretpostaviti da je bilo kakav trag sećanja na prapostojanje postojao u Njegovom umu u toku Njegovog ranog detinjstva. Kao novorođenče na majčinim rukama, u staji u Vitlejemu, nije imao neku svesnu spoznaju koja bi premašivala onu koju imaju druga novorođenčad prilikom rođenja. On nije mogao da primi k znanju obožavanje pastira ili mudraca sa Istoka. Kao dete u Nazaretu, da li je zabavljao Josifa i Mariju pričama o nebeskim lepotama koje je upoznao u toku svoga prapostojanja? Kao neko dete kome se posrećilo da poseti »veliki grad«, da li je svojim malim drugovima, sa kojima se igrao u prašnjavim prolazima svog planinskog sela, govorio o svojim poduhvatima kao Zapovednika nebeskih anđela? Ne, kao dete, Isus se učio mudrosti onako kao što se mi učimo. »A dete rastijaše i jačaše... napredovaše u premudrosti i u rastu!« (Luka 2,40.52). Hristovo čudo je čudo njegovog rođenja, Bog u ljudskom telu, podložan zakonima umnog i fizičkog razvoja kao što smo i svi mi podložni, a ipak bez greha! Svakako, On nije bio rođen sa nekakvim čudesnim sećanjem na svoje božansko prapostojanje. Sve te božanske prednosti stavio je na stranu!

Negde oko dvanaeste godine života, mnoga deca su sklona dubokim razmišljanjima. U to vreme oblikuju se i merila odlučivanja koja određuju celokupni kasniji život. Isus je upravo navršio dvanaestu godinu života kada je prvi put učestvovao na nacionalnim svečanostima svoga naroda, poznatim pod imenom Pasha. Prvi put je gledao čuveni Hram i posmatrao u belo odevene sveštenike kako krvavu žrtvu polažu na oltar. Budan i radoznao, iako pun strahopoštovanja, Njegov um je težio da shvati smisao čudnog simbolizma žrtvovanja nevinih jaganjaca. Niko nije bio u stanju da Mu kaže šta to znači, čak ni sami sveštenici. Izgovarali su rečenice i obavljali obrede čiji smisao nisu mogli da shvate. U toku četiri hiljade godina Božje sluge prinose su krv životinja, tražeći pomirenje za greh. Na pitanje Dečaka: »Zašto?« niko nije mogao da ponudi odgovor, niti je iko mogao da objasni tajnu krvnih žrtava. Zar je moguće, pitao se Isus, da krv junaca i jaraca uklanja greh?

Dečak je prestao da obraća pažnju na prazne razgovore svojih vršnjaka i na njihove lakoumne igre. Ni roditelji nisu mogli da Mu pomognu. Čutljiv i usamljen, posmatrao je prizor prolivanja krvi koji Ga je tako duboko dirnuo. Pavle nam kaže šta se zbivalo u Njegovim mislima kada je shvatio da krv jaraca, junaca ili jaganjaca nikada ne može oprati ljudski greh. Ne samo na Nebu odakle je došao, već i kao dečak na kolenima, potpuno je shvatio suštinu svega i u srcu odlučio:

»Zato i Hristos, spremajući se da dođe na svet, reče Bogu: Nisi želeo žrtava i prinošenja životinja, već si za mene pripremio telo. Nisu ti bile ugodne žrtve životinja, koje su sagorevale na oltaru, niti žrtve za greh. I zato ja rekoh: Evo mene, o Bože, *da činim ono što Ti želiš* da činim!« (Jevrejima 10,5-7. TEV)

Bilo je to kao da se molio: Oče, tebi nisu potrebne sve te reke životinjske krvi! Ti u njima ne uživaš, jer nisu dovoljne da operu greh ni iz jednog jedinog ljudskog srca! Ali, Ti si od mene načinio ono što jesam - ja imam telo koje mogu da žrtvujem! Imam krv koja može da se prolije! Evo mene, Oče - dozvoli *mi* da postanem Jagnje Božje! Ja želim da umrem za grehe sveta! *Moja*

krv neka bude pomirenje. Želim da budem taj napaćeni sluga, o kome govori Isaija, na čija je pleća Bog položio bezakonje svih ljudi. Dozvoli *meni* da budem ranjen za čovekove prestupe, izbijen za njegova bezakonja, da se mojim ranama on isceli! Gle, dolazim - da ispunim volju tvoju, o Bože!

Pavle dodaje da je Isus ukinuo starozavetne simboličke službe i umesto njih uspostavio svoju žrtvu:

»I tako je Bog ukinuo sve stare žrtve i umesto njih prihvatio Hristovu žrtvu I pošto je Isus učinio ono što je Bog želeo od njega da učini, svi smo se očistili od greha žrtvom koju je On dao kada je prineo svoje telo, jednom i za sve!« (Jevrejima 10,9.10. TEV).

Nikakvo sećanje na prapostojanje nije moglo da protumači Isusu svečano značenje te tajanstvene pashalne službe. Nije bio u stanju da prizove u sećanje sudbonosni sporazum sa večnim Ocem iz vremena pre nego što je svet nastao, kada je »savet mira« bio »među obema« (Zaharija 6,13) i kada je Sin dao sebe i odlučio da postane Jagnje Božje koje će uzeti grehe sveta. Njegov neporočni um, neiskvaren grehom, postepeno je pronicao u smisao onoga što se pred Njim zbivalo.

Shvatio je da ti jaganjci i te žrtve nisu u stanju »da u pogledu savesti dovedu do savršenstva onoga koji Bogu tako služi« (Jevrejima 9,9. Čarnić), i da zakon »imajući sen dobara koja će doći, a ne samo obličje stvari, ne može nikada usavršiti one koji pristupaju svake godine« (Jevrejima 10,1). Sve su to *predslike, simboli*, zaključio je On. Neko nevin, bezgrešan, svet, neiskvaren, mora da umre kao Jagnje Božje ukoliko želimo da grešna ljudska srca ikada budu privučena Bogu! Ceo taj prazni hod simbola i senki treba da dođe kraju prinošenjem istinske božanske žrtve!

To je bio zaključak do kojeg većina mudraca i sveštenika u Izrailju nisu stigli u toku hiljada godina. A sada, gledajući po prvi put ono što su drugi već nebrojeno puta gledali, »ne razaznavajući tela Gospodnjega«, ovaj dvanaestogodišnji Dečak je shvatio. Njegovo mlađano telo prožela je neodoljiva sila snažne odluke. Te jadne duše, koje uzaludno očekuju da im ljudski naponi donesu spasenje, ne smeju da budu nemilosrdno prepuštene onome što će se na kraju pretvoriti u beznadežno očajanje. *On će žrtvovati sebe!* Dvanaestogodišnji Dečak je »to video... i ne bi mu milo što nema suda. I vide da nema čoveka i začudi se što nema posrednika: zato učini mu spasenje mišica njegova, i pravda njegova podupre ga« (Isaija 59,15.16). I tako je Hristos »Duhom Svetim sebe« ponudio Bogu kao žrtvu »bez krivice« (Jevrejima 9,14).

Gledaj to čudesno delo ljubavi! Stanujući u ljudskom telu, Dečak od dvanaest godina, potpuno nesvestan svoje tajanstvene prošlosti, zna samo ono što je verom otkrio u Božjoj Reči. A ipak donosi istu odluku koju je kao Zapovednik nebeskih četa doneo u savetima Neba! *Odlučio je da pođe na krst!*

Jedini način da se spase naš »život«

Kada se Božja ljubav izlije na naše srce Duhom Svetim koji nam je darovan, mi biramo put krsta isto onako spremno kao što ga je izabrao Božji Sin u savetu Neba pre mnogo vekova, i ponovo kao dvanaestogodišnji Dečak u jerusalimskom hramu U svakom slučaju, bez obzira da li u srcu Božjeg Sina, ili u srcu grešnika koji veruje, posledice se protežu do vaskrsenja -koje je isto toliko deo ovog načela kao i krst. »A ko mrzi svoj život na ovom svetu - sačuvaće ga za večni život!« (Jovan 12,25. Čarnić)

Podignuta su dva krsta: Hristov krst, i krst tvoj i moj na kojem treba da umremo sa Hristom kao što je to učinio pokajani razbojnik. Bio je na Golgoti i treći krst, ali nije bilo otkupljenja za nepokajanog lopova koji je umro na njemu. On je bio izložen patnjama i smrti koje nikada nije prihvatio. Buntovan, proklinjao je svoju sudbinu i Boga sve do svog gorkog kraja, i propao je. Hoćemo li se i mi buniti protiv načela krsta i krenuti tragom ovog lopova u večnu tamu?

Biće nam mnogo lakše da podnosimo svoj krst ukoliko budemo gledali onaj drugi na kojem je umro naš božanski Uzor. Ako budemo shvatili Njegov krst, biće nam lakše da prihvatimo svoj i da ga radosno nosimo.

»Kada gledam čudesni krst Golgote,
Na kojemu Gospod slave strada,
Tad sve je ništa spram te lepote,
I gordost moja u prah pada.
I kada bi sav svet pripao meni,
Time bih vratio tek mali deo,
Jer Božja ljubav što me pleni,
Zahteva dušu i život ceo.«
Ajzak Vots

Poglavlje 6

Ko je taj stari čovek koji treba da se razapne s Hristom?

Jedna vrlo prijatna i dobra hrišćanka iznenada je izgubila vid. Dok je ležala u postelji, trudeći se da pronade neki smisao u teškoj tragediji kroz koju je prošla, pojavio se njen pastor, želeći da joj pruži utehu.

»Sestro, Bog je svoj krst položio na tebe!« - rekao je ljubazno.

Kako biste se osećali kada bi nesreću koja vas je nepozvana zadesila neko proglasio vašim krstom? Zar ne biste bili u iskušenju da osetite odbojnost prema Bogu koji je na tako grub način poremetio vaše životne planove?

Nijedna duševno zdrava osoba ne bi svesno i dobrovoljno izabrala nevolje i žalosti koje mi tako često proglašavamo svojim krstom! Krst, koji nam Spasitelj nudi, mora da se prihvati dragovoljno, kao što je i On dragovoljno prihvatio svoj. Niko ne bi izabrao da bude slep, nepokretan ili siromašan. Iako se očekuje od nas da i te terete strpljivo nosimo, njihovo radosno nošenje ni izdaleka ne predstavlja ispunjavanje načela krsta, onog načela koje je Hristos propovedao.

Više od svih drugih Hristovih apostola, Pavle je shvatio kako je veliki uticaj krsta na ljudsku prirodu. On nije bio samo visoko obrazovani jevrejski mislilac, već je poznavao i ideje grčke filozofije. Zapanjujuća ideja o krstu izazivala je vrlo različite reakcije kod Jevreja i kod Grka. Za Jevreje je to bio »kamen spoticanja«, a za Grke »bezumlje« (1. Korinćanima 1,23).

Ne iznenađuje što su Grci krstu prilazili kao »bezumlju«, jer nisu bili prosvetljeni mudročću koju je trebalo da im objave Jevreji. Grci su stvorili reč kojom su obeležavali svoju ličnost - »ego«. Ali, *šta da čine sa egoizmom*, uopšte nisu znali! Kad se pojavio Pavle i rekao da »ego« (»ja«) - mora da se »razapne«, i samu tu pomisao oni su odbacili kao besmisleni.

S druge strane, ideja o krstu bila je odbojna i za Jevreje, jer su bili neoprostivo slepe neznalice na području psihologije ljudske prirode. Da su uspeali da shvate značenje službe u svom sopstvenom svetilištu, oni bi u Hristovom pomirenju prepoznali savršeni odgovor na potrebe ljudske prirode po celom svetu. Međutim, iznenađujuće je bilo njihovo nepoznavanje otkrivenja koje je upravo njima bilo povereno.

Kao poznavalac grčke filozofije, Pavle je osetio da su »sinovi ovoga veka mudriji od sinova videla u svom naraštaju« (Luka 16,8), bar po tome što su shvatili da je ljudskoj prirodi neophodno nešto što joj nijedna religija antike nije mogla dati. »Grci premudrosti traže« (1. Korinćanima 1,22), kaže Pavle, pravilno shvatajući da se upravo u načelu krsta krije mudrost

koju oni uzaludno traže, a koju nesvesno potiskivanje ljudske prirode prikriva.

Pavlovo shvatanje krsta

Nijedan tekst u Novom zavetu ne sadrži puni, sistematski pregled nauke o krstu, onako kao što ga je Pavle objavio svojim slušaocima u Maloj Aziji. Na raspolaganju nam je samo zbirka prigodnih pisama, a nijedno od njih Pavle nije zamislio kao potpuni prepis svojih ideja koje su preokrenule antički svet (Dela 17,6). Upravo zato je neophodno da pretražujemo ta pisma da bismo pronašli tragove Pavlovih živo ocrtanih shvatanja koja su razdvojila istoriju našega sveta u dva dela.

Na svetlost dana tada izlaze mnoge Pavlove značajne misli o krstu kao o jedinom sredstvu da se promeni ljudsko ponašanje. Najjasnije objašnjenje nalazimo u pismima koja je Pavle uputio crkvama u Rimu i u Galaciji:

»Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt njegovu krstismo se? Tako se s njime pogrebosmo krštenjem u smrt da, kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kada smo jednaki s njime jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem, znajući ovo da se stari naš čovek razape s njime da bi se telo grešno pokvarilo da više ne bismo služili grehu. *Jer koji umre, oprost se od greha*« (Rimljanima 6,3-7). »Jer sam pogubljen s Hristom na krstu, tako da više nisam ja onaj koji živi, već je to Hristos koji živi u meni!« (Galatima 2,20. TEV).

Naš najomiljeniji prevod Biblije opisuje našu staru prirodu kao »našeg starog čoveka«. To je neko čudno biće. Ko je to u stvari?

Da li je to sotona? Takvo tumačenje teško bi se moglo prihvatiti, jer sotona nikada ne bi pristao da bude razapet zajedno s Hristom, niti bi ga Bog primoravao da to učini!

Da li je »stari čovek« naša »grešna priroda«? Pavle upotrebljava drugi naziv kada govori o našoj grešnoj prirodi. On je naziva »grešno telo« (Rimljanima 8,3). Naravno, nema ničeg grešnog u telu, ukoliko se misli doslovno na telo! »Grešno telo« je »telesan um« ili »grešna priroda« (Rimljanima 8,7).

Pavlova prvobitna zamisao o našem »starom čoveku« ne ograničava se samo na našu »grešnu prirodu«. Ovim pojmom Pavle nije obuhvatio samo ono što nama *izgleda* loše, što mi osuđujemo u sebi. Ne, tu spada i ono što mi, ne shvatajući svoje pravo duhovno stanje, smatramo boljom stranom svoje prirode. Tako nam se, na primer, događa, ukoliko nismo pažljivi, da govorimo: »Ovo treba da se razapne s Hristom, a ovo ne treba!« iako i jedna i druga karakterna osobina svoje uporište imaju u egoizmu. Otuda, kada već postanemo sigurni da je naša »grešna priroda« u celini razapeta s Hristom, i kad već počnemo da se ponosimo svojim dostignućima, iza zavese naše egoistički usmerene fasade, možda i dalje proviruje naš »stari čovek«.

Na primer, smatra se da se naša »grešna priroda« otkriva grešnim delima, i da se razapinjanje »starog čoveka« sastoji jedino u umrtvljivanju tih grešnih dela. Međutim, Isus je govorio da već i požudna pomisao, a ne samo delo, predstavlja greh preljube; da već pritajena mržnja, iako delo nije učinjeno, predstavlja greh ubistva. Grešna priroda naslanja se na naš »ego« (»ja«) i izražava se ljubavlju prema grehu. David je shvatio tu istinu kad je izjavio: »Gle, u bezakonju rodih se, i u grehu zatrudnje mati moja mnome« (Psalam 51,5).

Greh, prema tome, nije samo *ono što činimo*, već *ono što jesmo*! U pravu smo kada kažemo da je greh »prestup zakona« (1. Jovanova 3,4), ali pri tome moramo imati na umu da prestup ide mnogo dublje od vidljivog dela. Prvi greh je bio uzdizanje »ega« u Luciferovom srcu. I naš greh je isti!

Dok nastojimo da ustanovimo ko je »stari čovek«, zbunjuje nas još jedan pojam s kojim se srećemo: Kakvo je to »telo grehovno« koje umire kada se »stari čovek« razapne? Da li je to »telo grehovno« isto što i »grešno telo«? Mi znamo da su fizički nagoni našega tela ponekad vezani uz grešna dela. Da li to ujedno znači da su fizički nagoni ili instinkti sami po sebi grešni?

Da bismo uništili »telo grehovno«, moramo li stalno suzbijati svoje fizičke nagone?

Ne! »Telo grehovno« nije naše fizičko telo, već je to koren ili izvor greha, isto onako kao što je »telo« ove knjige tekst u njenim poglavljima, izuzimajući naslovnu i poslednju stranicu, predgovor i sadržaj. Taj »stari čovek« je tako važan da njegovo raspeće označava i propast »tela grehovnoga«, odnosno izvora i korena greha.

Ko je taj »stari čovek« koji se razapinje s Hristom? Pavle sam odgovara na naše pitanje isto tako jednostavno kao što bismo mi odgovorili na pitanje kolika je vrednost veličine X u jednačini $X + 2 = 4$. Mi odgovaramo $4 - 2 = 2$, pa je, prema tome, $X = 2$. U Poslanici Rimljanima on kaže da je »stari čovek« razapet s Hristom; u Poslanici Galatima naglašava da se s Hristom razapinje naš »ego«! Prema tome, »stari čovek« je jednostavno naš »ego«, ili, kao što neki prevodi Biblije kažu, naše »grešno ja«!

Za Pavla je istina isto tako jasna i očigledna kao i svetlost Sunca. Samoživost ili egoizam je koren svih greha; egoizam se ne može suzbiti kaznama, udarcima ili čak odricanjima. Egoizam se ne može lečiti tako što ćemo zatvoriti oči da ga ne vidimo. On mora na krst, *mora da se razapne!*

Time se, kaže Pavle, rešava problem greha, jer tek kad uklonimo izvor, ili »telo grehovno«, stvarno smo uklonili njegov koren! Ako drvetu ukloniš koren, ono umire. »Onaj koji je umro, oslobodio se greha!« Kada bi se načelo krsta ovako shvatilo i prihvatilo, rešili bi se psihijatrijski problemi našeg modernog sveta isto onako kao i problemi Pavlovog grčkog sveta.

Međutim, takva pomisao bila bi čak i gora od ludosti, bila bi to prazna taština, kad nam ne bi bilo pokazano *kako* se to može postići! Hristov krst je naš primer! »Ja« se nikada ne može razapeti, osim *sa Hristom!*

U stvari, za srce koje veruje, isto je tako prirodno da svoje »ja« razapne s Hristom, kao što mu je prirodno da kaže hvala onome koji mu je učinio neko ljubazno delo. Put krsta neće nam biti težak sve dok budemo gledali Jagnje Božje na krstu. Gledajući Hrista raspetog, dobićemo želju da se i mi sami razapnemo s Njim, da se i naše »ja« razapne s Njim. »I kada ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi!« (Jovan 12,32).

Upravo zato je sotonin omiljeni plan da Hristov krst obavije neprobojnom maglom neshvatanja, tako da mi više nismo u stanju da razaznamo šta se na njemu zbilo. Posle toga mu je mnogo lakše da nam nametne misao da je nošenje našeg krsta nemoguć, nepotreban i uzaludan posao: »Kakva je to glupa ideja o nošenju krsta, sada, u ovom našem savremenom takmičarskom svetu? Kako vam pada na um da mislite o odbacivanju svoga »ja«? Vama ne preostaje ništa drugo nego da prihvatite omiljenu i sveopštu ideju da je svako sebi najvažniji!«.

Ukoliko ne uzmemo u obzir Hristov krst, sotona je u pravu! Ukoliko nemamo jasno viđenje o Hristu raspetom, tada nam zaista ne preostaje ništa drugo nego da živimo sebi!

Međutim, potrudimo li se da Hristov krst izroni iz magle, on će postati »sila Božja« (1. Korinćanima 1,18) svima koji znaju da cene njegovu vrednost!

Jednostavnost krsta

Božji metod borbe protiv greha nije neki mučni, tajanstveni proces. Ne, Njegov plan je savršeno jednostavan! U stvari, i sam greh je isto tako jednostavan kao i lek koji nam Bog daje protiv njega. Dok je klečao pred Božjim prestolom kao »pomazani heruvim zaklanjač« (Jezekilj 28,14), Lucifer nije ni cenio ni poštovao spremnost na žrtvovanje kojom se odlikovao Božji karakter. Njegovo oholo srce ponosilo se svojom lepotom, sva njegova mudrost se kvarila pod uticajem njenog sjaja (Vidi Knjigu proroka Jezekilja 28,17)! Tu njegovu nesprijetnost da ceni Božji karakter Biblija ocenjuje kao »neverstvo«. Bez nje se ni greh nikada ne bi mogao pojaviti. Iz tog korena u Luciferovom srcu izrasla je, u stvari, sveukupna oholost, nastao je celokupni greh koji mi poznajemo!

»Stari čovek«, a to je jednostavno taj oholi »ego« do kojega nam je toliko stalo, umire s

Hristom kada shvatimo pravu suštinu krsta. Hristos je došao u našem telu, tvom telu, mom telu; On se suočio sa našim problemom života upravo onda kada smo ga i mi otkrili. Upravo iz položaja u kojem smo se mi nalazili, Njegovo poštenje, Njegova neporočnost, Njegovo samoodricanje, Njegova ljubav, povele su Ga prema krstu On je uzeo sirovi materijal našeg sadašnjeg života i dodao mu novi sastojak: ljubav. Posledica: Njegovo raspeće!

Hristos na krstu si jednostavno *ti* na krstu, ukoliko si ispunjen ljubavlju! Ukoliko si ispunjen ljubavlju, nemaš ništa više izgleda da izbegneš krst nego što ga je On imao. Kada budeš razumeo da je On došao u tvom telu, što znači da je stao na tvoje mesto, da se stavio u položaj u kojem se ti trenutno nalaziš, tada ćeš videti da je time ljubav krenula putem koji je neizbežno vodi prema krstu!

Isto onako spremno kao što ti kažeš hvala na svaku ukazanu ljubaznost, tako i tvoje srce odgovara dubokim osećanjem skrušenosti. Sva tvoja niska sebičnost, oholo samoljublje, sve je to pokazalo svoje pravo ružno lice. Kao da su obasjane ultravioletnim zracima, sve pobude tvoga srca iznenada počinju da izgledaju potpuno drugačije nego što si ih ikada zamišljao. Nikakvo propovedanje ti nije u tome pomoglo - sam si to shvatio! Ono što si video u toj svetlosti, to si zaista pravi *ti*, ti sam, onakav kakav si bez ljubavi. Svetlost koja zrači sa krsta obasjala je tvoju dušu nebeskim reflektorima, i ti si video sebe onako kao što te vide bezgrešna bića sa drugih svetova u svemiru i nekako se i tebi i njima čini da su svaki mišić tvoga karaktera i svaka ćelija tvoga bića natopljeni grehom sebičnosti, grehom samoljublja. I obuzima te želja da sakriješ svoje lice! Međutim, dok se tvoja duša kupa u toj čudnoj svetlosti ljubavi, svaki mali koren oholosti i uzvišenosti sahne. Svest o krivici koja se pojavljuje u tvom srcu sigurno bi te ubila da istovremeno nisi svestan i činjenice da je Hristos odneo sve naše krivice i grehe na krst. Ti živiš i dalje, ali je »stari čovek« ipak izdahnuo. Tvoje sebično samoljublje, tvoja oholost, tvoje grešno samozadovoljstvo, sve je to uzdrmano - pa dobro, nema prikladnijeg načina da bi se opisalo ono što se dogodilo - sve je to raspeto!

I tako je zadatak da se pobedi greh obavljen. Nije bilo okajavanja, nije bilo skupih hodočašća tamo ili onamo, nije bilo bičevanja ili izgladnjivanja samoga sebe, nije bilo očajničkog napora da se jedna za drugom odbace slabosti, dok tvoja ruka otpisuje mane sa spiska, obeležavajući »napredovanje«. »Onaj koji je umro, oslobodio se greha!« Hristova posrednička služba to čini, i ništa drugo u celom Božjem svemiru to ne može da učini! Najviše što bilo koji drugi metod takozvanog rešavanja problema egoizma može da postigne jeste da na jednom mestu potisne simptome da bi oni još silnije izbili na drugom mestu! Sve dok je koren - »telo grehovno« - netaknut, mi možemo kidati grane koliko god hoćemo, ali će sebičnost i dalje donositi svoje rodove strasti, straha, briga, zavisti, požude i loše prikrivene oholosti.

Međutim, tebe je sada Hristos privukao sebi lepotom svoga bića. Ti si osetio snagu tog privlačenja. Razmisli o njoj, jer je to sila ljubavi. Ona je jača i od najsnažnije sirove sile u prirodi. Sam je razmotri, sam je shvati! Niko drugi ne treba da ti kaže ni jednu jedinu reč!

»Zar da na krstu Hristos pati,
Da moje grehe spere,
Kako da ovu milost shvatim,
Ovu ljubav bez mere?

Dobro je što je Sunce skrilo,
U tami zrake svoje,
Kada je Hristovo srce lilo
Krv za sve grehe moje.

Tako mogu pred krstom dragim,
I ja lice da skrijem,
Dok sa stidom i uz zahvalnost,

Pred Njime suze lijem.

Al' suzom ne mogu nikad da platim,
Moje dugove Bogu,
Zato, Gospode, sobom ću da vratim,
Jer to je sve što mogu«
Ajzak Vots

Poglavlje 7

Podmuklo ponovno javljanje staroga čoveka

Ukoliko Hristos nije uzalud umro, Njegovi će sledbenici sijati u ovom mračnom svetu kao zvezde u mračnoj, olujnoj noći. Oni će biti slobodni od prokletstva sebičnosti.

Ali, kad gledamo oko sebe i u sebe, vidimo da se greh, kada ga pobedimo na nižem nivou, podmuklo pojavljuje na nekom višem nivou. Sebičnost ponovo buja, prikrivena i ugladena, ali ništa manje zloćudna. »Uzvišene« težnje samozvanih »svetaca« koji su zaboravili da su grešnici, uspele su samo da hrišćanstvo predstave u pogrešnoj svetlosti i da ga osramote u očima sveta. Da li nam je teško da zamislimo kako se Hristos često stidi onih koji nose Njegovo ime?

U Isusovim jasnim učenjima o krstu nalazimo i rešenje ovog problema: »A svima je govorio: ako ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe i uzme svoj krst *svaki dan*, pa neka ide za mnom!« (Luka 9,23. Čarnić). Razlog zašto nam je Isus zapovedio da svakoga dana uzimamo svoj krst krije se u činjenici da se »stari čovek«, koji je juče bio razapet, danas ponovo pojavljuje u nekom novom obliku. Njegov pravi identitet iskreni vernik nikada nije u stanju potpuno da sagleda. Ono što danas smatramo »egom«, možda je zaista naš »stari čovek«, i naše iskustvo u njegovom odbacivanju i razapinjanju može da bude stvarno. Ali, svaka sledeća pobjeda nad njime samo je pobjeda u jednom sukobu, a nikako u celom ratu! Taj naš »stari čovek« se svakoga dana pojavljuje iznova, na višem nivou, još lukavije prurušen. I upravo zato je potrebno, kao što Isus kaže, da svakoga dana ponovo uzimamo svoj krst.

Hoće li ikada prestati potreba da nosimo svoj krst?

Ako potvrdno odgovorimo, proglašavamo sebe boljim od Isusa, jer je On morao da se bori svakoga dana u toku celog svog života! »Ja ne mogu da činim ništa sam od sebe... jer ne tražim svoju volju«, kaže Isus o svojim svakodnevnim borbama, »nego volju Onoga koji me je poslao!« (Jovan 5,30. Čarnić). Isus ne bi ni tražio od nas da svakoga dana uzimamo svoj krst da ga On sam nije svakoga dana uzimao i nosio. »Učenik nije nad učiteljem, niti sluga nad svojim gospodarem!« (Matej 10,24. Čarnić)

Ne samo da će se krst nositi svakodnevno ovde u ovom životu, već će i u večnosti, na Nebu, načelo samoodricanja, simbolički predstavljeno krstom, usmeravati ponašanje otkupljenih, dok će sam krst ostati predmet njihovog proučavanja. Knjiga Otkrivenja nam otkriva da će, posle uništenja svakog greha, Hristos i dalje nositi titulu koju je dobio kao Razapeti - »Jagnje Božje«. Hram u novom Jerusalimu biće Jagnje, reka vode života teći će od Njegovog prestola; presto Božji je ujedno i presto Jagnjetov. (Vidi Otkrivenje 21,22; 22,1.3) Ljubav koja je tako obilno bila pokazana na krstu biće zauvek priznata kao temelj Božje vladavine i teći će u sve svetove kao beskrajna reka svetlosti, života i radosti.

Tek kada Hristova nesebična ljubav, pokazana na krstu zavlada u svakom srcu, biće sigurno da se greh više nikada neće ponovo pojaviti! Kada bi se egoizam ikada ponovo pojavio u bilo kom srcu u svemiru, pojavila bi se tako i prava suština greha, i celi žalosni rat u svemiru

morao bi da bude ponovljen. Hvala Bogu to se ipak neće dogoditi! Noseći sada svoj krst svakoga dana, mi počinjemo da sprovodimo u život to načelo večnog života.

Novi oblici u kojima se pojavljuje »stari čovek«

Pošto je Isusova zapovest da svakoga dana nosimo svoj krst postala neophodna samo zato što se »stari čovek« pojavljuje iznova svakoga dana, naša je dužnost da otkrijemo u kojim se novim oblicima taj »stari čovek« iz dana u dan javlja.

»Stari čovek« može da bude uglađen, oplemenjen, visoko obrazovan, kulturni i ugledan. Može da ima izvanredan ukus u umetnosti, književnosti i muzici, da se kreće u najboljim društvenim krugovima. Međutim, nema nikakve stvarne razlike između onog, po našem mišljenju, odvratnog »starog čoveka« i ovog »oplemenjenog« ponosnog »ja«, osim što je ovo drugo mnogo teže prepoznati i prikovati na krst.

»Stari čovek« može oduševljeno da čini dobra dela u svojoj porodici ili u društvenoj zajednici. On može da zauzme istaknuto mesto među dobrotvorima, da se priključi klubovima idealista, da se toliko trudi oko dobrih dela da zaboravi ono što je najbolje. Političari su u stanju da učine mnogo dobra, i među njima ima zaista mnogo izuzetnih muškaraca i žena. Ali, kako lako čovek upada u zamku da odobravanje ljudi smatra jednim pravim i željenim lovorovim vencem, tako da mu zadovoljenje ponosa postane jedini pokretački motiv! I tako »stari čovek« odnosi pobjedu!

Najteži oblik u kojem se pojavljuje »stari čovek« jeste oblik verskog revnitelja, kada njegov grešni ponos nalazi izraza u pobožnim molitvama, opomenama, pa čak i propovedima. Duhovni ponos hrani se upravo žrtvama koje »ego« mora da prinese.

U stvari, nikome nije tako potrebno da se čuva podmuklog ponovnog rađanja »starog čoveka« kao propovedniku Jevanđelja. Obavljanje njegovih dužnosti, čak i samo propovedanje Jevanđelja, može da postane smrtonosni kamen spoticanja za pravo zajedništvo sa Hristom, ukoliko se načelo krsta ne prihvata i ne primenjuje svakoga dana. Takav rad, koji se obavlja po uputstvima neprepođenog ega, postaje koban, jer jedino služi kao dokaz da i dalje deluje grešni, samoživi »stari čovek«!

Upravo zato će Gospod Isus u poslednji dan osećati obavezu da razotkrije neke sudbonosne i tragične zablude: »Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode, Gospode, nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: nikad vas nisam znao, idite od mene koji činite bezakonje!« (Matej 7,22.23). Oni su činili »bezakonje«, jer se u svakom njihovom delu osećalo delovanje njihovog »ega«, njihovog starog »ja«. A sve što »ego« čini jeste smrtonosni greh! Pošto je »propovedanje krsta« »sila Božja« (1. Korinćanima 1,18), svako propovedanje koje odbacuje načelo krsta ne može biti ništa drugo osim »sila sotonina«, dok se »stari čovek« pojavljuje kao sotonin predstavnik!

Kada se »ego« baci na posao, »stari čovek« je siguran da sve što čini u Hristovo ime, kao što su u Hristovoj priči »mnogi« došli k Njemu u poslednji dan, prigovarajući da su delovali u Njegovo ime. Ti »mnogi« koje Hristos u poslednji dan neće priznati za svoje poznanike, jedna su grupa. Sve vreme verovali su da stoje u Hristovoj službi. Bili su spremni da slave Boga za divna dela koja je učinio, ne shvatajući da svoje pouzdanje temelje na rezultatima koje su navodno postigli. Gledali su svoja dela, a ne Hrista! »Stari čovek« živi od onoga što vidi, a ne živi verom!

Oni su uvek bili spremni da slave Boga za divna dela koja je učinio, ne shvatajući da se u svojoj oholosti usput bave i pomišlju da je Bog imao mnogo sreće što su se na Njegovoj strani našli i oni da Mu pomognu! Ponekad je ovo iskušenje tako veliko da mu se i »sami izabrani« veoma teško odupiru!

Isus je unapred video ovo podmuklo iskušenje i zato je nežno pozivao učenike da ne popuste izdajničkoj oholosti koja prati svako zalaganje na duhovnom području. Upravo u trenucima kad su se sedamdesetorica »vratila s radošću, govoreći: Gospode, i đavoli nam se

pokoravaju u ime tvoje!«, Isus se u mislima vratio na prvobitni greh u Luciferovom srcu na Nebu, kada je taj anđeo još bio službeni duh, čak i »heruvim pomazan da zaklanja«. Brzo je shvatio kako se lako oduševljenje učenika zbog velikog uspeha može pretvoriti u lucifersku oholost! »A On im reče: ja videh sotonu kako spade s neba kao munja... Ne radujte se tome što vam se duhovi pokoravaju, nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima!« (Luka10,18-20) Da su ove Isusove reči izazvale veću pažnju propovednika, jevandelisti, episkopa i drugih starešina u Crkvi, koliko je iskrenih propovednika moglo savladati opasno iskušenje propovedničke oholosti!

Pavle je duboko proniknuo u ovu mogućnost tragedije. On nam govori o svom dubokom uverenju da će svaki evanđeoski radnik koji nije spreman da svoje delo smatra nedovoljno uspešnim, i to sada, dokle ga još obavlja, biti spasen jedino kao kroz oganj (1. Korinćanima 3,15), ukoliko bude bio u stanju da izdrži oganj! Jedino takvim iskustvom ponižavanja srca pred Gospodom, čovek može da bude osposobljen da na temeljima gradi životno delo od »zlata, srebra i dragog kamenja« koje će izdržati »oganj« konačnog suda. (Vidi 1. Korinćanima 3,12.13) Svako delo koje nije utemeljeno na Isusu Hristu na kraju će se pokazati samo kao »drvo, seno i slama« (1. Korinćanima 3,12.15). Džordž MekDonald je rekao: »Ništa nije spasonosnije za čoveka od požara koji proždire njegovo delo, osim da se bavi delom koje može da izdrži oganj!« (Unspoken Sermons, p. 147)

Za »starog čoveka« je sasvim prirodno da teži za počastima koje donosi duhovna služba, naročito kada se nađe u zajednici ljudi koji sebe nazivaju duhovnim Izrailjem. Za takve je traženje svetovnih počasti i svetovne slave bilo raspeto s Hristom, i oni zato više nemaju nikakvih mogućnosti da zadovolje svoju sasvim ljudsku težnju za svetovnim isticanjem. Ukoliko se »stari čovek« svakoga dana ne razapinje, njegova težnja za isticanjem se oplemenjuje, pretvara u želju da postane poštovani starešina u očima svoje ograničene verske zajednice. I kako Crkva raste u časti, tako i njeni »proroci« postaju sve neotporniji prema zavodničkoj sili savremenih oblika Valovog bogoslužnja - obožavanju samoga sebe pod maskom obožavanja Hrista.

Drugi oblik u kojem »stari čovek« može da se pojavi jeste težnja za doživljavanjem zanosnih duhovnih iskustava, čudesnog delovanja natprirodnih sila u nama ili preko nas. Iskreno govoreći, mi smo u velikom iskušenju da čuda smatramo dokazima Božje posebne naklonosti. Kako bi »stari čovek« mogao da bude uključen u čudesna zbivanja? Zar odbacivanje čuda i sile koja ih čini nije i odbacivanje Boga i Njegove sile? Ne mora da bude!

Iako je Božji neprijatelj, Lucifer ima moć da čini čuda! »I nije čudo, jer se i sam sotona pretvara u anđela svetlosti!« (2. Korinćanima 11,14). Jesmo li zaista tako sigurni da možemo nepogrešivo da razlikujemo delovanje takvog »anđela svetlosti« od istinskog delovanja Svetoga Duha? »Jer koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne!« (1. Korinćanima 10,12). Naš Spasitelj nas je ljubazno opomenuo: »Jer će izaći lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće znake velike i čudesa, da bi prevarili, ako bude moguće, i izabrane« (Matej 24,24).

Odgovori na molitve mogu da izgledaju kao ozbiljni dokazi Božje naročite naklonosti i delovanja u našu korist, pa možda nećemo ni biti svesni činjenice da »stari čovek« neizmerno uživa u oholom iskustvu koje ga na izgled uzdiže iznad njegovih manje blagoslovenih bližnjih! Razbacivanje imenima je uobičajeni primer oholosti čoveka koji poznaje visoke i moćne u svetu; pa jadničku koji ne poznaje te velikane ostaje samo da puca od zavisti. Oholost zbog uslišenih molitava može da se pojavi kada neko pretpostavi, kao nekada fariseji, da je posebni ljubimac Neba, da je bolji od običnih pripadnika ljudskog roda kojima su bili uskraćeni ti čudesni dokazi naklonosti. Zaista je teško proniknuti u ulogu koju naše »ja« igra u iskustvima nastalim kao plod zanosa!

Krst kao temelj suđenja

Okrenimo se još jednom uzrujanoj grupi koja se sa Hristom prepire na sudu: »Nismo li u

ime tvoje prorokovali i tvojim imenom đavole izgonili i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?« Nema sumnje da su oni bili duboko uvereni da im je Bog uslišavao molitve koje su Mu upućivali u Hristovo ime i da su zato bili u stanju da čine tako čudesna dela. Molili su se, i postizali rezultate kojima su se svi divili. Ali, sada je jasno da odgovori koje su dobijali na svoje molitve uopšte nisu dolazili od Hrista, jer je On morao da im žalosno odgovori: »Nikad vas nisam znao!« (Matej 7,22.23).

Neko ih je ipak morao poznavati, jer su na svoje molitve dobijali odgovor u obliku čuda! Ako Isus kaže da ih On nije poznao, ko bi to onda mogao da bude?

Videli smo da sotona ima moć da se pojavljuje u obliku »anđela svetlosti«, da je on »lažni hristos« koji čini »znake velike i čuda«. Izgleda da on ima i dobre veze sa nebom, jer čini »čudesa velika... da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima«. Međutim njegov pravi karakter nije tako očigledan u tim čudima. Jovan dodaje da on »vara one koji žive na zemlji znacima koji mu biše dani da čini pred zveri« (Otkrivenje 13,13.14). Čuda zato nisu nikakav dokaz pravog hrišćanskog iskustva!

Izgleda da ništa nije tako teško razapeti kao osećaj zanosa zbog izuzetnog iskustva, delovanja neke natprirodne sile u nama i preko nas. Međutim, znaci i čudesa postali su čudna trgovačka roba lažnih mesija ili Vala u njegovom savremenom obliku. Ako je, dakle, moguće da se »stari čovek« ponovo pojavi, prožimajući naše evanđeosko propovedanje i naš evanđeoski rad, moguće je i da Val blagosilja svoje proroke u njihovom radu i da im obezbeđuje uspeh. Duh našeg iskustva, naših osećanja, naših procena, nije nepogrešiv. Ali Hristos Biblije, krsta i istine jeste nepogrešiv! Međutim, ne smemo pomešati jedno s drugim!

»Poslednje iskušenje najveća izdaja biva,
Kada se iza dobrog dela pogrešna pobuda skriva!«
Tomas Eliot, Ubistvo u katedrali

Na kraju krajeva, svaki od nas u svom srcu služi jednome od dvojice velikih protivnika, ili Hristu ili sotoni, i neće biti nekog srednjeg položaja u velikoj krizi koja tek treba da naiđe. Pošto sotona dobro zna da bi samo retki pojedinci otvoreno i svesno odlučili da služe njemu, postaje mu neophodno da služenje našem »ja« predstavi kao služenje Hristu, jer upravo u čovekovom služenju svome »ja« sotona prepoznaje odanost svojim načelima. U tome je prava genijalnost Antihrista! On se vešto priprema za poslednji veliki sukob, trudeći se da u svoje redove privuče mnoštvo stanovnika Zemlje, uključujući i »izabrane«, i to putem naše egoistične odanosti svojim interesima iako, površno gledajući, izgleda da smo odani Hristu. Mnogi nisu u stanju da uvide da je prava pobuda za njihovu službu ili želja da dobiju nagradu ili duboko ukorenjeni strah od kazne. Kao i kolebljivo stanovništvo u nesigurnim ratnim uslovima, spremni su na pokornost ili onome koji im nudi nagradu ili onome koji im preti kaznom, ne upuštajući se u neke procene njegovog karaktera. »Stari čovek« će se sluganski pokoriti svakome koji ima vlast u rukama. Međutim, Hristu nije potrebna nikakva služba utemeljena na primoravanju!

I upravo zato se svaka duša mora staviti na probu da se vidi kome je zaista odano njeno srce. Ta proba je prihvatanje ili odbijanje puta krsta! Iz dana u dan svi prolazimo kroz tu probu! Kada je neko bolestan ili povređen, odgovarajuća medicinska terapija ponekad zahteva bolne zahvate. Ali niko pri zdravoj pameti neće odbiti bol koja donosi zdravlje i obnavlja život.

Put krsta je na neki način slično životodavno iskustvo. »Prevara grehovna« može učiniti da nošenje krsta izgleda neugodno, ali kada čovek bude izvađen »iz jame koja buči i iz gliba« i kada njegove noge budu »utvrđene... na kamenu«, radost dolazi iza bola isto onako sigurno kao što se dan javlja iza noći. Ta »stena« je Hristos, a »glib« je stalna zbrka i zbunjenost koju izaziva vladavina »starog čoveka«. (Vidi Psalam 40,1.2).

Da li si već umoran od svog straha, od ubitačne zabrinutosti, od svoje zavidljivosti, osećanja nesigurnosti, svesti o tome da je sve neizvesno i uzaludno? Dozvoli da tvoje noge budu postavljene na čvrstu stenu, na onu istu stenu na kojoj stoji i krst! Kako ćeš tada radosno reći: »Konačno imam čvrsto tlo pod nogama!«

Isusova treća pouka o značenju krsta

Isus je osećao da se zbog svoje velike popularnosti nalazi u strašnom iskušenju. Da li da se i dalje održava na vrhu talasa koji se propinje sve više, noseći Ga prema vrhuncu ugleda i uticaja u narodu, ili da zaustavi rasteenje svoje popularnosti, svečano objavljujući pravu istinu o svom mesijanskom poslanju?

Pouka o krstu nije bila nikakva mistična tajna, rezervisana za unutrašnji krug nekolicine izabranih učenika. Na vrhuncu svoje službe, kada »iđaše za njime mnoštvo naroda«, On je hrabro objavio upravo tu istinu, iako im je ona predstavljala kamen spoticanja.

Luka nam opisuje kako je Isus krajnje jednostavno objavio tu istinu »velikom mnoštvu«, koje Ga je zaprepášteno slušalo:

»I obazrevši se, reče im: Ako ko dođe k meni, a ne mrzi na svojega oca, i na majku, i na ženu, i na decu, i na braću, i na sestre, i na samu dušu svoju, ne može biti moj učenik! I ko ne nosi krsta svojega i za mnom ne ide, ne može biti moj učenik!« (Luka 14,25-27).

Bilo je to kao da im je rekao: Radujem se što vidim da Me sledite, ali jeste li stvarno sigurni da je to istinska odluka vašeg srca? Moram da budem potpuno otvoren prema vama. Ja zaista jesam Mesija, ali ne onakav kakvom se narod nada i kakvog očekuje. Ja zaista idem u nebesko carstvo, ali uzmite u obzir da Moj put vodi preko krsta. Ukoliko Me budete sledili, neophodno je da prođete Mojim putem. U budućnosti će mnogi boga ovoga sveta pogrešno smatrati Hristom; ovo moram da vam kažem sada da ne biste Hrista počeli da smatrate bogom ovoga sveta.

Retko se, posebno danas, čuje ovakvo propovedanje koje slušaocu prepušta potpunu slobodu odlučivanja. Međutim, Isus se nije plašio mnoštva. Pošteno je objavljivao istinu -tako istinito i verno, u stvari, da ga je taj Njegov put odveo pravo na krst. Zašto bi se onda bojao da krst predstavi mnoštvu i da ga pozove na odluku? Jedino čovek koji i sam nosi svoj krst može da se usudi da i druge pozove da to čine. Kakve bi potrebe imao Hristos da poseže za bilo kakvim psihološkim izgovorom? Put krsta oslobodio Ga je svake takve nekorisne taštine.

Pošto je jasno da je odluka da se prihvati Jevanđelje istovremeno i odluka da se prihvati krst, i pošto se takva odluka može doneti samo u najvećoj dubini srca, proizlazi da se u istinskom radu na zadobijanju duša ne možemo služiti nikakvim primoravanjem. Jednostavnoj istini nije neophodno nikakvo zavodničko ukrašavanje da bi privukla iskreno srce. U stvari, takva ukrašavanja će samo odbiti iskrenog tražioca istine koji neće uspeti da prepozna glas Velikog Pastira u zbujujućim pozivima samozvanog zadobijača duša, pozivima koji su pre upućeni njegovom »ja« nego njegovom srcu. Psihološki trikovi i egocentrična nagovaranja na »odluku« mogu se kao oruđe pojaviti jedino u rukama onoga koji ne poznaje silu krsta.

Razlog zašto je krst »sila Božja na spasenje« krije se u činjenici što jedino ljubav ima istinsku privlačnu silu »Ljubim te ljubavlju večnom, zato te jednako privlačim milošću!« (Jeremija 31,3 KJV). Džordž Mateson, autor prekrasne pesme »O ljubavi, koja me ne ostavlja!«, ovako je protumačio te reči:

»Smatram da je reč 'privlačim' ovde upotrebljena kao suprotnost reči 'nagonim'. Prema mom shvatanju, ovaj tekst želi da kaže: 'Upravo zato što te volim ne želim da te nagonim, hoću da te privučem ljubavlju!' Ljubav je nespojiva sa ispoljavanjem svemoći. Neumoljivi zakon može da upravlja zvezdama, ali zvezde nisu predmet ljubavi. Čovek je predmet ljubavi, i zato se njime može upravljati jedino ljubavlju, ili, kao što je to prorok lepo rekao, njega treba 'privući' ljubavlju. Ništa se ne može odupreti ljubavi, njenoj sili, njenoj privlačnosti. Svemoć može da pokori silom, ali ne može da nagna na ljubav; sila je samo znak da je ljubav potisnuta. Upravo zato nas naš

nebeski Otac ne nagoni da Mu pridemo. On želi da budemo privučeni lepotom svetosti, pa zato prekriva velom sve ono što bi moglo da nas primora na odluku. On je sakrio od nas sjaj Neba. Prikrio biserna vrata i zlatne ulice. Nije nam otkrio reku svojih zadovoljstava. Učinio je da ne čujemo muziku nebeskih horova. Zamaglio je na nebu znak Sina čovečjega. Učinio je da ne čujemo otkucavanje časova na brojčaniku večnosti. On sam gazi somotskom stazom da zvuk Njegovih sve bližih koraka ne bi strahom zadobio naše srce, jer ono treba da bude privučeno ljubavlju« (Thoughts for Life's Journey, p. 70.71).

Hristos bi nas *radije privukao* krstom *nego nagnao* krunom. Obraćeni koji dolaze putem krsta su oni koje je Otac privukao. Svojim tajanstvenim procesom privlačenja Otac ne želi da privuče sledbenike koji će Mu služiti usnama, već učenike koji će ići za Jagnjetom kuda god ono pođe. Sila privlačenja krije se u istini, jer je Hristos istina. Kada istina postane nepogrešiva, njena sila postaje nepobediva.

S druge strane, korišćenje psiholoških ili emocionalnih metoda, sračunatih na to da se slušaoci primoraju na »odluku«, može da privuče potpuno pogrešnu vrstu podržavalaca, koji neće biti ni učenici ni sledbenici Jagnjeta. Ako se do »odluke« došlo na temelju ogoljenih sebičnih interesa, ona nema nikakve veze sa verom. »A što god nije po veri, greh je!« (Rimljanima 14,23). U zbrci koja tada nastaje, može se dogoditi da se zbunjene »ovce« Velikog Pastira potpuno izgube, jer »za tuđinom neće da idu, nego beže od njega, jer ne poznaju glasa tuđega« (Jovan 10,5). Stavljanje kamena spoticanja pred noge Hristovih »malenih« svakako je greh. Međutim, Isus kaže da njegove ovce »njegov glas slušaju«. »I ovce idu za njim, jer poznaju glas njegov.« »Ja sam Pastir dobri i znam svoje i moje mene znaju, kao što mene zna Otac i ja znam Oca« (Jovan 10,3.4.14.15). Te »druge ovce u Hristovom stadu« ne treba *nagovarati* da prihvate evanđeosku istinu; kada im Hristov glas jednom razjasni istinu, nema te zemaljske ili paklene sile koja bi ih mogla *sprečiti* da ne pođu za njom. Privlačnost je u samoj istini, jer se ljubav i istina ne mogu razdvojiti. Onaj koji misli da propoveda pravu nauku, a ne iznosi je s ljubavlju, ne objavljuje istinu!

Naše »ja« i ljubav prema porodici

Iako nam Isusove reči, upućene mnoštvu, mogu izgledati oštre, treba da znamo da On nije propovedao krutu, neosetljivu mržnju prema pripadnicima našeg porodičnog kruga. Značenje koje reč »mržnja« ovde ima potpuno je očigledno. Ona znači: voleti manje od nečega drugog! Tumačenje onoga šta je On hteo da kaže nalazi se u Njegovom ponašanju prema majci i rođacima. On je nežno voleo svoju majku, pa je čak i u svojim najtežim trenucima na krstu mislio o njenim potrebama. On je bio savršeni primer sinovske odanosti.

Međutim, On ipak ne bi dozvolio nikakvim porodičnim vezama, ma koliko bile uske, da oslabe Njegovu odanost svim napaćenim, siromašnim članovima ljudskog roda. Jednom prilikom, dok je pomagao mnoštvu, pristigli su njegovi rođaci: »Dođoše pak k njemu majka i braća njegova, i ne mogahu od naroda da govore s njime. I javiše mu govoreći: majka tvoja i braća tvoja stoje napolju, hoće da te vide! A On odgovarajući reče im: majka moja i braća moja oni su koji slušaju reč Božju i izvršuju je!« (Luka 8,19-21). Ovde se nije radilo o odbacivanju nežnih rođaćkih veza, već mnogo više o isticanju činjenice da nas te veze ne smeju sprečiti da volimo sve siromašne članove ljudske porodice. Ovo je duboka pouka koju mnogi među nama tek treba da shvate, jer smatraju, a na to ih navodi njihova priroda, da dobročinstva treba ograničiti na uski krug najbliže porodice.

Ljubav prema porodici i ponos zbog porekla mogu da budu jedan od veoma teških oblika pojavljivanja »starog čoveka«. Kada nas Bog poziva da nešto učinimo, ili da nekuda idemo po Njegovoj želji, a mi odbijemo zato što smo vezani porodičnim vezama, tada je »stari čovek« ponovo oživeo. Ljubav prema onima koji bi mogli da »slušaju reč Božju i da je izvrše« treba da pobjedi. Kada dobijemo poziv da napustimo oca, majku, brata, sestru i druge omiljene veze u

domovini i da odemo u neku daleku zemlju da služimo Hristu, »ego« se često buni. Retko su ljudi svesni da je takvo odbijanje dužnosti isto što i odbijanje krsta.

Jedan pisac, koji je duboko proniknuo u duhovnu suštinu ovog problema, kaže:

»Od jasala pa do krsta, Hristov život bio je poziv na potčinjavanje sebe i zajednicu u patnjama. On je skinuo koprenu sa ljudskih ciljeva. Isus je došao sa nebeskom istinom i svi koji su slušali glas Svetoga Duha, bili su privučeni Njemu. Oni koji su služili samima sebi pripadali su sotoninom carstvu Svojim odnosom prema Hristu, svi će pokazati na čijoj se strani nalaze. Na taj način, svako sebi izriče presudu.

Na dan konačnog suda, svaka izgubljena duša shvatiće prirodu svog odbacivanja istine. Prikazaće se krst, i njegovo pravo značenje uvideće svaki um koji je bio zaslepljen prestupom. Pred prizorom Golgote i njene tajanstvene Žrtve, grešnici će stajati osuđeni. Biće odbačen svaki lažni izgovor. Ljudsko otpadništvo pojaviće se u svom užasnom karakteru .Ljudi će videti šta su izabrali.« (E.G.V. Čeznja vekova, str. 33.34).

Ukoliko odbijemo poziv da obavimo neku tešku službu za svog Učitelja zato što smo više voleli porodicu ili iz nekih drugih sebičnih razloga, neće nas čekati neka lakša osuda od one koja će nas na kraju stići ukoliko iz istih razloga odbacimo biblijsku istinu. U oba slučaja, odbacili smo krst umesto učenja ili službe.

Cena građenja primernog karaktera

Objašnjavajući krst mnoštvu, Isus je upotrebio tri jednostavne ilustracije. Prva pokazuje da moramo izračunati troškove pre nego što krenemo da gradimo hrišćanski karakter. Cena koja mora da se plati je nošenje krsta:

»Jer ko od vas, kad hoće da zida kulu, neće prvo sest i proračunati trošak - da li ima da dovrši? Da ne bi, kad postavi temelj a ne može da dovrši, svi koji gledaju počeli da mu se rugaju govoreći: ovaj čovek je počeo da zida, ali nije mogao da dovrši.« (Luka 14,28-30, Čarnić).

Bilo je nečeg vrlo privlačnog u Isusovom učenju. Njegov uticaj bio je izuzetan, Ali, Isus je video da upravo taj uticaj, svojom toplinom i silinom, može da rasplamsa osećanja i navede čoveka da počne delo izgradnje karaktera, koje će ga izložiti rujanju, ukoliko ostane nedovršeno. Neodoljiva plima oduševljene odanosti biće neophodna tek kada se troškovi izračunaju i prihvate. *Jer troškovi znače krst* Tu činjenicu moramo od početka da prihvatimo; i tada tek možemo dozvoliti da plima emocija osnaži proces posvećenja. Moramo da shvatimo od samog početka, rekao je Isus u stvari, da je krst na kojem je raspet »ego« cena koja mora da se plati za građenje svakog korisnog i trajnog hrišćanskog karaktera. Ukoliko propustimo da izračunamo troškove prihvatanja krsta, izlažemo se velikoj opasnosti da ne dosegemo odgovarajuću visinu hrišćanskog karaktera. Nezavršena »kula« može kao posledicu da ima samo žalost na Nebu, prezrivo ruganje sveta, i bolno i sramotno razočarenje graditelja.

Koliko se puta svet smejao nedoslednosti takozvanih Hristovih sledbenika! Možda je prvobitno oduševljenje budilo nadu da će biti podignuta predivna građevina. Posle prvih teškoća s velikim manama, kao što su pijanstvo, pušenje, nemoral i slično, smatralo se da će delo biti nastavljeno sve do uspešnog završetka.

Međutim, nažalost, došlo je vreme kada su podmukla zla počela da usporavaju dalje napredovanje. Postepeno je nestajalo »radnika« koji su gradili »kulu«, i srce je ostalo kao nezavršeni hram, pun nedostataka, neprivačan zbog svog izgleda. Oholost, neobuzdani temperament, nestrpljenje, »pobožna« sebičnost, sklonost nemilosrdnom osuđivanju, sitničavost, zavist - sve to predstavlja ruševine jednog nezavršenog karaktera. »svi koji gledaju počeli da mu se rugaju govoreći: ovaj čovek je počeo da zida, ali nije mogao da dovrši.« (Luka 14,28-30). Tako se i Hristos sramoti preko svog takozvanog sledbenika.

Sam graditelj može da izgubi oba sveta svojom nesposobnošću da izračuna stvarne troškove hrišćanskog iskustva. Bolna svest o uzaludnosti napora javlja se kod svakoga koji je

potrošio sva svoja sredstva, a stigao tek do polovine programa izgradnje. Retki su oni koji imaju hrabrosti da poruše nedovršenu »kulu« i da tako, prestajući da se izdaju za Hristove sledbenike, bar izbegnu nelagodnost zbog poraza. Kao i stanovnici bombardovanih kuća, većina se zadovoljava time da ostane u svojim odvratnim razvalinama, nadajući se da će nekim čudom pre ili kasnije pristići sredstva da se »kula« dovrši. Takve nade su osuđene na sigurnu propast, sem ako ne razmotrimo troškove i ne pristanemo da ih platimo.

Kada se »kula« hrišćanskog karaktera bude potpuno dovršila, svet će je gledati i diviti se. Ništa se neće povoljnije odraziti na delo dovršavanja Božjeg dela na Zemlji od dovršavanja tog istog dela u našem srcu.

Procena snage neprijatelja

Druga slika koju nam je Isus ponudio jeste slika neravnopravnog sukoba: »Ili koji kralj, kad krene da zarati na drugog kralja, neće li prvo sesti i posavetovati se - da li može sa deset hiljada da iziđe u susret onome što ide na njega sa dvadeset hiljada? Ako ne može, poslaće poslanike dok je onaj još daleko, i moliće primirje. Tako, dakle, svaki od vas - koji se ne odrekne sveg svog imanja - ne može da bude moj učenik.« (Luka 14,31-33. Čarnić).

Ljudska priroda uviđa nerazumnost careve odluke da se suprotstavi vojsci koja je dvostruko jača od njegove. Svaki vladar u njegovom položaju bio bi spreman da pošalje pregovarače da ugovore što povoljnije uslove pomirenja, da bi spasao što veći deo svoga carstva i odrekao se samo onoga čega se neizostavno mora odreći. Pobednička strana ima pravo da diktira uslove koje želi i da postavlja nove granice. Jedan car, s jedne strane, utvrđuje, dakle, svoje carstvo, a drugi, s druge strane, drhti zajedno sa svojim podanicima, trudeći se uzaludno da zadrži privid stare slave i moći, iako je njegove samostalnosti nestalo.

Isus je ovde opisao svečanu istinu o krstu. Drugim rečima, rekao je sledeće: Nemojte potcenjivati snagu neprijatelja s kojim se borite, tj. »starog čoveka« ili svoje ja! Ukoliko je vaša želja da razapnete »starog čoveka« bar upola toliko snažna kao volja »starog čoveka« da ostane živ, ne preostaje vam ništa drugo već da pokunjeno zatražite primirje. Ali, još je mnogo bolje da skupimo hrabrost i da se odrekemo svega! Samo tako možemo da pobedimo neprijatelja. Budite zaista Moji učenici, i radujte se svojoj slobodi i pobedi!

Međutim, koliko je onih koji sklapaju primirje sa neprijateljem! Njihovo srce je podeljeno granicom. Slabašni privid vernosti održava se posećivanjem bogoslužjenja, svetkovanjem Subote, davanjem desetka, i učestvovanjem u evanđeoskim naporima. A granica deli teritoriju »starog čoveka« od teritorije njegovog kvislinga. »Stari čovek« stanuje na jednoj strani, a hrišćanin po imenu na drugoj. Ponekad se događaju pogranični incidenti, jer je to nemirna granica. Duša nema mira. Ali, ako nismo spremni na sveobuhvatni sukob, moramo živeti zajedno sa neprijateljem. Isusova prikladna ilustracija prikazuje laodikejsko stanje mlakosti¹. To je stanje u kojem nema ni snažnog života ni potpune smrti; to je nešto između - žalosna slabost, ni vruće ni hladno, već mlako!

Ne možemo večno ostati u takvom stanju. Konačno ćemo morati da se suočimo sa svešću da ulazimo u slepu ulicu. I tada dolazimo do raskrsnice, do odluke! Moramo da izaberemo jedan od dva puta - ili onaj koji vodi u Egipat, u otpad, ili put krsta koji vodi prema Suncem obasjanim visoravnima nebeskog Hanana i večne pobede. Koji ćemo put izabrati?

Strpljenje i takozvana uravnoteženost u ovo naše krizno doba mogu nam postati zamka. Strpljenje se može izroditi u kukavičluk, a ujednačenost, ukoliko postane termostatska, u mlakost i da tako duboko razočara našeg Spasitelja. On nije znao ni za kakvu uravnoteženu mlakost u svojoj ljubavi koja Ga je odvela na krst! On je izjavio: »Revnost za kuću Tvoju izjede me!« (Jovan 2,17) Jedan hrišćanin je rekao: »Dok se naše vreme približava kraju spasi nas, Bože, strpljivosti koja je slična kukavičluku! Daj nam hrabrosti da budemo ili vrela ili hladna, da nešto podržavamo, jer ćemo inače pasti uzalud!«

Skriveni element vrednosti

Treća ilustracija, koju je Isus dao objašnjavajući krst, zaprepašćuje svojom jednostavnošću:

»So je dobra, ali, ako so obljutavi, čime će se posoliti? Niti je dobra za u zemlju ni za u gnoj; nego je prospu napolje« (Luka 14,34.35).

Hrišćanstvo je dobro. Ali, ukoliko hrišćanstvo izgubi načelo krsta, za šta je dobro? Dobro je za ono što mu se i događa u mnogim krajevima današnjeg sveta. Ono nije suočeno s prezrenjem, niti je bačeno »napolje« usled progonstava i oštrog protivljenja; ali, nije ni prihvaćeno u svetu kao jedino rešenje, kao jedini izvor životne snage, kao što bi trebalo! Ono je jednostavno potisnuto u stranu, zanemareno, »prosuto«!

Oni dobri ljudi koji sačinjavaju Isusovu Crkvu zaista su so zemlji. Međutim, slanost koja ih jedino može osposobiti da sačuvaju svet od preranog kvarenja, mora se pokazati kao takva! Moralno propadanje će zahvatiti ceo svet ukoliko se slanost ne vidi u redovima pripadnika Božje Crkve. Neophodno nam je da propovedamo načelo krsta i da živimo u skladu sa njim!

Isus je svojevremeno ozbiljno upozorio izabrani narod da se nalazi u velikoj opasnosti zato što ne uviđa da u svom radu u svetu čini ozbiljne propuste. I nama ta pouka može da bude od koristi. Kada je gledamo samo očima, velika planina soli može da izgleda prelepa, blistavo bela i prava. Zadivljene duše mogu klicati od radosti što takvom količinom soli mogu da zadovolje potrebe mnogih. Ali, povećanje količine ili težine soli uopšte ne znači da se povećala i njena slanost! Brojčani ili statistički porast Crkve ne povećava i njenu sposobnost da bude »so svetu«. Tone i tone soli koja je izgubila svoju slanost vrede manje od pregršti soli koja je ostala slana!

U Isusovom svetu, pre dve hiljade godina, nije bilo ni električnih hladnjaka niti rashlađenih skladišta. So se upotrebljavala kao sredstvo da se meso i riba sačuvaju od kvarenja. Roba koja bi bila konzervisana neslanom soli svakako bi se pokvarila.

Proces kvarenja u našem svetu danas očigledan je svakome koji misli i oseća. Povećanje broja zločina, širenje neverništva, razorni uticaj teorije o evoluciji, rastakanje ljudskog morala, stalna degeneracija na fizičkom i mentalnom području - sve su to uznemirujući dokazi da se naš grešni svet kvari.

Bog nikada nije planirao da svet dođe u položaj da mora da se pokvari samo zato što mu nije bilo ponuđeno dovoljno slane soli koja bi ga sačuvala. On nikada nije želeo da rad Njegovih sledbenika u poslednje dane postane tako težak. Konačni sukob između Hrista i Sotone mogao je da se privede kraju i bez potrebe da se moralne i duhovne vrednosti srozaju do tog nivoa da mnoštvo ljudi više ne bude u stanju da Jevanđelje shvati dovoljno jasno da bi ga prihvatilo ili odbacilo na odgovoran i razuman način. U svojoj ljubavi i milosti, Bog želi da Njegovu poslednju poruku svetu stanovnici ove Zemlje razmotre slobodno i mudro.

U svom proviđenju Bog je pripadnike svog naroda rasejao po celoj Zemlji, među mnoge narode, plemena i jezike. Njihov život po načelima krsta, zajedno sa objavljivanjem Njegove poruke, treba da bude kao so koja će sačuvati ljude od izopačavanja do kojeg bi bez nje svakako došlo.

Ali, budimo slobodni i hrabri! Svet će sigurno saslušati poruku krsta ako je budemo objavili verno i ubedljivo. Čak i očigledna činjenica da propovedanje često ne nailazi na pravi odaziv treba da nas ohrabri! Svet ne prezire istinsko hrišćanstvo, već samo njegovu bezvrednu imitaciju u kojoj nema krsta! Nikada se *slana* so ne baca pod noge. Ona se ili odlučno prihvata ili odlučno odbacuje! Tako je bilo u dane Hrista i Njegovih apostola, i tako će biti sve do kraja.

Isus je svoju propoved, upućenu mnoštvu, zaključio rečima:

»Ko ima uho, neka čuje!«

Kako sam otkrio krst

Dok sam još bio dečak, slušao sam priču o Isusovom krstu, sa svim njenim užasavajućim pojedinostima. Slušao sam i priče o mučenicima koji su u mračnom srednjem veku umrli za svoju veru. Moj mladi um imao je teškoća da razume razliku između patnji koje je Isus podneo na krstu i patnji koje su podnosili verni mučenici. U stvari, izgledalo mi je da su neka mučenja koja su pretrpeli mučenici bila čak i mnogo bolnija od Isusovog bičevanja i razapinjanja, i da su duže trajala.

Kada sam postao stariji, počeo sam malo više da cenim težinu Njegovih patnji, jer sam osetio veličinu usamljenosti i sramoćenja kroz koje je prolazio. Njegovi učenici i prijatelji svi su Ga se odrekli i pobegli, dok su skoro svi mučenici imali bar ponekog pored sebe da ih hrabri u poslednjim trenucima. Međutim, i dalje mi je bilo teško da shvatim zašto bi Hristove muke bile teže od patnji nekih ljudi koji su pretrpeli užasna fizička mučenja i osećali se sami i odbačeni.

Isto tako, izgledalo mi je očigledno da čovek koji očekuje nagradu mnogo lakše trpi neprijatnosti i muke. Učili su me, u stvari, da čovek kada umre, ukoliko je bio dobar, odmah odlazi na Nebo da dobije nagradu; a ukoliko je bio rđav, na mesto mučenja i kazne. Nema sumnje da je Isus bio dobar. Prema tome, mislio sam ja, čim je umro, sigurno je otišao na Nebo da prijatno provede vreme sa svojim Ocem i anđelima. Dokaz da je On zaista otišao na Nebo, nalazio sam u Njegovom obećanju razbojniku na krstu: »Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raju!« (Luka 23,43).

Isus je umro oko tri sata posle podne u petak i ustao je iz groba vrlo rano u nedelju. Pretpostavlja sam da se u međuvremenu nalazio na Nebu. Očekivanje takve nagrade sigurno je bilo u stanju da ohrabri njegov duh u toku teških patnji. Skoro je neverovatno šta sve ljudi mogu da izdrže ukoliko očekuju da će odmah dobiti nagradu! U čemu je bila ta jedinstvena »slava« Hristovog krsta?

Osim toga, izgledalo mi je da Njegove fizičke patnje nisu suviše dugo potrajale. Sva bičevanja i celokupna predsmrtna agonija jedva da su trajali više od dvanaest do petnaest sati. Dovoljno dugo, zaista; ja sam ne bih bio spreman da trpim takva mučenja ni jedan deo tog vremena! Ali, mnogi dobri ljudi morali su da trpe mnogo duže, i to bez nade u skori ugodni boravak na Nebu, koji je, po mom mišljenju, Isus očekivao.

Koliko god da sam se trudio, nisam bio u stanju da vidim ništa naročito i izuzetno u Isusovom krstu. Možda ga, mislio sam, čini velikim upravo to što je Paćenik bio Božji Sin, koji je morao da prođe kroz iste patnje kroz koje mi kao ljudska bića svakako moramo da prođemo. Ispunilo me je svojevrсно osećanje strahopoštovanja, isto ono koje bih osetio da je Predsednik moje zemlje došao da prenoći pod našim krovom, da naporno radi na našoj njivi, da jede sa nama našu skromnu hranu. Mogao sam da gledam i da se divim, ali nisam mogao da razumem.

Mučilo me je što ne mogu da navedem sebe da osetim to isto duboko poštovanje prema krstu koje drugi izgleda osećaju. Prema onome što su mi govorili, trebalo je da se »hvalim« Hristovim krstom, da budem ispunjen nesvakidašnjim osećanjima, i da u srcu budem pokrenut na neobična dela. Bio sam zabrinut, jer ništa od toga nisam uspevao da osetim. Izgledalo mi je da ne mogu da dodirnem svojim prstima ono o čemu je Pavle govorio: »A ja, Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda svojega Isusa Hrista!« (Galatima 6,14).

Silno sam se trudio da osetim uzbuđenje kakvo sam, po mom mišljenju, trebalo da osećam! Ali, nisam mogao da ne mislim da će, ukoliko je Paćenik Božji Sin, to svakako učiniti da Mu patnje budu lakše nego nama u našoj ograničenosti i neznanju. On je sve znao, znao je da je došao od Boga i da se vraća Bogu. Svakako da je jedno kratko vreme mogao da izdrži fizičke

neprijatnosti koje i mi poznajemo i koje su nam tako mučne!

Sećam se da sam čitao o iskustvu čoveka koji je u vreme mog detinjstva bio jedan od najbogatijih ljudi na svetu - o iskustvu Henrija Forda, proizvođača poznatog modela T za siromašne kupce i luksuznih automobila tipa Linkoln, namenjenih bogatašima. Putujući inkognito u društvu prijatelja zabačenim drumovima, Ford je slučajno dobio da vozi jedan od malih T modela. »Taljige« su se pokvarile - a to se njegovim siromašnim kupcima često događalo - i on je morao da svrati u malu seosku radionicu da potraži pomoć. Iako mu je to bilo neprijatno u prvom trenutku, cela priča pokazuje da je on neizmerno uživao u tom događaju. Jedan od razloga je svakako bila svest da mu taj mali auto uopšte nije neophodan da bi stigao kući. Svakog trenutka mogao je da pošalje poruku kući i da zatraži kolonu luksuznih Linkolna da ga izbavi. Sa poverenjem koje drugi nisu mogli da imaju, Ford je mogao da uživa u onome što bi običnom vozaču donosilo samo neprilike.

Zar nije i Hristos bio u sličnom položaju? - pitao sam se ja. U svakom trenutku u toku svojih nevolja, sam je rekao Petru, mogao je da zamoli Oca da mu pošalje u pomoć više od dvanaest legija anđela (Matej 26,53). Vojnik koji nosi neprobojni prsluk svakako da treba da bude hrabriji od onoga koji ga nema!

Zbunjuje me izreka »spasen verom«

Čuo sam da se govori da smo spaseni verom. Ali, očigledno se to nije odnosilo na mene. Da li sa mnom nešto nije bilo u redu, ili me je Bog jednostavno napustio, ostavivši me da propadnem zato što ne mogu dovoljno da cenim ono što je Njegov Sin učinio za mene? Treba li da primoravam sebe da kažem da osećam nešto što nisam osećao? Hoće li mi to doneti željeni rezultat? Bilo mi je užasno teško da kažem da osećam ono što nisam osećao. Očajnički sam želeo da budem spasen, ali sam istovremeno hteo da ostanem pošten.

Neki pisci i govornici kažu da mi kao ljudska bića nismo sposobni da shvatimo stvarno značenje krsta i da ocenimo šta je on značio za Hrista; da treba da čekamo večnost da bismo to naučili. Ali, te izjave, umesto da mi donesu utehu, još su me više obeshrabrile. Shvatio sam na temelju novozavetnih tekstova da su apostoli, uključujući i apostola Pavla, u toku svog životnog veka stajali pod dubokim uticajem krsta. Nešto posebno ih je obuzimalo. Bili su spremni da izgube sve, i da budu, umesto da se tuže, »dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u prognostvima, u tugama za Hrista« (2. Korinćanima 12,10.).

Ja nisam osećao takvu spremnost da trpim Hrista radi, u najmanju ruku nisam bio spreman da budem »dobre volje... u tugama za Hrista«! Apostoli su imali nešto što ja nisam imao i bilo je očigledno da to neću ni imati sve dok ne budem stigao na Nebo. Međutim, užasavala me je upravo izvesnost da i neću stići na Nebo ukoliko prethodno ne steknem iskustvo koje mi nedostaje! Vrteo sam se beznadežno u krug!

Možda bi neko poželeo da me ovde prekine i da kaže: »Žao mi je što nisam bio tamo da ti pomognem! *Nije neophodno* da osećaš neko naročito poštovanje prema krstu. Jednostavno prihvati Isusa kao svog Spasitelja, prihvati Ga kao da potpisuješ polis osiguranja. Ti svakako ne liješ suze zahvalnosti niti si ispunjen emocijama dok stavljaš taj svoj potpis, ali si ipak pokriven »od trenutka potpisivanja! Isto tako se prihvata i spasenje!«

Mislio sam o tome. Znam da mnogi hrišćani razmišljaju na taj način. Ali, njihovo samozadovoljstvo izgledalo mi je tako različito od vatrene odanosti apostola Hristu Pavle se u stvari »hvalio« što nosi krst žrtve na isti način na koji ga je Hristos nosio: »Tri puta sam bio šiban, jednom su kamenje bacali na mene, tri puta se lađa sa mnom razbijala, noć i dan proveo sam u dubini morskoj. Mnogo puta sam putovao, bio sam u strahu na vodama, u strahu od hajduka, u strahu od rodbine, u strahu od neznabožaca, u strahu u gradovima, u strahu u pustinji, u strahu na moru, u strahu među lažnom braćom. U trudu i poslu, u mnogom nespavanju, u gladovanju i žeđi, u mnogom pošćenju, u zimi i golotinji ... ako se valja hvaliti, svojom ću se

slabošću hvaliti« (2. Korinćanima 11, 25-30).

Vera slična oslanjanju na »polis osiguranja« jedva da ima snage da svoje poklonike dovuče jednom sedmično u crkvene klupe. Isus je rekao: »Tako, dakle, svaki od vas koji se ne odrekne svega što ima, ne može biti moj učenik!« »I ko ne nosi krsta svojega *i* za mnom ne ide, ne može biti moj učenik!« (Luka 14,33.27) Te misli su me duboko dirnule. Ili ćemo naći snage da služimo Hristu onako kao što su Mu apostoli služili, ili nismo pravi hrišćani.

Nedoumice koje sam gajio bile su opravdane, i činjenica da sam ih imao bila je, verovatno, dokaz da me Sveti Duh nije odbacio. Kao grešnik nisam bio ništa bolji od drugih, ali nisam bio ni gori od drugih! U mom srcu postojala je skrivena *moć* da istinski cenim Hristov krst. *Nedostajalo mi je samo razumevanje onoga šta je taj krst značio za Hrista!*

Još od detinjstva, moji roditelji i propovednici iz neznanja su me naveli da prihvatim zabludu koja mi je potpuno zaklonila Hristovu ljubav i sakrila od mene puni smisao njene lepote i sile. Ta zabluda je zaklonila krst kao što gusta magla obavija planine i onemogućuje vam da ih vidite. Apostoli su u Novom zavetu videli nešto što ja nisam bio u stanju da vidim, i ono što su videli pokrenulo ih je da svoje srce predaju Hristu. Bio sam duhovno paralizovan zato što nisam mogao da vidim ono što su oni videli.

Šta nam to zaklanja vidik prema Hristovom krstu

Zabluda, koju sam upravo spomenuo, bila je ona vrlo proširena ideja o urođenoj besmrtnosti duše, učenje da niko ne može stvarno da umre, da je ono što mi nazivamo smrt samo prelaz iz jednog u drugi nivo života. Kao što se mnoštvo fizičkih slabosti može pojaviti kao posledica jednostavnog nedostatka vitamina, tako je i ova osnovna zabluda, utemeljena na prastarom neznaboštvu, pokrenula lančanu reakciju haosa u mojim shvatanjima.

U Edemskom vrtu Stvoritelj je jasno rekao Adamu i Evi da će, ukoliko zgreše, istoga dana »umreti« (1. Mojsijeva 2,17). Rekao je upravo ono što je mislio da kaže. Sotona se usprotivio Njegovim rečima i izrekao svoje tvrđenje: »Nećete vi umreti!« (1. Mojsijeva 3,5) U stvari, kušać je želeo da kaže: »Smrt ne postoji! Niko ne može zauvek da bude uništen. Duša ima svoju urođenu besmrtnost!«

Ovo tvrđenje je postalo ugaoni kamen svih neznabožačkih religija, i odatle se uvuklo u teologiju mnogih hrišćanskih crkava. Na prvi pogled, ova zabluda može da izgleda bezazlena; ali razmislimo kako ona utiče na naše shvatanje Hristovog krsta. U stvari, ona pobija biblijska tvrđenja: »Jer Hristos ... *umre* ... za bezbožnike.« »Hristos ... *umre* za nas« (Rimljanima 5,6.8).

Drugim rečima, sotona bi hteo da prihvatimo njegovo tumačenje da Hristos i nije stvarno umro za nas. On je samo izdržao telesne bolove, hrabreći se saznanjem da ništa ne stavlja na kocku, da ništa ne može da izgubi, pošto ne može stvarno da umre. Ukoliko nije imao šta da izgubi, onda nije imao ništa vredno ni da nam ponudi, osim podnošenja fizičkih patnji. Čim je uzviknuo: »Svrši se!« otišao je na Nebo. (Neki tvrde da je otišao u »pakao« da bi propovedao »zarobljenim dušama«. Ako je to učinio, onda je, po mom mišljenju, otišao pre kao posetilac, a ne kao onaj koji treba da pretrpi sve muke koje podnose izgubljene duše. Prema sotoninom tumačenju, dakle, bilo kuda da je otišao, Hristos uopšte nije stvarno umro! Jednostavno je prešao u drugačiji oblik postojanja!)

Gde je onda Hristova žrtva? Nema je! I to bespomoćno stanje ispraznosti je upravo ono što sotona želi da me obuzima dok mislim o Hristovom krstu! U poređenju sa patnjama mučenika ili vojnika koji su umrli za svoju zemlju, ili heroja koji su dali život za svoje prijatelje, u onome što je Isus učinio nije bilo ničeg naročitog! U stvari, Njegovoj žrtvi nedostajala je ona plemenitost koja je obeležavala žrtve vojnika ili heroja: On je bio siguran da će zadržati svoj život, dok su heroji bili sigurni da će ga izgubiti! Isus se u suštini ničega nije odrekao, a najmanje samog sebe! A kada Biblija kaže da je »Bogu tako omileo svet da je i Sina svojega jedinorodnoga *dao*« (Jovan 3,16), to u stvari znači da nam ga je samo *pozajmio*. Da, to su misli kojima sotona želi da me

nadahne!

Zabludom o urođenoj besmrtnosti duše sotona želi da ugradi sumnju i nesigurnost u izveštaj o Golgoti - da ugradi upravo onoliko sumnje koliko je neophodno da se paralizuje odanost i vernost onih koji kažu da slede Hrista. Ako bude poljuljano njihovo poštovanje prema Isusovom krstu, nestaće i njihove ljubavi!

Stvarna mera Isusove agonije na krstu

Isusove patnje bile su neuporedivo teže od podnošenja samo fizičkog bola, daleko strašnije od torture kojoj su bili izloženi mučenici. Teret koji je On nosio nije bio prividan, nije bila u pitanju prevara. »Gospod pusti na nj bezakonje svih nas!« (Isaija 53,6).

Šta je to »bezakonje«? »Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i gresi vaši zakloniše lice njegovo od vas!« (Isaija 59,2) Bezakonje rastavlja od Boga, ostavlja dušu očajnički ucveljenu i samu, uništava joj svaku sigurnost. Gospod je zaista položio na Hrista »bezakonje svih nas«! To znači da je položio na Njega, istu svest o krivici, usamljenosti, nesigurnosti i očajanju, koju mi tako dobro poznajemo. Upravo je to razdvojilo Hrista od Njegovog Oca. Pre nego što sam shvatio ovu istinu činilo mi se da Hristos nije imao nikakvog razloga da se oseća usamljen i ostavljen. Biblija kaže da je na krstu uzviknuo: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« Da li je tu reč o sposobnom glumcu koji je izgovarao svoj tekst na pozornici, ili je to bio iskreni vapaj srca ispunjenog gorkim očajanjem?

Hristos nije nosio ovaj teret na svojim plećima kao što bi to neki drugi čovek činio. Taj teret je pritiskao dubine njegove duše. Petar kaže: »Koji grehe naše sam iznese na telu svome na drvo« (1. Petrova 2,24). Prema tome, Hristos je ovaj ubistveni teret nosio u svom nervnom sistemu, u svom umu i u duši. Pavle je još jasniji: »Jer Onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom!« (2. Korinćanima 5,21).

Hristos nije bio grešnik, jer je bio bezgrešan. Ali, On je postao »za nas kletva, jer je pisano: proklet svaki koji visi na drvetu« (Galatima 3,13). »Greh« i »kletva« su ovde istovetni. Pavlova izjava pokazuje da je Hristovo izjednačavanje s grehom, dok je nosio svoj krst, bilo užasavajuće stvarno. »Jer je plata za greh smrt!« (Rimljanima 6,23). Ako je Hristos »bio učinjen grehom«, ako je postao »za nas kletva«, jasno je da je morao da podnese i kaznu za greh. Hristos je vrlo blizu nas, »jer i Onaj koji posvećuje (bezgrešni Hristos), i oni koji se posvećuju (grešnici), svi su od jednoga: zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom« (Jevrejima 2,11).

Šta je smrt, odnosno plata za greh koju je Hristos pretrpeo? U Bibliji se spominju dve vrste smrti: jedna je nazvana snom (Vidi Jovan 11,11.12!) i to je smrt sa kojom se obično na Zemlji suočavamo, a druga je baš prava smrt, druga smrt (Vidi Otkrivenje 2,11; 20,6; 21,8!) Druga smrt je večno odvajanje od Boga - večni rastanak sa svetlošću, radošću i životom.

Upravo je tu »drugu smrt« Isus iskusio »da bi po blagodati Božijoj za sve okusio smrt« (Jevrejima 2,9). Pošto je okusio smrt za svakog čoveka, tada san koji mi nazivamo smrću nije mogao da bude ono što je On za nas iskusio, jer svaki čovek sam za sebe prolazi kroz tu vrstu smrti. Šta god da je bilo to što je Isus okusio, bilo je to nešto što mi sami nećemo morati da okusimo. Hristos je umro smrću koju je Stvoritelj najavio Adamu i Evi ukoliko budu zgrešili, bila je to smrt koju će greh na kraju doneti svim izgubljenima. Isus je iskusio ovu smrt u onoj istoj meri u kojoj treba da je iskusi bilo koje ljudsko biće, jer »beše dužan da u svemu bude kao braća... jer u čemu postrada i iskušan bi, u onome može pomoći onima koji se iskušavaju« (Jevrejima 2,17.18). Prema tome, smrt kojom je Isus umro na krstu bila je puna gorka čaša očajanja i propasti koja predstavlja konačnu platu za greh.

U tu platu je trebalo da bude uključeno i sakrivanje Očevog lica od Njega. U drugoj smrti nema nade, ni svetlosti, ni očekivanja vaskrsenja da ublaži očajanje. Ukoliko je Isus »umro za naše grehe«, ili »umro za nas« (1. Korinćanima 15,3; Rimljanima 5,8), On je u toku svojih konačnih patnji morao da bude okružen tamom koja je Njegovom pogledu uskraćivala svaku

nadu u vaskrsenje. Da Ga je osvežavala nada u vaskrsenje, propustio bi da u punoj meri »okusim smrt za svakog čoveka« ili da zaista *prinese sebe* »za naše grehe«. Tada bi, u najboljem slučaju, mogao samo da *pozajmi sebe!*

Nije čudo što se Hristova ljudska priroda bunila protiv tog strašnog iskustva i što je klonuo na zemlju u Getsimaniji! Zastenjao je: »Žalosna je duša moja do smrti!« »I otišavši pade na lice svoje moleći se i govoreći: Oče moj! Ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali, opet ne kako ja hoću, nego kako ti!« (Matej 26,38.39). Čaša koju je On ispilio bila je nešto što nijedno ljudsko biće nije pre Njega, a ni posle Njega u punoj meri okusilo! U stvari, od postanja vremena On je jedino biće koje je *stvarno* okusilo smrt. Puninu užasa beznadnosti druge smrti On je okusio pri punoj svesti i u svoj njenoj ubilačkoj stvarnosti. Njega nisu ubili klinovi kojima su prikovali Njegove ruke i noge, niti je umro od strašnog bičevanja. On je jedva osećao svoje telesne patnje na krstu Njega je ubila snažna duševna patnja koja je doprinela da znoj kao kaplje krvi pada sa Njegovog čela u Getsimaniji, i koja je konačno slomila Njegovo srce na krstu »Sramota satre srce moje, iznemogoh!« (Psalam 69,20).

U toku celog svog života, pa čak i u toku pretežnog dela svojih završnih patnji, Isus je gajio blistavu nadu u vaskrsenje. On je živio kao da se nalazi u najvećoj blizini nasmešenog lica svog nebeskog Oca. U toj božanskoj svetlosti nikakva senka nije mogla da Ga uplaši. Čak i u trenutku kada Ga je pokajani razbojnik zamolio da Ga zadrži u sećanju, Isus je gajio tu radosnu nadu, jer je obećao: »Zaista zaista ti kažem danas bićeš sa mnom u raj!« (Luka 23,43. U originalu znakova interpunkcije!) Ali, u tom času Isus još nije ispilio čašu do dna. Trebalo je da dođe do promene!

Da bi tu gorku čašu prineo Spasiteljevim usnama, pokvareni kušač se kao svojim oruđima poslužio ljudima koje je Isus došao da spase. Dok je visio na krstu, Isus nije mogao da ne čuje ljude kako govore jedni drugima: »Ako je car Izrailjev, neka sada siđe s krsta pa ćemo Ga verovati! Uzdao se u Boga, neka Mu pomogne sada, ako Mu je po volji, jer govoraše: ja sam Sin Božji!« Neki su Ga i neposredno izazivali: »Ako si Sin Božji, siđi s krsta!« (Matej 27,42.43.40) Nemamo prava da mislimo da Isusa ove primedbe nisu pogadale. I samu reč »ako« teško je podnosio u tom času strašnog poniženja. »Neka Mu pomogne sada, ako Mu je po volji!« Pošto su Mu ruke bile prikovane za gredu, nije imao mogućnosti da zatisne svoje uši za njihove uvrede i prebacivanja. Jedino je mogao da se moli. Ali, učinilo Mu se da niko na Nebu nije spreman da Ga sasluša. »Bože moj! Vičem... a ti me ne slušaš!« (Psalam 22,2).

Satima se borio sa tim strašnim teretom. Nešto posle podmuklih »ako« zavladao je »tama po svoj zemlji do sata devetoga« (oko tri sata posle podne), kada je Isus povikao »iza glasa«, tužeći se na usamljenost i odbačenost, pokazujući da ga je obuzeo užas potpune odvojenosti od nebeskog Oca (Matej 27,45.46). Poput strele čiji je vrh umočen u otrov, ovo poslednje kušanje očajanjem nanelo Mu je najstrašnije muke.

Tama je milostivo prikrila Njegove patnje kada svojim prikovanim rukama nije mogao da sakrije svoje suzama obliveno lice od pogleda mnoštva koje Mu se rugalo. Jedino se Njegov slomljeni, jecajući glas mogao čuti u potpunosti koja je obavijala Golgotu. Kako surovi mogu biti ljudi! A kako je milostiv bio Otac, obavijajući svoga napaćenog Sina plaštem tame. Nijednom anđelu nije čak bilo dozvoljeno da vidi Njegovo izmučeno lice dok je izgovarao ove očajanjem prožete reči, niti je Hristu bilo dozvoljeno da oseti poljubac ljubavi i vernosti koji je Otac čeznuo da utisne na Njegovo čelo. Otac je bio tu, sa Njim, jer »Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom« (2. Korinćanima 5,19). Međutim, Hristos je morao da bude prepušten osećanju odbačenosti, »da sam gazi u kaci«, da se oseća očajnički usamljen.

Ali, iako je nada umrla, ljubav je izdržala. Postoji jedan čudni psalam koji opisuje strašno iskustvo kroz koje je Hristos prošao. On nam otvara mogućnost da zavirimo u Hristovo srce dok je visio na krstu u toku dugih sati tame. On čuje poruge naroda i razmišlja o tajanstvenom ćutanju Oca. Dvadeset i drugi psalam nam kaže kako se On seća da su Njegovi preci dobijali odgovor na svoje molitve. Zašto Njegove molitve niko ne čuje? »U Tebe se uzdaše oci naši, uzdaše se, i Ti si ih izbavljao. Tebe prizivaše i spasavahu se, u Tebe se uzdaše i ne ostajaše u sramoti. A ja sam crv, a ne čovek; podsmeo ljudima i rug narodu!« »Bože moj, vičem danju, a Ti me ne slušaš, i

noću ali nemam mira!« (Psalam 22,4-6.2).

Strašno je kada se neko tako oseća! Kada smatraš da nikome nije stalo do tebe, čak ni Bogu, očajanje kao smrtonosni otrov kaplje u tvoje srce, Istina je da nikada nijedno ljudsko biće nije moralo da pije iz iste te čaše čistog očajanja, pomešanog sa krivicom za grehe celog sveta. Hristos je »videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet« (Jovan 1,9) i koje mu u najtežim trenucima obasjava put jasnim zracima nade. Sveti Duh kao da govori našoj duši: »Nekome je ipak stalo!«

Međutim, Isusu nije smela da bude ukazana takva pomoć. »Gazih *sam* u kaci!« - kaže On za sebe (Isaija 63,3). Ispio je svoju čašu sve do najgorčeg taloga.

Bilo kako bilo, On je morao da pronađe neki način da premesti mračnu provaliju između svoje odbačene duše i Oca. Morao je da savlada to osećanje odvojenosti. Morao je da postigne pomirenje, izmirenje sa Ocem.

Nadahnuti nam psalam otkriva šta se dogodilo. Hristos se u mislima vratio u dane svog detinjstva u Vitlejemu. Iako me *sada* »ne slušaš«, »ti si me izvadio iz utrobe, ti si me umirio na sisi majke moje. Za tobom pristajem od rođenja, od utrobe majke moje ti si Bog moj!« Izmučen u duhu, Božji Sin se oslanja na ona zbivanja u svom životu koja dokazuju da je Bogu ipak stalo do Njega. Ako je Bog uslišavao molitve »naših otaca« i štitio malog Isusa dok je boravio u jaslama u Vitlejemu, svakako Ga ni sada neće odbaciti! Hristos je poznavao Gospodnju milost i veliku ljubav; On Ga sigurno neće ni sada izneveriti! »Verom« će napaćeni Božji Sin premostiti prazninu - kao ljudsko biće verovaće u ljubav svoga Oca, koja se pokazuje u mraku i u paklenim mukama.

Kada se približio poslednji trenutak, On se osećao kao biće privezano uz rogove divlje životinje: »Sačuvaj me od usta lavovih, i od rogova bivolovih, čuvši, izbavi me!« (Psalam 22,21). U tom poslednjem očajničkom trenutku, Njegova vera je pobedila. Slično Jakovu koji se borio s Anđelom u tami, Hristos se uhvatio za Oca, kome nije bilo dato da Ga zagrlji. uhvatio se za Njega u veri: »*Nisi se oglušio!*« Otac je mogao da Ga odbaci, ali On neće odbaciti Oca! Hristova vera je izdržala čak i užase »druge smrti«! Jer takva je ljubav!

* * *

I kada je konačno zabluda bila uklonjena, video sam krst u njegovoj pravoj svetlosti. Počeo sam da shvatam »šta je širina i dužina i dubina i visina...« (Efescima 3,18.19) Hristove ljubavi, iako nikada neću moći potpuno da je upoznam. Slika koja je do tada bila tako zamagljena, sada se konačno izoštrila. To je, dakle, bila ljubav koja je tako divno pokretala i nadahnjivala apostole. Više mi njihova odanost, spremnost na žrtvovanje, nije izgledala tako naročita, tako nemoguća. Ljubav koju su osećali sve više mi je izgledala kao normalni, odgovarajući odziv svakog iskrenog ljudskog srca na žrtvu koju je Hristos dao. Da, zato se sada »hvalim krstom Gospoda mojega Isusa Hrista!«

Ipak, preostala je neka pukotina u razumevanju koja nas je razdvajala od punog zajedništva sa Hristom u kojem su apostoli uživali. Hajde da sada pronađemo istinu koja premošćuje tu pukotinu!

Kako krst izgoni sav naš ljudski strah?

Stvorenja koja je Bog načinio ne osećaju da im je teško da budu ono što jesu. Mi se divimo snazi lava, ljupkosti gazele, letu orla, ali ih ne slavimo zbog toga, jer znamo da oni jednostavno čine ono što im je stvaranjem bilo dato. Orao ne oseća u sebi nikakav sukob između želje da bude kopneno stvorenje i nagona da poleti kao orao. On je zadovoljan da bude ono što je bio stvoren da bude. I nama ljudima je prilično lako da činimo ono što nam je bilo određeno da činimo, i skoro nemoguće da činimo ono što nam nije bilo određeno da činimo.

Često se pitamo zar Isusu nije bilo lako da nosi krst! On je bio Božji Sin; zar Mu kao Božjem Sinu nije bilo prirodno i lako da ispunjava volju svoga Oca?

Kad bi bilo tako, Njegova žrtva ne bi imala nekog velikog značaja za nas, jer nama sigurno nije lako da činimo ono što je pravo, sigurno nam nije lako da nosimo krst! Kao što bi bilo uzaludno orlu da kaže nekoj kopnenoj životinji: »Hajde za mnom!«, tako bi i Hristu bilo uzaludno da poziva mene da uzmem svoj krst i da idem za Njim! Jadna kopnena životinja očajnički bi pokušavala da se uzdigne iznad oblaka, dok bi to orlu bilo nešto najlakše i najprirodnije! Hristos je Božji Sin, koji »uživa« da čini volju svog nebeskog Oca. Mi smo često u iskušenju da kažemo da nam izgleda pomalo smešno kad nas On poziva: »Uzmite jaram moj na sebe... jer je jaram moj blag i breme je moje lako!« (Matej 11,29.30). Mi se toliko razlikujemo od Njega, tako nam se čini, koliko se neka kopnena životinja razlikuje od orla. Ono što je lako orlu, nemoguće je onome koji nema krila!

Ovaj me je problem godinama mučio sve dok u Jevanđelju nisam otkrio istinu koja mi je izgledala kao novi nesmetani pogled u dubine Isusovog srca.

Ako je Hristu bilo lako da nosi svoj krst i da ispunjava volju svoga Oca, tada je morao imati samo jednu volju, volju svoga Oca, kao što i orao ima samo jednu volju, volju da čini ono za šta je stvoren. Orao ne oseća želju da bude nešto drugo! Jedan tekst mi je pokazao da je Isus imao samo jednu volju Govoreći proročanski o Hristu, psalam navodi Njegove sopstvene reči: »Potom rekoh: evo idem, kao što je u knjizi pisano za mene, hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu!« (Psalam 40,7.8) Ova tema o Isusovoj »volji« tako je važna da pisac Poslanice Jevrejima dodaje: »Po kojoj smo volji mi osvećeni prinosom tela Isusa Hrista jednom« (Jevrejima 10,10). Počinjalo je da mi izgleda kao da je Isus bio neka vrsta automata, ljudske mašine, koja »uživa« da čini ono što je svakom drugom na svetu, a naročito meni i većini mojih poznanika, veoma teško da činimo! Tu je, dakle, bio moj »orao« koji je leteo visoko gore u oblacima i uživao u tome, dok sam se ja spoticao ovde dole i govorio samome sebi: »On mi kaže da Ga sledim, iako zna da to ne mogu!«

Međutim, nisam dovoljno dugo čitao! Kada je Isus došao, Biblija kaže da Ga je Otac poslao »u obličju tela grehovnoga i za greh osudi greh u telu« (Rimljanima 8,3). Očigledno da se »orao« pretvorio u nešto slično meni, u kopneno stvorenje. Ukoliko je Hristos došao »u obličju tela grehovnoga«, što znači, u mom telu, tada je u Njegovom telu tinjalo isto toliko sukoba koliko i u mom i, prema tome, nije Mu bilo ništa lakše da čini volju Oca svojega nego što je to meni! Upravo je u mom ljudskom telu On »osudio greh«, a ne u bezgrešnom telu. Bilo bi prilično glupo da neki orao osuđuje kopnenu životinju zato što ne zna da leti. Ona bi mogla da mu prigovori: »Šta ti znaš o mom stvarnom stanju!?!«

Ustanovio sam da je Isus otvoreno priznavao da je prolazio kroz isto tako teške duševne borbe kao što su one kroz koje mi prolazimo. I u Njemu su se sukobljavale dve volje; i tek je posle strašne borbe uspeo da svoju volju pokori volji svoga Oca. Iako psalmista kaže o Njemu: »Hoću činiti volju tvoju, Bože moj!« zapazimo koliko Ga je to truda stajalo: »Žalosna je duša

moja do smrti... Oče moj, ako je moguće da me mimoide čaša ova, ali opet ne kako ja hoću, nego kako ti!« (Matej 26,38.39). Vidite li kakav nam sukob otkrivaju ove reči? Isus je imao svoju volju koja se sasvim prirodno protivila nošenju krsta, isto onako kao što se moja volja tome protivi! On otvoreno kaže: »Ne kako ja hoću!« Ono što je učinio jasno je kao Sunce! On se odrekao svoje volje! Osim toga, jasno je da Mu je bilo nemoguće da sledi volju svoga Oca pre nego što se bude odrekao svoje volje, jer su se te dve volje neposredno suprotstavljale jedna drugoj! *One su oblikovale krst!*

Sukobi! Sukobi! Počeo sam da se osećam postidjen što sam ikada mogao da pomislim da Isus nije vodio borbu sa samim sobom, da nije doživljavao unutrašnje borbe!

Međutim, pomislio sam, sukob ima različito značenje za različite ljude. Neki uživaju u njima, jer ih lako rešavaju. Odreći se svoje volje - možda to Isusu uopšte nije ni bilo teško? Meni je bilo izrazito teško da se odrekнем svoje volje, i možda ja pogrešno pripisujem Isusu svoje probleme?

Onda sam se setio reči kojima Luka opisuje Isusovu borbu: »I budući u *borenju*, moljaše se bolje; znoj pak njegov beše kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju« (Luka 22,44). I tada sam se još više postideo što sam smatrao da Njegov unutrašnji sukob nije bio težak!

Izveštaji ne opisuju samo Njegovu borbu u Getsimaniji. On je borbu vodio u toku celog svog života. »Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe... jer ne tražim volju svoju nego volju Oca koji me je poslao!« (Jovan 5,30). »Jer siđoh s Neba ne da činim volju svoju, nego volju Oca koji me posla« (Jovan 6,38). Drugim rečima, On je došao s Neba da bije naše bitke, da izdrži sukobe koje bismo mi morali da izdržimo, da pokori svoju volju tamo gde smo mi, grešno i sebično, sledili svoju volju.

Njegov poziv »hajdete za mnom« upravo zato ima smisla što je On »osudio greh« (što znači, svoju samovolju) u našem telu. Nijednog trenutka ta Njegova volja nije sticala prevlast; ali je borba bila strašna, daleko oštija od one koju mi vodimo.

Bio sam potpuno na pogrešnom putu kada sam mislio da je Hristos bio neka vrsta automata. On je bio slobodan čovek, imao je vlast da odluči kojim će putem ići. U stvari, ljubav ne može da postoji bez slobode. U lutki može da bude snimljena poruka koja se ponavlja i govori: »Ja te volim«, ali niko nije zainteresovan za takvu vrstu ljubavi.

Međutim, pojavio se novi problem. Nije li Hristos bio neka vrsta duhovnog »genija«? Njegova ljubav bila je predivna - nema nikakve sumnje da je tako. Njegovo dobrovoljno potčinjavanje sebe u toku celog života, pa i na krstu, predstavlja veličanstvenu temu za razmišljanje. No, ipak nam ostaje da odgovorimo na pitanje: »Nije li za mene napor da sledim Hrista isto tako uzaludan kao što bi bilo uzaludno nastojanje da idem stopama matematičkog genija kakav je bio Ajnštajn?« U školi se nikada nisam isticao u matematici. Kada bi Bog od mene zatražio da svoje spasenje platim izradom matematičkog proračuna atomske bombe, usput rečeno, Ajnštajn je načinio takav proračun, samo bih u očaju podigao ruke iako bih svim srcem želeo da ispunim postavljeni uslov. Ja se mogu diviti Ajnštajnu a mogu se diviti i Hristu I tu, čini mi se, prestaje svaka sličnost između mene i njih.

Međutim, otkrio sam jednu važnu razliku između Ajnštajnovog matematičkog genija i onoga što sam ja smatrao Hristovim izuzetnim darom za ljubav. Ajnštajn se nikada nije ponudio da me nešto pouči, i nikada mi nije ponudio nikakvo obećanje koje bi me navelo da ga sledim. On nikada nije rekao: »Gledajte u mene i bićete u stanju da izmišljate nuklearne bombe i mnoga druga nuklearna čuda!« (Atomska bomba je nešto potpuno suprotno onome što bih u stvari želeo da opišem. Ako ste vi u stanju da zamislite nešto potpuno suprotno bombi, ali nešto isto tako silno, prepuno pozitivne energije koja bi donela dobro svetu, zamislili ste ono što sam hteo da zamislim. Zamislite pokretačku silu ljubavi koja preokreće ovaj naš savremeni svet, preobražavajući svu ljudsku sebičnost koja nas toliko muči u nesebičnu silu dobra - i tada će to biti baš ono što želim da kažem!).

Hristos mi je obećao da moje srce može da bude obuzeto istom ljubavlju koju je On imao. On će me »naučiti« svojoj izuzetnoj ljubavi tako da i ja postanem, ne neki mali Ajnštajn, mali matematički čarobnjak, već nešto mnogo, beskrajno mnogo čudesnije - »kopija« Isusa Hrista u

služenju bližnjima. U stvari, Hristos mi nije obećao da ću zaista postati Njegova kopija, ali će tada svet, u najmanju ruku, pomisliti da je reč o kopiji - toliko ćemo biti slični! Upravo su to pomislili o Njegovim učenicima u Antiohiji kada su ih prozvali »hrišćanima«!

I tada sam pronašao tekst u Bibliji koji je premostio poslednju pukotinu. U njemu se govori o koracima ljubavi koje je Hristos preduzeo, napuštajući svoje uzdignuto mesto na Nebu, odričući se svoje ravnopravnosti sa Bogom, odričući se sebe, uzimajući »obličje sluge«, spuštajući se niže od položaja anđela, koji su takođe bili sluge, »postavši kao drugi ljudi«, odlučivši da će se roditi ne u carskoj palati, ili u kući bogataša; »i na oči nađe se kao čovek, ponizivši sam sebe« prihvatio je grubi, naporni život seljaka, radeći svojim rukama i ostajući »poslušan do smrti« (Filipljanima 2,5-8).

Taj poslednji korak naterao me je da zastanem. Dok sam razmišljao o tome, počinjao sam da shvatam da nijedan samoubica nije »poslušan do smrti«. Samoubica čezne za mirom i nesvesnošću, a ne za užasima druge smrti. Međutim, Hristos je poslušno prihvatio i prokletstvo da bude obešen na drvo (Galatama 3,13).

Na kraju, za mene je provaliju potpuno premostila zapovest koja je prethodila nabranjanju Hristovih žrtava: »Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu!« (Filipljanima 2,5) Drugim rečima, ukoliko budem dozvolio Svetome Duhu da Hristove misli ureže u moj um, Njegova volja će postati moja volja, upravo onako kao što je Očeva volja postala Njegova. Iz toga proizlazi da ću ja svojim susedima postati ono što je Hristos bio onima koji su Ga okružavali. I još nešto, ja ću u tome uživati!

Kao što smo već ranije videli, »smrt na krstu« je za Hrista značila da će Otac okrenuti svoje lice od Njega, da će morati da se odrekne svoje večne sigurnosti. Ohrabruje nas da je takva nesebična ljubav u Hristu postala pristupačna i nama, grešnim ljudima. Hristos može da stanuje u ljudskom srcu verom, i mi možemo da naučimo da Mu služimo iz ljubavi, a ne iz sebičnih pobuda.

Među ljudima koji su upoznali tu ljubav bio je i Mojsije. Izrailjci su pali u »veliki greh« kad su načinili i počeli da obožavaju zlatno tele. Gospod je predložio Mojsiju da se skloni. Rekao mu je otvoreno: »Pusti me da ih istrebim i ime njihovo zatrem pod nebom, a od tebe ću načiniti narod veći i jači nego što je ovaj!« (5. Mojsijeva 9,14). Zauzeti mesto Avrama, Isaka i Jakova kao rodonačelnik »izabranog naroda« bila je velika čast. Ovaj predlog garantovao je Mojsiju spasenje i večnu slavu.

Prirodno je što se Mojsije našao u velikom iskušenju. Što se ticalo Izrailjaca, mogao je da kaže da nema nikakvih obaveza prema njima, jer su zgrešili i zaslužili istrebljenje. Ali Mojsije je predložio da se ime nekog drugog zatre na zemlji - njegovo sopstveno ime, ukoliko Izrailj ne može da dobije oprost: »Ali, oprost im greh; ako li nećeš, izbriši me iz knjige svoje, koju si napisao!« (2. Mojsijeva 32,32). Mojsijeva ljubav bila je jača od njegove želje za ličnom sigurnošću na Nebu, za večnim životom i čašću.

Drugi čovek koji je upoznao ovu ljubav, koja se odriče sebe, bio je apostol Pavle: »Jer bih želeo da ja sam budem odlučan od Hrista za braću svoju koja su mi rod po telu, koja su Izrailjci« (Rimljanima 9,3.4).

Sve dok naša najsnažnija pobuda da sledimo Hrista bude traganje za našom ličnom sigurnošću, nećemo uspeti da primimo »um Hristov«, a nećemo uspeti da prihvatimo ni svoj krst. Hristos nije bio »oportunist«, nisu to bili ni Mojsije ni Pavle. Nisu to ni Njegovi pravi sledbenici danas!

Poslednje uporište »starog čoveka« je čežnja za nagradom i njeno prirodno uporište -strah od ličnog gubitka. U prvom čovekovom grehu već je bila prisutna njegova želja da se izjednači s Bogom, da stekne urođenu besmrtnost. Naši praroditelji nisu poznavali strah sve dok nisu počeli da gaje tu želju. Isti strah će prožimati i poslednji čovekov greh; a krst je jedini način da se on preobrazi u ljubav.

Međutim, ono što mi zovemo ljubavlju uopšte nije ljubav ukoliko je utemeljeno na strahu. Sebičnost ne može da bude temelj istinske ljubavi. Težnja za sopstvenom sigurnošću je suprotnost istinskoj ljubavi. To proizlazi iz Jovanovih reči: »U ljubavi nema straha, jer savršena

ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku A ko se boji, nije savršen u ljubavi« (1. Jovanova4,18).

Jovan raspravlja o našem osnovnom problemu, o strahu ili o brigama. Svi mi znamo šta je to, jer je utkano u naše biće od rođenja. To mučenje se izražava na mnogo načina, uključujući i mnoge bolesti tela, koje svoj uzrok imaju u prikrivenim, stvarnim ili manje stvarnim brigama i strahovanjima. Psihosomatska medicina priznaje da uzroke migrene, kolitisa, čira na stomaku, astme i drugih bolesti često treba tražiti baš na ovom području. Kada Hristos, »Sunce pravde«, zasija u našim srcima, donosi zdravlje na »svojim zracima« (Malahija 4,2). Zdravlje se vraća kada se oslobodimo straha i briga.

Ali kako da »isteramo« strah? Razapinjanjem »starog čoveka«, našeg »ja« koje treba da se »razapne s Hristom«. Zabrinutost ili zebnja je strah kojim se hrani naš »ego«. Dok se strah odnosi na nešto otvoreno što se može videti, kao kada voz ide prema nama, zabrinutost je strah koji se krije ispod površine, nešto što se ne može rukama opipati niti odrediti, jer ni stvarni identitet »starog čoveka« nikada nije potpun ni zaokružen.

Kako ljubav izgoni strah? To čini svest o veličini Hristove ljubavi koja se otkrila na krstu! Već smo videli da je most koji premošćuje poslednju provaliju između nas i potpunog zajedništva sa Hristom pokoravanje svoje volje na potpuno isti način na koji je Hristos, dok je bio u našem telu, pokorio Bogu svoju volju. »Po kojoj smo volji mi posvećeni prinošenjem tela Isusa Hrista jednom.« Upravo zato imamo »slobodu, braćo, da ulazimo u svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novim i živim, koji nam je obnovio zavesom, to jest, telom svojim« (Jevrejima 10,10.19.20). Kad je Isus svoju volju pokorio Očevoj volji, u Njemu se ispunila ta ljubav; kada mi svoju volju pokorimo Njemu i u nama se ispunjava ta ista ljubav. Da bismo stekli tu slobodu, moramo krenuti putem novim i živim, putem koji nam je Hristos otvorio svojim telom!

Zabrinutost je u stvari ono što Biblija naziva »strahom od smrti«. Ne strah od onog sna koji smo smatrali smrću - samo ga se retki boje. Naš »strah od smrti« odnosi se na drugu smrt, to je strah od golotinje, samoće, odbačenosti, užasne velike tame koja nailazi kada se neko odvoji od Božjeg života i svetlosti. Ta zabrinutost prožima sve vidove našeg života na javi, a prodire i u naše snove. Videli smo da se jedino kada postanemo svesni svih dimenzija Hristove žrtve možemo uhvatiti u koštac sa problemom zabrinutosti i zebnje.

Ukoliko vam neko ponudi dragoceni dar, najprirodnije bi bilo da mu srdačno zahvalite. Zatim, u skladu s vrednošću dara, prirodno bi bilo da osetite želju da prijatelju uzvratite darom približne vrednosti. Ta sposobnost radosne zahvalnosti ugrađena je u čovekovu prirodu, to je deo paketa koji smo dobili rođenjem. Takva reakcija je skoro instinktivna. Mnogo puta u toku dana mi zahvaljujemo na uslugama koje su nam učinjene i isto toliko puta razmišljamo kako bismo mogli da uzvratimo nekim dobrim delom!

Taj jednostavni, iskreni odgovor naše prirode predstavlja sve što je Bog ikada tražio od bilo koga! Hristos je dao sebe na krstu za nas. Ako to nismo u stanju da vidimo, ili ne shvatamo vrednost i veličinu te žrtve, tada je sasvim prirodno što ne dolazi do odgovarajućeg odziva ljubavi sa naše strane, već se i dalje zapaža samo egoistična težnja da postignemo sopstvenu sigurnost; isto tako razumljivo je što i naš strah ostaje nedirnut! Skoro je neminovno da srce ostane mlako i podeljeno ukoliko sotona uspe da nam prikrije stvarnost onoga što je Hristos učinio za nas!

Ali kada shvatimo šta se dogodilo na Golgoti, nešto počinje da nas pokreće. »Smrću (drugom smrću)« Hristos je »satro onoga koji ima državu smrti, to jest đavola« i tako izbavio one »koji god u strahu od smrti biše robovi« (Jevrejima 2,14.15). Zaista:

»Nikada otkupljeni neće znati,
Kuda je sve Gospod morao proći,
Da izgubljeno stado vrati,
Kroz kakve vode i mračne noći!«

Ali mi znamo prilično o tome! Naše traganje je već započelo. I dok se sotona trudi da nas zarobi zavodničkom silom naših interesa, u osećajnom ili materijalnom smislu, ustanovićemo da

se nešto divno zbiva. Dok se oko nas »greh umnožava«, nadmoćna sila Hristove milosti »umnožava se još više«. Dokle god je krst u našim mislima, sotona doživljava poraze. Mnogi ljudi po celom svetu odazivaju se upravo onako kao što je to učinio Pavle:

»Jer ljubav Božja nagoni nas, kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to, dakle, svi umreše! Hristos za sve umre, da oni koji žive ne žive više sebi, nego onome koji za njih umre i vaskrse« (2. Korinćanima 5,14.15).

Jednostavno, svakome koji je ovo uvideo postaje nemoguće da živi sebi! Govorimo ljudima o sili - to mora biti ono što je Pavle mislio kada je rekao: »Jer reč o krstu je... nama koji se spasavamo – sila Božja!« (1. Korinćanima 1,18. Čarnić).

Sila za šta? Da promenimo ono što se najteže menja - egoistični čovekov um! Da se promene stari načini razmišljanja i da *zavlada ljubav!*

Nadam se da me niko neće pogrešno shvatiti kada budem ovo rekao - tada stvarno postaje *lako* ići za Hristom! Isus je i obećao da će tako biti kada je rekao: »Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.« (Matej 11,30) Krst nadoknađuje ono što nedostaje!

Sada smo u stanju da vidimo šta je Pavle mislio kada je rekao: »A sada, Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda svojega Isusa Hrista!« I sada, pošto i mi možemo da vidimo ono što je on video u svoje vreme, naše srce uzvikuje zajedno sa celim našim bićem: »Da, Pavle, želimo da ti se pridružimo! Mi bismo da kleknemo zajedno sa tobom pored nogu Raspetoga i da Ga priznamo za Gospodara svog života, Cara svoje ljubavi, večnog Vladara svoga srca!«

»Kuda god da pođem, svuda ću pričati
o krstu,
Moja će duša Tebe veličati,
na krstu
Ovo ću pričati u sve dane,
I kada jutro večnosti svane,
Jer si Ti za me podneo rane,
na krstu!

Poglavlje 11

Marija Magdalena i krst

Sada je vreme da na jednom primeru iz života sagledamo šta istina o krstu može da učini za one koji su u prošlosti živeli haotično i u tragičnom nesporazumu sa samim sobom. Upoznaćemo vas sa životnom pričom jedne žene, koja je toliko nesvakodnevna da Biblija dodaje da je njome vladalo »sedam demona« (Marko 16,9).

»I kada je bio u Vitiniji u kući Simona Gubavog, dok je ležao za trpezom, dođe jedna žena koja je imala sud od alavestra sa skupocenim pravim nardovim mirom; ona razbi alavastarski sud i izli na njegovu glavu. A neki negodovahu govoreći među sobom: zašto je tako prosuto miro? Moglo se, naime, to miro prodati za više od trista dinara i dati siromasima; i prigovarahu joj. No Isus reče: ostavite je; što joj stvarate neprijatnosti? Ona učini dobro delo na meni. Jer siromahe uvek imate sa sobom, i kad hoćete možete im dobro činiti, a mene nemate svagda. Učinila je što je mogla; unapred je pomazala moje telo za ukop. I zaista vam kažem: gde god se uspropoveda evanđelje po svemu svetu, kazaće se i šta ona učini - za sećanje na nju « (Marko 14,3-9. Čarnić).

Dok je Marija razbijala posudu od alabastera i izlivala skupoceno mirisno ulje na Isusovu glavu, ona je pred svetom nesvesno, možda, izražavala isti duh ljubavi i požrtvovanja kojim je bio obeležen Isusov život i koji se pokazao i u Njegovoj smrti. Tako Marijin postupak dobija naročito značenje i postaje prikaz istine o krstu.

Ovo naročito delo u Vitaniji predstavlja najlepše i najpotresnije delo koje je ikada učinio neki grešnik, pokrenut pokajanjem. Za Isusa i za ceo svemir bio je to dugoočekivani dokaz da je čovečanstvo zaista u stanju da iz dubine srca izrazi iskrenu zahvalnost za žrtvu koja je prinesena na Golgoti, da pokaže koliko ceni Hristov krst. Zamislimo koliko je Marijino plemenito delo hrabrilo Spasiteljevo srce u Njegovim najtežim trenucima! Nijedan moćni anđeo s Neba nije Mu mogao dati takvu utehu kakvu Mu je pružalo sećanje na njeno suzama obličeno lice i na žrtvu koju je prinosila; On je u njenoj požrtvovnoj ljubavi video i zalag konačne radosti koju će uživati, jer ju je kupio mukama duše svoje - da mnoge učini pravednima »verom koja kroz ljubav radi« (Galatima 5,6). Pojava takve pokajničke ljubavi u ljudskom srcu menja život. Svakako, to je i bio cilj koji je Spasitelj želeo da postigne svojom žrtvom!

Svet možda nikada neće shvatiti koliko duguje Mariji zato što je toliko ohrabrila okrutno kušanog Spasitelja u vreme kada Mu je uteha bila najpotrebnija. Sigurno je da dvanaestorica hladnog srca nisu Hristu pružila utehu koju Mu je dala Marija, žena koju su prezirali!

Međutim, Marija nije ni znala šta ju je pokrenulo da prinese ovako čudnu, raskošnu žrtvu. Navedena jedino nerazumljivim, ali nepogrešivim razlozima ljubavi, dala je sve što je imala da kupi to preskupo ulje, i da njime unapred pomaže Hristovo telo za pogreb. Ona sama bila je toliko nesposobna da opravda svoje tajanstveno delovanje pred kritički raspoloženim učenicima da je sam Isus morao da joj priskoči u pomoć.

Prihvatajući se njene odbrane od neosetljive tupoglavosti dvanaestorice, Isus je ovaj događaj pretvorio u poruku o značenju krsta. To je pouka koju današnja Crkva treba da nauči. U stvari, pozitivan pristup Marijinom tajanstvenom delu neophodan je ukoliko želimo da shvatimo i samo Jevanđelje! Isus je izrazio duboko poštovanje koje će Njegovi sledbenici svih vremena osećati prema njenom delu, kada je rekao: »Gde god se uspropoveda evanđelje po svemu svetu, kazaće se i šta ona učini - za sećanje na nju.«

Mislim da su ove reči dovoljan razlog da Mariji posvetimo svoju pažnju!

Ključ koji otkriva tajnu

Ne nje radi, već »ovog jevanđelja« radi, miris njenog dela treba da se proširi na sve strane! I upravo u tim rečima krije se ključ za razotkrivanje svega što nas zbunjuje u ovom čudnom događaju. Marija nam je zapravo održala propoved. Njeno delo rasvetljava Jevanđelje, reljefno i veličanstveno ocrta njegoa uzvišena načela ljubavi i požrtvovnosti. Na isti način, sitničavost učenika prikazuje našu prirodnu ljudsku reakciju na nežnu ljubav koja se otkrila na krstu.

Da smo slučajno bili prisutni na tom skupu, verovatno bi nam bilo veoma teško da ne stanemo na stranu Jude i ostalih učenika. Marija je učinila nešto što je, po svim ljudskim merilima, bilo nerazumno i rasipno. »Tri stotine dinara«, vrednost mirisnog ulja, predstavljala je punu godišnju zaradu muškarca nadničara (300 groša bi danas u Srbiji vredelo oko 5-6000 eura), jer je »dinar na dan« bila uobičajena plata. (Vidi Jevanđelje po Mateju 20,2)! Ta svota je verovatno bila dovoljna da se obezbedi pristojan obrok za pet hiljada ljudi, »osim žena i dece«, računajući prema Filipovoj opreznoj proceni. (Uporedi sa tekstovima u Jevanđelju po Jovanu 6,7. i Jevanđelju po Mateju 14,21)!

Kad ne bismo znali ishod drame u Vitaniji, šta bismo mislili o toj na izgled nerazumnoj rasipnosti? Koliki bi upravnici ili članovi odbora odobrili ovakav izdatak? Ko od nas, da smo bili prisutni toga dana, ne bi saosećao sa učenicima i ne bi osetio istu ozlojeđenost? Ta emocionalno nesređena žena svakako je zasluživala ukor! Svakako da bismo svim srcem podržali Judin

predlog da joj se izrekne primedba: »Zašto je tako prosuto miro? Moglo se, naime, to miro prodati za više od trista dinara i dati siromasima?«

Da sam Isus nije ustao da brani Mariju, mi bismo se lako složili da bi bilo razumnije i praktičnije da je Marija izlila nekoliko kapi skupocenoga ulja na Isusovu glavu u znak svoje odanosti, i da je ostatak prodala i podelila siromasima. Možda bismo čak osetili i neku vrstu zadovoljstva i zahvalnosti što je takvih revnitelja, kao što je bila Marija, danas mnogo manje u našoj sredini!

Međutim, još više nas zbunjuje na izgled nesmotreno preterivanje sa kojim Isus ustaje u njenu odbranu! Mogao je, smatramo mi, nežno pohvaliti toplinu njenih osećanja, ali istovremeno ljubazno pokuditi rasipnost njihovog izražavanja. Mogao ju je ohrabriti, ali istovremeno odobriti i negodovanje dvanaestorice!

Međutim, ništa od toga! Dok se nesrećna pokajnica trudila da što brže nestane iz dvorane, zbunjena i postidena, plašeći se da će je sestra Marta, a možda čak i Isus, smatrati lakomislenom i nesmotrenom, Isusov glas nadjačava gundanje učenika: »Ostavite je; što joj stvarate neprijatnosti? Ona učini dobro delo na meni.« Umesto da pohvali prividno zalaganje učenika za interese siromaha, On na jedan potpuno drugačiji način tumači Marijine pobude i kaže da je njeno dobročinstvo daleko uzvišenije. Njeno delo je priča o božanskoj ljubavi, sredstvo za objavljivanje Jevanđelja! Braneći nju, Isus je branio sebe i svoj krst!

On je, u stvari, pridavao njenom delu simboličko značenje koje ona nije ni naslućivala. U posudi od alabastera, koja je razbijena ležala kraj Njegovih nogu, On je prepoznao svoje slomljeno telo, ranjeno nas radi. U dragocenom ulju, koje je kapalo na pod i nestajalo u uvek žednoj zemlji, video je svoju krv, »prolivenu za mnoge radi oproštenje greha«, koju će mnogi ipak prezreti i odbaciti. U pobudi koja je Mariju pokrenula na taj postupak - u ljubavi koju je to slomljeno, pokajničko srce gajilo prema Njemu - Isus je video istinski odraz svoje ljubavi prema nama. U njenoj žrtvi da kupi ulje po ceni koja je zahtevala celu njenu ušteđevinu, video je krajnje »ispražnjavanje« sebe, odricanje od samoga sebe, koje je zahtevala Njegova uloga božanskog Ženika naših duša. U njenoj prividnoj rasipnosti gledao je veličanstvenu sveobuhvatnost nebeske Žrtve, jedino dovoljne da spase svet, iako će je prihvatiti samo šaćica stanovnika ove Zemlje. I upravo zato je Isus bio primoran da brani svoj krst pred onima od kojih se s pravom očekivalo da poštuju i cene njegovu neopisivu vrednost.

Žalosno je što mi sebe možemo pronaći i u hladnom Simonu i u neosetljivoj dvanaestorici! Juda je imao samo reči poruge i prezira za najčistiju i najsvetiju ljubav koja je ikada ispoljena, dok su neosetljivi učenici sporoga srca išli samo za pobudama svog sebičnog i niskog kriticizma. Usudujemo li se kazati da smo bolji od njih!?

Jedva! Bilo bi dobro da imamo na umu da je Marija bila pod uticajem tajanstvenog glasa Svetoga Duha, koji nije bio dužan da objašnjava svoje poruke. Jedino je skrušeno i slomljeno srce otvoreno za Njegov nadahnuti glas. Učenici nisu osećali Njegovo delovanje, iako su čuli toliko Isusovih otvorenih izjava o blizini Njegove mučeničke smrti, izjava koje Marija sigurno nije čula. Trebalo je da imaju bar neko predznanje o krstu. A sada im jedna nenaučena pokajnica drži propoved o krstu, rečitije od Petra na dan Pedesetnice, propoved koja do današnjeg dana oduševljava srca onih koji razmišljaju o njenom značenju. Iz nje vidimo da upoznavanje sa istorijskim pojedinostima o raspeću ne znači ništa kada se uporedi sa onim što naše srce može da kaže o njemu; daleko je značajnije ceniti krst nego znati sve o njemu! Ako telo i krv nisu mogli da shvate nauku o Hristovoj ličnosti, kao što je to Spasitelj izjavio u Cezareji Filipovoj, onda telo i krv neće shvatiti ni nauku o krstu! Učenici su nam u tome primer!

Kako Marijino delo prikazuje Isusovu žrtvu za nas

Razmislimo o pobudama koje su pokrenule Mariju! Nada da će steći nagradu ili pohvalu svakako nije stajala iza njenog neobičnog postupka! Ona je čak želela da njeno delo prođe

nezapaženo. Jedino je iznenadno širenje mirisa skrenulo pažnju prisutnih na ono što se zbiva. Ljubav je bila jedino načelo kojim se rukovodila, ljubav koja je odražavala Isusovu ljubav prema grešnicima.

Koje su pobude odvele Isusa na krst? Teolozi mogu da pišu dosadne rasprave u nastojanju da objasne tajanstveno delo na Golgoti i da na kraju umorni i obeshrabreni, priznaju da ne znaju razlog i da je ljubav bila jedina Njegova pobuda! Kako je ohrabrujuće moralo delovati na Isusa kada je u Mariji video odraz svog sopstvenog karaktera! U grešnici, pitaćete vi? Da, u »ženi... koja beše grešnica« (Luka 7,37), teška grešnica uz to, On je video odraz samoga sebe! Kao pozitiv fotografije koji se preslikava sa negativa, On je u njoj video svoj odraz, otisak svoga lika, svoju ljubav! »Sramota je slomila srce moje!« - rekao je davno preko Psalmiste (Psalam 69,20), a pokajanje je sada slomilo njeno srce službom Njegovog slomljenog srca. Čudite se, nebesa, i divi se, Zemljo! Plan spasenja je uspeo! Da li je božanski rizik Golgote bio opravdan što se tiče hladne i neosetljive dvanaestorice još će se videti, ali je on doživeo puni uspeh kod ove kćeri iz Vitanije! Božanska Žrtva u Hristu navela je njenu dušu da priloži svoju žrtvu »duh skrušen, srce skrušeno i poništeno« koje Bog, za razliku od učenika, »ne odbacuje!« (Psalam 51,17).

I ponovo, razmotrimo *žrtvu* u Marijinom delu! Ona najblistavije sija kada se uporedi sa Isusovom žrtvom koju je ponudio za nas! Pohvaljujući Mariju, Isus je rekao: »Ona što može učini!« Drugim rečima, sve što je mogla da učini, ona je i učinila! I On je učinio sve što je mogao! Da li je Marija ikada primila neku zemaljsku nagradu za one beskrajne dane koje je provela na poslu, trudeći se da zaradi novac koji je potrošila da kupi nardovo ulje, mi ne znamo! O, kada bi bar Onaj koji se odrekao sebe - »ponizio sam sebe i postao poslušan do smrti, do smrti na krstu« (Filipljanima 2,8) - mogao da dobije bogatu nagradu za svoju žrtvu! Zar ne bismo mi, koji nemamo posudu od alabastera, ni nardovo skupoceno ulje, zar ne bismo mogli konačno da prolijemo bar koju suzu i njima operemo te noge koje su bile probodene nas radi? O Isuse, kada bi bar i iz nas isterao tih »sedam demona« i naučio nas da Te volimo onako kao što Te je volela Marija?

Na isti način, i *veličanstvenost* Marijinog dela najblistavije sija kada se uporedi sa veličanstvenošću Isusove žrtve! Učenici su sigurno ovako razmišljali: »Zar malo ulja ne bi bilo dovoljno? Zašto razbacivati nešto tako dragoceno? Gledajte, pa ulje kaplje na pod i nestaje! Tri stotine groša se sliva u pukotine na tlu! Nekoliko kapi će biti sasvim dovoljno, Marija!«

Sve do današnjeg dana, ukoliko ne bude prosvetljeno nadahnućem, ljudsko srce nije u stanju da shvati veličanstvenost žrtve na Golgoti! Zašto da se položi božanski život kao »otkupnina za mnoge« kada će se samo neki odazvati? Zašto da se izlijeva prava Nijagara požrtvovne ljubavi ako će sve osim nekoliko kapi biti izliveno uzalud? Žrtva, koja je bila prinesena, mogla je da spase milijarde grešnika na Zemlji; pa zašto da se plaća tako velika cena kada će konačni dobitak biti tako mršav? Zašto bi božanski Pastir plakao nad bezbrojnim »Jerusalimima« ove Zemlje kada Ga oni nisu prepoznali niti mare za dan svoga pohoda? Zašto On ne bi ograničio svoju ljubav i njeno izražavanje na onih nekoliko koji će se odazvati, umesto da je beskrajno rasipa ne dobijajući ništa zauzvrat? Tako su nekada razmišljali učenici, suočeni sa Marijinom velikodušnošću; tako i danas ljudi misle o Onome na čiju je ljubav Marijina samo podsećala!

Da bismo odgovorili, možemo jedino da kažemo da ljubav nikada nije prava ukoliko se neograničeno ne rasipa! Ljubav nikada ne škrtari, nikada ne računa! Marijina skupocena posudica od alabastera nije bila kupljena na rasprodaji. Ona je platila punu cenu za najbolju robu koja se mogla dobiti, ne gundajući što ništa nije uspela da uštedi. Možemo je samo zamisliti kako odlazi trgovcu i traži mirisno ulje. Videći u njoj siromašnu seljanku, on joj nudi neki jeftin proizvod. »Zar nemate ništa bolje?« - pita ona.

»Da, imamo bolji kvalitet, ali ćeš morati da odbrojiš dve stotine groša!«

»A imate li nešto još bolje od toga?« - uporno će Marija.

»Da, imamo nešto najbolje i najskuplje što se može naći na tržištu! Košta tri stotine groša! Marija, ti to ne možeš kupiti! Taj miris je pravljen za careve!«

»Dajte mi ga!« - odgovorila je ona. Rukovođena ljubavlju, nije mogla da učini ništa

manje.

Zar je i Bog, koji je sam ljubav, mogao da učini manje od toga? On nije izračunavao kako da otkupi spasene uz najmanju moguću cenu! Nebo, »palate od slonove kosti«, odanost mirijada anđela, prestole beskrajnog svemira, život večni, da, čak i dragoceno zajedništvo sa Ocem, sve je to Hristos dragovoljno dao, dajući sebe! Pravi okean vode života tako obilato izliven, da bi se zauzvrat dobilo nekoliko krhkih zemaljskih sudova punih ljudskih suza ljubavi! Kako beskrajno dragoceni moraju biti ti »sudovi« (Psalam 56,8) našem Spasitelju!? »Neka čeka Izrailj Gospoda! Jer je u Gospoda milost, i velik je u njega otkup!« (Psalam 130,7).

Simonova reakcija na Marijino delo

Simon gubavac bio je tihi svedok Marijinog postupka odanosti. Njega izgleda nije zabrinjavala, kao dvanaestoricu, njena rasipnost. Mnogo teže misli i mračnije sumnje obuzimale su njegovu dušu, a smatrao se poštenim. Simon još nije bio prihvatio Isusa kao Spasitelja, iako se nadao da će se On dokazati kao Mesija. Uzbuđen i radostan što je na čudesan način bio izlečen od gube, rešio je da pozove Galilejca i Njegove neotesane sledbenike na ovo društveno poselo da bi izrazio svoju zahvalnost. Čineći to, pažljivo je izbegao da Isusu prizna status sebi ravnog. Nije Mu ponudio poljubac dobrodošlice, nije Mu uljem pomazao lice, nije Mu dao vode da opere noge, nije Mu ukazao ni najmanju, osnovnu ljubaznost.

Posmatrajući uzvišeni prizor pred sobom, gledajući kako skrušena grešnica svojom kosom otire suzama oblivene noge Spasitelja, Simon je mračno govorio samome sebi: »Da je On prorok, znao bi ko je i kakva je žena koja ga se dotiče, da je grešnica!« (Luka 7,39. Čarnić). Kako malo samozvani pravednici znaju o osobinama Božanstva, kako im je teško da prepoznaju Božanstvo na delu!

U priči, kojom je želeo da prosvetli srce jadnog Simona, Isus objavljuje pouku o slavi krsta koja je u stanju da prosvetli svako iskreno srce, ukoliko se zaustavi dovoljno dugo da razmisli o sledećem prizoru:

»Dvojica su bila dužna jednom zajmodavcu; jedan je dugovao pet stotina dinara, a drugi pedeset. Kako nisu imali da vrate, oprosti obojici. Koji će ga, dakle, od njih više ljubiti? Simon odgovori: mislim onaj kome je više poklonio! A On mu reče: pravo si presudio!« (Luka 7,41-43. Čarnić).

Simon, koji je prvi naveo Mariju na greh, svakako da je bio dužnik koji je dugovao »pet stotina dinara«, a ne pedeset. Suprotstavljajući Simonovu hladnu bezosećajnost Marijinoj toploj odanosti, Isus je pomračenom srcu i umu tog fariseja znalački prikazao zaprepašćujuću činjenicu da je na mestu Marijine pokajničke ljubavi morala stajati njegova, ukoliko onaj kome je najviše oprošteno treba i da voli najviše.

Više od sedam demona mučilo je Simona! On, samozvani pravednik, bio je u vlasti osmog demonu, zloduha sopstvene pravednosti, iza kojega su se sakrivala ostala sedmorica! Međutim, svetlost koja i sada sija sa Hristovog krsta, rasvetlila je Simonovo srce i pokazala mu skoro beznadežno stanje u kojem se kao grešnik nalazio. Samo ga je beskrajna Isusova milost spasla od konačne propasti, teže od one od koje se Marija izbavila.

Ovom svojom pričom Isus nije hteo da pokaže da različiti grešnici imaju različite obaveze prema Bogu. Oba grešnika, i Simon i Marija, imala su beskrajno velike i večne obaveze prema svom božanskom zajmodavcu. Marijina ljubav, međutim, mogla se pripisati jednostavnoj činjenici što je ona znala da je grešnica i zato joj je bilo *mного oprošteno*. Simonu je bilo malo oprošteno, jer je smatrao da je malo grešio.

Hoće li se iko u Božjem večnom carstvu osećati boljim od ostalih? »Nikada nisam činio greške koje čine obični ljudi. Potičem iz dobre porodice i odrastao sam na pravoj strani ulice. Nisam se družio sa ološem, nisam odlazio na sumnjiva mesta ni uzimao droge. Bio sam prilično dobar, već sam po sebi, i Hristu je bilo dovoljno da me samo malo gurne prema vratima svoga

carstva i, evo me, tu sam!«

Zar ovakve reči ne bi više odgovarale nekome koji se nalazi izvan gradskih vrata, nego nekome koji stanuje u gradu?

O, blago Marijinoj osetljivoj savesti! Ako je Pavle mogao da nazove sebe »najvećim od svih grešnika«, možemo li mi da učinimo manje? Kakvom svetlošću bi nauka o krstu morala da obasja neosetljiva srca Laodikije? Mlaci, samozadovoljni i samozvani sveci i pravednici ostaće daleko iza carinika i bludnica, jer će se ovi, poput Marije, pokajati i obratiti Bogu! »Ali će mnogi prvi biti poslednji, i poslednji prvi!« (Matej 19,30).

Poglavlje 12

Krst i savršena sličnost Hristu

Nikada Isusove reči odobravanja nisu zazvučale tako toplo kao kad je pohvalio Marijinu žrtvu. »Ona je učinila što je mogla!« Od nje se više nije moglo ni tražiti! Ni u priznanje: »Dobro, slugo moj dobri i verni!« Isus nije mogao da unese više oduševljenja!

Ova pohvala postavlja Mariju kao uzor hrišćanima. Njeno iskustvo pokajničke ljubavi bilo je savršeni odraz Hristove žrtve na krstu. Ono što je fotografija svom negativu, to je njena pokajnička ljubav Njegovoj ljubavi prema svetlu. Kako je divno što je Isus našao stvorenje koje je mogao da istakne kao primer onoga što je svojom smrću hteo da postigne!

Razumevanje krsta osposobilo je Mariju da »pomaže unapred telo Hristovo za ukop«, kao da nam Isus govori. Suština njenog »dobrog dela« je u tome što je znala »razliku između tela Gospodnjeg i drugog jela«, a to je upravo ono »razlikovanje« za koje apostol Pavle kaže da je tako bitno za svakoga ko učestvuje u obredu Večere Gospodnje (1. Korinćanima 11,29. Čarnić). Prema tome, Marijino razumevanje krsta navelo je Isusa da je istakne kao primer istinskog hrišćanskog iskustva. »I zaista vam kažem: gde god se uspropoveda jevanđelje po svemu svetu, kazaće se i šta ona učini - za sećanje na nju!« (Marko 14,9. Čarnić).

Kada neko počne da shvata krst, počinje da shvata i samog sebe. Marija nikada ne bi uspela da »učini ono što je mogla« da nije prihvatila i pravu istinu o samoj sebi. Hrišćanin sebe ne precenjuje, ne proglašava se boljim nego što jeste! Spremna da prihvati i ono najgore o sebi da bi mogla da upozna Spasitelja, Marija je mirno primila i činjenicu da je opsednuta sa »sedam demona«. Koliko je greh odvratn Bogu razumela je tek kad je slušala Isusa kako sedam puta ukorava demone koji su upravljali njenim umom i srcem. I tako je najveća grešnica postala najplemenitiji primer sličnosti Hristu, samo zato što je sebe gledala kao najveću grešnicu!

Da li je u našem srcu manje demona nego što ih je bilo u Marijinom? Kad bi bilo tako, imali bismo pravo da prvi bacimo kamen oholog prezira na njeno pokajanje, smatrajući ga nedostojnim da bude uzor pokajanja svim hrišćanima. »Vrli« hrišćani često misle da je pokajanje, slično Marijinom, uzor jedino za bludnice, carinike i zločince i da bi jedno uzdržanije i umerenije pokajanje više odgovaralo onima koji nisu počinili neke velike grehe! Smatraju da bi takvima bio dovoljan samo delić dubine i širine Marijinog pokajanja!

Na prvi pogled zaista se može učiniti da je i Isus priznavao da postoji ogromna razlika između veličine pokajanja kroz koje treba da prođu različiti ljudi. Priča koju je ispričao Simonu govori da je jedan dužnik dugovao pedeset dinara, dok je drugi bio dužan pet stotina dinara. Izgledalo bi, prema tome, da je nekim ljudima neophodno deset puta manje pokajanja nego drugima!

Međutim, ne smemo da promašimo srž ove Isusove priče! On nije hteo da nas pouči da dvojica dužnika treba da osećaju različitu veličinu zahvalnosti. Obojica su bila

nesposobna da vrata dug, trebalo je da večno i neograničeno ostanu dužnici. Prema tome, obojici je bilo neophodno neograničeno pokajanje. Kada Biblija kaže »jer svi sagrešiš«, želi, u stvari, da naglasi da su svi u istom položaju! (Vidi Rimljanima 3,23).

Greh nad gresima je i koren svih greha - samoljublje, bezosećajnost, neverovanje, egoizam. Jedino pronicanje u značenje krsta može da razobliči ovu beskrajnu grešnost svakog greha. *Mi smo svi dužnici* koji duguju po pet stotina dinara! Naš problem je jednostavno isti kao i Simonov, *mi to ne shvatamo!* Mislimo da smo bili dužni samo pedeset dinara i da nam je to oprošteno! Upravo zato imamo tako malo ljubavi i zato smo tako mlaki u svojoj pobožnosti!

Od svih problema sa kojima je morao da se suočava u toku vekova, Bogu je najteže pala mlakost Laodikije, Crkve poslednjeg vremena! Sotona zaista nije mogao da izmisli uspešnije oružje za poslednju bitku u ratu protiv Hristove Crkve ostatka! (Vidi Otkrivenje 12,17) Da nije bilo beskrajne oštroomnosti istinske ljubavi, i sam Bog bi se pitao hoće li pobediti u tom sukobu. I Bogu je mnogo miliji vruć rat od mlakog rata!

Međutim, riznice Njegove ljubavi dovoljne su da obezbede pobedu. Njegovi izabrani biće izabavljeni čak i od ovog najvećeg iskušenja.

Neko će se možda upitati otkuda nam toliko nade. Upravo nam priča o Mariji i Simonu uliva hrabrost.

Iako je Marijin slučaj izgledao beznadežan, jer je bila opsednuta od sedam demona, Simonov slučaj bio je daleko teži. On je bio veći grešnik nego što je Marija ikada bila; njegova zaslepljenost, nesposobnost da vidi svoje potrebe doprinela je da se oseća zadovoljan sobom, nadmoćan i sit. Kako je lako Isus mogao da učini ono isto što mi tako često činimo -da odbaci Simona i da ga prepusti tami. Ali On to nije učinio! Koliko god da se trudio da spase Mariju, još više je truda uložio da izvuče Simona iz okova bezosećajne oholosti, koja je skoro zapečatila njegovu večnu sudbinu. Čak i veće čudo od isterivanja sedam demona iz Marije bio je Hristov uspeh u obraćenju ovog oholog snoba.

»Simon je sebe smatrao pravednijim od Marije, pa je Isus želeo da ga navede da uvidi kolika je, u stvari, bila njegova krivica. Želeo je da mu pokaže da je njegov greh veći od njenog, toliko veći koliko je dug od pet stotina dinara veći od duga od pedeset dinara. Simon je sada počeo da posmatra sebe u novoj svetlosti... obuzeo ga je stid ...

Uvideo je svu tačnost Hristovog suda o njemu. Njegova vera bila je samo haljina farisejstva. Prezirao je Isusovo sažaljenje...

Njegova oholost se pretvorila u poniznost, pokajao se, i oholi farisej postao je ponizni, požrtvovani učenik.« (E.G.V, Čeznja vekova, str. 483.484).

O, Čudotvorče iz Vitanije, dođi danas ka nama!

Marijina ljubav je savršeno hrišćansko iskustvo

Pošto smo uvideli da je Marijino veliko pokajanje bilo potpuno normalno, uzor za sve hrišćane, razmislimo sada i o tome da je i ljubav, koja ju je navela na pokajanje, bila ljubav uzornog hrišćanina. Buđenje takve ljubavi u ljudskom srcu jeste veliki cilj koji je Hristos želeo da postigne svojom žrtvom na Golgoti.

Ova slava krsta retko je bila jasno shvaćena. Veoma, veoma često žrtva na Golgoti shvatala se kao pravnički manevar, iznuđen božanskom osvetoljubivošću, kao kazna plaćena preko zastupnika, kao dar prinesen da bi se ublažio gnev uvređenog Boga ili zadovoljila božanska pravda. Na krst se gledalo kao na duhovni gromobran koji služi da se munje Božjeg vrelog gneva bezbedno sprovedu u zemlju.

I tako se na Boga gledalo kao na nekog uvređenog Sudiju čija se želja za osvetom mora zadovoljiti okrutnostima koje Njegov Sin trpi na Golgoti. Patnje koje Isus podnosi za druge treba da navedu Boga da oprost onima koji se pozovu na zakonske odredbe ove čudne transakcije, poznate kao pomirenje. Komplikovanim rečima teolozi pokušavaju da objasne teškoće ove

zakonske procedure. Nije nikakvo čudo što nas učenje o pomirenju, ovako objašnjena, ostavlja hladnima. Ona ne budi u nama ni ljubav, ni zahvalnost, ni skrušenost. Jedino se javlja osećanje sopstvene sigurnosti, vrlo slično onome koje se stiče kada čovek potpiše polisu osiguranja. Takvo shvatanje nikada ne može da rasplamsa veličanstvenu ljubav koja je pokretala Mariju U najboljem slučaju, moguća je samo neka staložena i smirena, mlaka odanost.

Sve što je potrebno da bi se snažna Marijina odanost rasplamsala u svakom verniku jeste da puna istina o krstu obasja zamračene odaje našeg srca. Marija nije bila neka jedinstvena osoba. Ona predstavlja Crkvu. Nema nikakve razlike između njene ljudske prirode i naše. Ako budemo shvatili krst, i mi ćemo upoznati potpune dimenzije njene zahvalnosti i ljubavi. Jevanđelje nije izgubilo ništa od svoje snage. Oslobođeno od haosa zablude, ono će ponovo obaviti u milionima srca isto slavno delo koje je obavilo u Marijinom srcu.

Međutim, obično takva ljubav mora da se suoči sa protivljenjem svetaca. Drama u Vitaniji opisuje sukob svih vekova. Prezirući Marijinu ljubav, učenici su se pridružili svetu u preziranju oduševljenja u Hristovoj službi. Da se Isus nije lično umešao, oni bi stvarno izbacili Mariju iz svoje zajednice.

Sve do dana današnjega suviše lako su Hristovi savremeni učenici upadali u istu zamku osuđivanja uzornog hrišćanskog iskustva. Čim se zapazi neka neobična odanost Hristu, neka neobična ljubav, neka neobična skrušenost, neko će sigurno, kao nekada Juda, podignuti glas: »Fanatizam!« Ovaj uzvik nikada nije bez odaziva; odmah drugi klimaju glavom u znak saglasnosti, kao što su se jedanaestorica učenika saglasila sa Judom.

»Ne budi suviše pravedan ni suviše mudar... ne budi suviše bezbožan ni lud!« (Propovednik 7,16,17). Ove reči su toliko puta bile vađene iz konteksta i citirane, i toliko puta pogrešno shvatane, da je sama Crkva time ohrabрила svet da zlo ne smatra zlim, niti dobro dobrim, već da jedino preterivanje na jednu ili na drugu stranu proglaši manje prihvatljivim od nekog srednjeg puta, od kompromisa između ove dve krajnosti. Pijanice, bludnice i krčmari koji odlaze u krajnost u zlu, doživljavaju sveopštu osudu; na isti način, ona odana revnost koja je navela Mariju da svoju ljubav izrazi izvan uobičajenih pravila ponašanja, dočekuje se sa strahom, izbegava se i često osuđuje.

Dvanaest učenika je u Vitaniji, u skladu sa ovim svetovnim duhom, osudilo kao fanatizam ljubav koju je Hristos prihvatio kao istinski uzor svim svojim sledbenicima. Zar ne bi bilo tragično za sva vremena kada bismo i mi upali u tu istu zabludu i osudili kao fanatizam odanost srca rasplamsanu poštovanjem Hristove ljubavi koja se pokazala na krstu?

Plemenitost Marijine žrtve uzor je hrišćanskog iskustva

»Dobro delo« koje je Marija učinila Spasitelju predstavljalo je mnogo više od korisnog ili zaslužnog poteza. Grčka reč, prevedena kao »dobro«, ima i dodatno značenje nečega što je prekrasno ili plemenito, moralno izuzetno.

Šta je to bilo tako plemenito u Marijinom postupku? *Ona je to učinila ne razmišljajući o nagradi.* Ona je dala sve što je imala da bi kupila posudu od alabastera sa mirisnim uljem uopšte ne očekujući da čuje pohvalu iz Spasiteljevih usta, ni da je On uzme u zaštitu. Nikakva sebična težnja za nagradom nije pomračivala blistavu lepotu plamena njene odanosti. Kad ju je ljubav navela na taj postupak, nadmašila je i veru i nadu i tako se pokazala kao »najveća od svih«.

U tom smislu Marija je uzor hrišćanima. Odanost Hristu ne može da plamti blistavo i jasno ukoliko je njen pokretač strah od kazne ili želja za nagradom. Ako služimo Hristu zato što se bojimo kazne ili zato što očekujemo nagradu, pokazujemo da smo legalisti. U stvari, biti »pod zakonom« znači biti izložen pritisku egoizma, čak i onda kada se nagrada očekuje posle ovog života. »Jer ako pravednost kroz zakon dolazi, to Hristos uzalud umre!« (Galatima 2,21).

Izražena na savremeniji način, Pavlova misao bi glasila: Ako se istinska vernost i dobrota mogu izazvati mišlju o nagradi ili strahom od kazne, tada krst na Golgoti ne znači ništa! »Ne

odbacujem ja milost Božju!« - insistira Pavle, jer krst ili treba da bude sve ili će postati ništa! Vera nije neki izlaz u slučaju požara, niti neki mnogo hvaljeni program socijalnog staranja, koji nastoji da utiče na urođenu sebičnost čovekove duše. Načelo krsta ne pravda svoju vrednost, predstavljajući se kao sračunata, mudra transakcija kojom mi ono što manje vredi (našu sadašnju sreću) dajemo u zamenu za nešto mnogo bolje; spasenje nije, u prvom redu neka korisna pogodba! U Bibliji nam spasenje nije predstavljeno kao dobitak, profit, koji stičemo sebično trgujući verom. Svakako da je spasenje veliki dobitak, nemerljiv dobitak, i veoma dobra pogodba čija se vrednost ne da izračunati, ali, vera, pošto proriče samo »nešto«, zatvara oči dok prilazi krstu, a samo nas ljubav osposobljava da prodremo pogledom kroz sadašnju tamu.

Svi ćemo mi na kraju krajeva proći kroz probu da vidimo da li je naša vera samo neka, manje - više, sebična duhovna vežba. U trenutku najvećeg iskušenja, ljubav treba da preuzme vodstvo, a da joj i vera i nada budu podređene. Upravo zato je ljubav »najveća među njima«!

Neka milost obavi svoje savršeno delo u nama! Pripremimo se za završnu probu!

Kako će Marijina ljubav dovršiti delo Jevanđelja po celom svetu

Najozbiljniji problem sa kojim se danas Crkva suočava jeste zadatak da se Jevanđelje objavi celom svetu tako da svi postanu svesni njegovih zahteva. Taj zadatak mora da se završi pre nego što se možemo nadati drugom Hristovom dolasku »I propovediće se ovo jevanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak« (Matej 24,14). Dobri ljudi su se borili s tim problemom u toku mnogih naraštaja. Uprkos najboljim naporima Crkve, zadatak postaje sve teži sa svakom novom generacijom. Po sadašnjoj stopi porasta, duše se rađaju mnogo brže nego što sve hrišćanske crkve zajedničkim naporima uspevaju da učine na području jasnog i određenog propovedanja Jevanđelja svetu.

Razumljivo je što su iskreni ljudi pokušavali da otkriju puteve i načine da se ubrza ostvarenje ovog zadatka, koji nam je Nebo poverilo. Odbori su stvorili svakovrsne programe i planove, uključujući i upotrebu svih mogućih tehničkih pomagala.

Može li nam Marijina žrtva ukazati na neki bolji put? Iz Marijinog primera današnja Crkva stvarno može da izvuče nekoliko važnih pouka:

1. *Divimo se originalnosti Marijinog pristupa.* Bio je krajnje nesvakidašnji. Ko je ikada pomislio da unapredi delo propovedanja Jevanđelja donoseći »sud od alavastra sa skupocenim pravim narodnim mirom«, izlivajući njenu sadržinu na Isusove noge, i zatim, zbunjeno i stidljivo, pokušavajući da ih opere suzama i osuši najboljim priručnim sredstvom - dugom, rasutom kosom? Kolike li nepromišljenosti, ne predvideti potrebu za ubrusom! Njeni kritičari bi ocenili da je traljavo obavila svoj posao. Nijedan odbor hladnog srca nikada nije razradio neki metod obavljanja »dobrog posla« koji bi bio sličan Marijinom!

Ovde se, međutim, srećemo sa pronalazačkim darom u ljubavi! Samo takva skrušena ljubav, rasplamsana pokajanjem, može da zamisli nove puteve i načine da se završi Božje delo na Zemlji. Ovo Jevanđelje, o kojem je Isus govorio kada je pohvalio Mariju, ne može se propovediti po celoj Zemlji bez isticanja pronalazačkog genija njene ljubavi! Bledi pokušaji formalizma sprovode se po metodi mlakosti; egoistični fanatizam služi se metodom nerazumnih krajnosti; ali ljubav svoju delotvornost duguje metodi skrušenosti! Taj metod će biti uspešan; i kada budemo počeli da se njime služimo, zadatak će ubrzo biti završen!

2. *Oduševljeni smo činjenicom da je Marijina ljubav postala proročanska.* Učenici su često dobijali poruke da će se Spasitelj ubrzo suočiti sa smrću i pogrebom, ali nisu mogli da shvate verodostojnost tih poruka. Jedino je Marija bila u stanju da shvati značenje onoga što će se uskoro zbiti. Intuitivno, prodirući u suštinu zbivanja dublje od bilo kog učenika, čitala je budućnost. Nepogrešivo vođena svojom ljubavlju, došla je da pomaže Njegovo telo »unapred... za pogreb«. Na taj način njena je ljubav postala proročanska. Aleksander Brus (Alexander Bruce) kaže: »Takvi kao Marija mogu i natprirodno!«

Skrivena u Starom zavetu nalazi se jedna nadahnuta molitva koja i danas čeka na uslišenje. Sedamdesetorica izabranih ljudi iz okola Izrailjevog okupila su se oko Svetilišta da dobiju deo u proročkom daru koji je bio izliven na prezaposlenog Mojsija. Gospod je milostivo uzeo »od duha koji beše na njemu, i metnuo na onih sedamdeset ljudi, starešina; i kada duh dođe na njih, prorokovahu«

A onda se dogodilo nešto što niko nije predvideo. I dvojica ljudi, koji su bili pozvani a nisu bili na okupu sa zvaničnom grupom, primili su deo istoga Duha, »i stadoše prorokovati u okolu«. Uzbuđeni glasnik dotrčao je do Mojsija i Isusa Navina da ih obavesti o ovom kršenju uobičajenog reda. Isus Navin je uzviknuo: »Mojsije, gospodar moj, zabrani im!«

Međutim, Mojsije je pokazao dublje razumevanje širine proročkog dara koji je bio obećan Crkvi: »Zar zavidiš mene radi? Kamo da *sav* narod Gospodnji postanu proroci i da Gospod pusti Duh svoj na njih!« (4. Mojsijeva 11,24-29). Prorok Joilo dodaje da će u poslednje dane Gospod pustiti Duha svojega »na *svako* telo«. I tada će dugoočekivani darovi Duha biti potpuno obnovljeni u Crkvi.

Isto tako sigurno kao što dan dolazi posle noći, iskustvo Marijine ljubavi, kada bi se obnovilo u današnjoj Crkvi, probudilo bi u njoj proročki dar kao rod ljubavi. Kada savršena ljubav bude izagnala strah, izagnaće i razjedinjenost. Nadahnuti istim Duhom, svi će upoznati neraskidivo »jedinstvo Duha u svezi mira« (Efescima 4,3.4). Svi će priznati istinu zato što je istina, a ne zato što ju je neki autoritativni predstavnik umesto njih priznao i tako im uskratio mogućnost da je sami prepoznaju. Na taj bi način Mojsijeva davna molitva bila uslišena.

Sila ljubavi je paralizovana narkotičnim delovanjem mlakosti, jer je ljubav tajna odaja duše u koju se može ući samo kroz vrata skrušenosti. A do njih se, opet, može doći samo putem krsta, kada se naše »ja« razapne s Hristom.

U ovoj svetlosti, mlakost Laodikije izgleda kao odbacivanje, svakako nesvesno, načela krsta. Pošto jedino ljubav ima proročku pronicljivost, i pošto je ljubav omamljena mlakošću, darovi Duha moraju da leže zatrpani i neiskorišćeni sve dok se ljubav ne probudi. Mojsijeva molitva pokazuje da Bog želi da vodi svoj narod u »slavnu slobodu dece Božje«.

Tada će svaka »Marija« znati »unapred« ne samo da Njegovo telo pomaže za pogreb, već i da Mu pripravi krunu. Ljubav će u pravo vreme znati da učini ono što je pravo.

3. *Judina novčana procena Marijine žrtve uznemirava našu savest.* »Zašto se ovo miro ne prodade za trista groša i ne dade siromasima?« Juda je znao da misli samo u brojkama. Međutim, Marijina ljubav se ne može procenjivati računskim mašinama. Nečiji pokušaj da je tako odmeri pokazuje da ne poznaje njenu prirodu. Svi naši pokušaji da putem statističkih proračuna izmerimo odanost ljubavi osuđeni su na propast ovom jednostavnom pričom iz Vitanije. Ljubav prinosi svoje žrtve sa suzama, a ne samozadovoljnim razrezivanjem po glavi stanovnika i prema spiskovima.

U strašnoj napetosti poslednjih dana, najsigurniji način da Crkva izgubi svoje pravo mesto jeste da nastoji da sve čini »kao i obično«, da se zadovoljava da svoje planirano napredovanje odmerava prema uobičajenim procentima brojčanog porasta iz godine u godinu. Naša evangelizacija treba da se obavlja po Marijinom metodu skrušene ljubavi. I Bog će nam garantovati napredak!

4. Konačno, u potresnoj priči o Mariji nalazimo i odgovor na pitanje koje odzvanja u srcima mnogih: »Šta je to opravdanje verom?«

Pravednost nije neki pojam koji treba da nas zbuni. Iako ne možemo da vidimo Hrista u telu da bismo tako otkrili šta je pravednost, Njegov predstavnik na Zemlji, Sveti Duh, objavljuje ljudskoj duši tu tajnu »A kada On dođe, osvedočiće svet... o pravdi, jer idem Ocu svojem, i više me nećete videti!« (Jovan 16,8-10. Šarić) Sličnost Hristu po karakteru jeste prava definicija pravednosti.

No, problem je u tome što ne znamo kako da dostignemo taj ideal pravednosti! To »kako« opisuje se u Bibliji kao »put vere«.

Međutim, šta je vera?

Mnogobrojni su i zbunjujući odgovori na to pitanje. Jedni kažu jedno, drugi drugo. Da

nam je bar Gospod jednostavnim i lako razumljivim rečima objasnio šta je vera! »Gde se god uspropoveda ovo jevanđelje po svemu svetu«, Marijino delo ljubavi će rasvetliti i pravo značenje ove tako važne osobine, vere. S vremena na vreme, Isus je toplo pohvaljivao veru raznih ljudi kojima je vraćao zdravlje. Međutim, pohvala, upućena Mariji, daje završni pečat savršenstva Njegovoj definiciji vere.

On je rekao neosetljivom i hladnom Simonu: »Opraštaju joj se gresi mnogi, jer je veliku ljubav imala!« (Luka 7,47). Jasno je da je Marija imala *veliku ljubav* zato što je znala da joj je *mnogo oprošteno*.

Međutim, verovatno je smatrala, kao i mnogi drugi posle nje, da joj još nedostaje vera. Ta jednostavna skrušena vera koju je ona poznavala - čemu bi to moglo da posluži ako ona ne stekne onu uzvišeniju vrlinu vere koja je u stanju da čini velika dela, da pokreće planine, na primer? Da, Marija je bila svesna da je najmanja u carstvu Božjem!

Zamislite njeno iznenađenje kada je videla da Isus njeno iskustvo skrušene vere definiše kao istinsku veru i govori: »Vera tvoja pomože ti, idi s mirom!« (Luka 7,50).

Ne hladnim razumom, već srcem punim ljubavi, »veruje se za pravdu«! (Rimljanima 10,10). Kako god da opisujemo veru, jer ona obuhvata mnoštvo vrlina, uključujući poverenje, pouzdanje, snagu koja se oslanja na Božja obećanja, hrabrost, prihvatanje biblijskih istina, Biblija uvek ističe da im je svima zajednički imenilac, nešto uvek prisutno, iskreno poštovanje ljubavi koju je Hristos pokazao na Golgoti. *Vera je ljudski odgovor na božansku ljubav!* To je pouka koju ova priča treba da nam prenese! Ono što »pomaže« u svemu je »vera koja kroz ljubav radi« (Galatima 5,6).

Gledaj na Golgotu! Ukoliko nisi odlučio da pogaziš raspetog Hrista svojim nogama, ukoliko se nisi pridružio velikom buntovniku da ponovo razapneš Spasitelja, tvoje iskreno srce će odgovoriti tom istom verom! To je sigurno kao što je Nebo sigurno! Nadajući se takvom odgovoru, Bog je stavio na kocku svoju čast i stabilnost svog prestola.

Vodi li se u tebi borba oko tog odgovora?

Svakako! Bez imalo sumnje. »Kao što je Bog kome udelio meru vere!« (Rimljanima 12,3). Vera je seme koje je Bog usadio u svako ljudsko srce, uključujući i tvoje. Ako ga ne iščupaš, ako ga ne pogaziš, već mu dozvoliš da se ukoreni, ono će u tebi razviti karakter za kojim čezneš!

Govoreći o svom krstu, Hristos je rekao: »I kad ja budem podignut od zemlje, *sve* ću privući k sebi!« (Jovan 12,32). On te stvarno privlači k sebi, uvek iznova, iako se odupireš, iako oklevaš.

Prestani da se odupireš, i saznaćeš iz prve ruke kako izgleda grešnikova pokajnička vera! Njena izuzetnost je zalag da su sva Božja obećanja istinita, da će se svi tvoji snovi ostvariti! »Vera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo, i dokazivanje onoga što ne vidimo!« (Jevrejima 11.1).

Prestani da oklevaš, i postaćeš siguran da je Bog stvaran! Krst ti je otkrio Boga.

»Da mi je srce da hvalim Boga,
Srce što čisto voli,
Što stalno oseća krv Sina Tvoga,
Koja se za mene proli!

U svakoj misli očišćeno,
Božanskom ljubavlju što je,
Pravedno, dobro i savršeno,
Kao i srce Tvoje!«

ČarlsVesli

Pogovor

Misli, izražene u ovoj knjizi, izrasle su iz mog malog »univerziteta« u kolibama od trave i blata, u toku dugih afričkih večeri. Uz svetlost petrolejskih svetiljki, često pod mrežama protiv komaraca, proučavao sam nadahnutu dela svojih profesora, željan da te misli, koje su toliko obogaćivale moj duhovni život, pretočim u jezik dovoljno jasan za uši Afrikanaca.

Rezultat je niz studija o krstu, koje sam iznosio u mesnim crkvama u Ugandi i Keniji, utemeljenih isključivo na Bibliji. Iz njih je opet, na kraju, nastala ova knjižica.

Dugujem mnogo milostivom Proviđenju koje mi je obezbedilo tih nekoliko mirnih godina u Africi. Tu sam naučio da osećam potrebu za jasnijim razumevanjem krsta. Ta glad se pojačala kada sam dobio priliku da prelistam dela autora kao što su Aleksandar Brus, Džordž Mateson, Rajnhold Nibur, C.S. Luis, A.T. Džouns, E.J. Vagoner, H. Viler Robinson, i Elen Vajt. Oni su me povezali sa Biblijom, jedinom knjigom koju sam mogao da upotrebljavam kao pomoćno sredstvo prilikom svojih predavanja u Istočnoj Africi. Stalni razgovori sa mudrim afričkim pastorima i nastavnicima često su mi pomagali da svoje misli stavim na probu.

Ako bi ikoja misao na ovim stranicama donela osveženje srcu čitaoca, siguran sam da se zasluga za to mora pripisati onima od kojih ta misao potiče.

Robert Vilend